



ספר

אוצר שו"בי"ם

והוא לקוטי קונטרסים יקרים מפי ומפנינים,
שנדפסו ונתפשטו כבר בעולם, המדברים על
מעלת ימי שו"בי"ם, ואיך שהם ימים מסגלים
לתקן את הטאת נעורים, ועצות נפלאות איך
לצאת מכל רע שנדבק בו, ולזכות לדבק עצמו
באין סוף ברוך הוא.



בנוי ומיסד על פי דברי רבנו הקדוש והנורא,
אור הגנוז והצפון בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל פי דברי תלמידו, מורנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומישלב בפסקי תנ"ך ומאמרי חז"ל הקדושים,
מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.
הובא לרפוס עלייך
חסידי ברסלב
עיר הקדש יבנאל תובב"א





הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

בארץ ישראל

יבנאל עיר ברסלב בגליל

מוסדות היכל הקודש
חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שע"י עמותת "ישמח צדיק"
קהילת ברסלב בגליל
בנשיאות

כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל הצדיק מיבנאל

רחוב רבי נחמן מברסלב 1

ת.ד. 42 יבנאל 1522500

טלפון רב קווי: 04-6656666



תְּכוּן עֲנָנִים

ז	תְּכוּן שׁוֹבְבֵי"ם
מז	יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם
סט	קְדוּשַׁת שׁוֹבְבֵי"ם
פה	עֲנֵן שׁוֹבְבֵי"ם
קט	מַעֲלַת שׁוֹבְבֵי"ם
קכז	סְגֻלַּת שׁוֹבְבֵי"ם
קמז	הַתְּחַזְּקוֹת לַיָּמֵי שׁוֹבְבֵי"ם
קנט	גְּדֻלַּת שׁוֹבְבֵי"ם
קעט	אוֹר שׁוֹבְבֵי"ם





הספר הקדוש הזה בדפס
לכבוד נשמת
חסידא ופרישא, מנורה הטהורה,
אספקלריא המאירה
מאור עינינו חיות נפשנו, מקרב לבבות ישראל
לאביהם שבשמים
מורנו ורכנו
הרב הגאון הצדיק
מוה"ר **רבי אליעזר שלמה** זלה"ה

בן

הגה"צ **רבי מנחם זאב** זצ"ל
עלה בסערה השמימה
י"ז שבט תשע"ה
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים תחת כנפי
הצדיקים בגן עדן, זכותו וצדקתו תגן עלינו
ועל כל העולם שנזכה להנות מאורו הבהיר
והתגלות כבוד שמים
שפעל ועשה בעולם





קונטרס
תקון שובבי"ם

יורה תקונים נוראים ונפלאים לכל מי
שפגם בפגם הברית, בחטא המקנה של
הוצאת זרע לבטלה, ורבה לחזק ולאמץ
אותם, שיחזיקו מעמד לחזר אליו ותברך.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר בְּנֵי-אָדָם אֵינָם
יֹדְעִים אֵל מָה יְכוּלִים לַזְכוֹת בְּיָמִים אֱלוֹ
שְׁקוֹרִין בָּהֶם אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת מְגֻלוֹת מְצָרִים
וְיֵצִיאת מְצָרִים, מְקַרֵּיעַת יָם סוּף, וְקַבְּלַת
הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר שְׂבוּעוֹת אֱלוֹ מְעוֹרְרִים אֶת
הַזְּמַן שְׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמְצָרִים בְּעֶרְוֹת
הָאָרֶץ, וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם בְּנַפְסִים נִגְלִים, וְעָבְרוּ
אֶת הַיָּם, עַד שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׂמְחָה.
וְלָכֵן יָמִים אֱלוֹ מְאֹד מְסֻגְלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל
הַחֲטָאִים שֶׁאָדָם חָטָא בְּפָגַם הַבְּרִית, אִם
יִחְזֹר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', אוֹת תַּתְּקֻמָּה)



תקונו שובבי"ם

א.

סבת החטא ותקונו

הרהורים רעים שמהרהר כל מיני מחשבות מגנות. תקונו – לחשב רק מחשבות של אמונה בו יתברך, ולהרהר בדברי תורה, ולהחדש חדושים, לבנות ולפרק ולבאר לעצמו ברוחי הלכות.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר אין עוד דבר שעוקר את האדם ממונו יתברך כמו ההרהורים רעים, שמהרהר הרהורי נאוף, אשר דבר זה גורם לאדם שיחטא בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, ויבוא לידי מקרה לילה, רחמנא לעלון, כמאמרם ז"ל (עבודה זרה כ:): "ונשמרת מכל דבר רע" (דברים כג, ט), שלא ירהר אדם ביום ויבוא לידי טמאה בלילה; כי הכל בא רק מחמת הרהורים רעים, שאדם חושב בדברי נאוף, לבסוף נכשל בנאוף. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (קדוה יג): כל המביא עצמו לידי הרהור, אין מכניסים אותו במחצתו של הקדוש-ברוך-הוא; כי הרהור שאדם מהרהר בעברה, זה מביא אותו אחר-כך לעשות את העברה, ובפרט החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, לא בא לאדם, אלא על-ידי שמהרהר וחוזר ומהרהר, כמאמרם ז"ל (יומא כט): הרהורי עברה קשים מעברה; ולכן עליך לזכור, אהובי בני! שכל החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, בא רק על-ידי הרהורים רעים ומחשבות

זרות. ורבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן קיד), שצריכים להזהר מאוד מאוד מהרהור רע, כי אלו הרהורים רעים שאדם מהרהר, זה מה שמביא אותו, ורמנא לישזבן, לכל מיני חטאים ועוונות, ובפרט לחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה. ואל תחשב שאין בידך להטות את מחשבתך אל מחשבות קדושות, כי כבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן נ): המחשבה ביד האדם להטותה פרוצנו; כי אי אפשר שיהיו ששתי מחשבות ביחד קלל, ואפלו אם לפעמים הולכת מחשבתו ומשוטטת בדברים אחרים, ביד האדם להטותה בעל פרהה אל דרך הישר, ולחשב מה שראוי, והוא כמו סוס הפונה מהדרך שתופסים אותו באפסר, ומחזירים אותו בעל פרחו אל דרך הישר, כמו-כן הוא במחשבה ממש, שיכולים לתפסה בעל פרהה להשיבה אל הדרך הראויה.

ולכן ראה, אהובי בני, מה לפניך! כל החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה שאתה חוטא, הוא בא רק ממחשבות והרהורים רעים, שאתה מהרהר וחוזר ומהרהר בכל מיני שקוץ, תעוב וזהום. ובאמת אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן מא), שיהיצר הרע הוא המחשבות רעות, והיצר טוב הוא המחשבות טובות, אם אדם חושב רק מנאוף כל היום, ומהרהר כל מיני זבל ולכלוך, אזי הוא עוקר את עצמו משני העולמות, כי ממשיך על עצמו תבערות המדונה של היצר הרע בנאוף, ובא לידי החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה. ויש שנפלו כל-פה, עד שהם חושבים ומהרהרים תמיד מחשבות של נאוף, עירם, תעוב וזהום, וכל-פה נכנסו בזה, שקשה להם לצאת מזה. ולהפך, כשאדם מגבר

מחשבתו, וחושב מחשבות קדושות, איך שכל העולם כלו הוא אור אין סוף ברוך הוא, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיית חיות אלקותו יתברך, על-ידי-זה זוכה לסלק ממנו את היצר הרע הבוער בו בתאות נאוף. כי הכל תלוי בפני המוח מחשבה, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן כא): במקום שאדם חושב שם כל האדם. ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפגוד! מאחר שקלקלת כבר בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, ואתה חושב ומתרחק בכל מיני תעוב וזהום, ונכנסת כבר בתוך הלכלוך הזה, ראה להתחזק ביתר שאת וביתר עז לדחות את כל המחשבות הזרות המענות אותך. ומה טוב ומה נעים אם תזכה לחדש חדושי תורה, אשר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן קה), שבזה שאדם חשב והרהר מחשבות זרות והרהורים רעים, ועקר את עצמו מהקדשה, תקונו – שיתחיל להרהר בדברי תורה, ויחדש חדושי תורה, ויקשר דברי תורה במקום למקום, וזה יהיה תקונו על מחשבות זרות. ולכן עקר תקונו ימי השובבי"ם הוא, לתקן את המחשבות וההרהורים הרעים, כי עקר תקונו המחשבה הוא להיות שב ואל תעשה גם במחשבה, ויבטל את עצמו לגמרי אל האין סוף ברוך הוא, וימשיך בתוך מחשבתו רק תורה, פמובא (לקוטי-הלכות, שבת, הלכה זו, אות מב), שזה סוד קדשת שבת, שבשבת נתנה התורה, ואז הוא גלוי האין סוף ברוך הוא בתכלית ההתגלות. ולכן כנגד זה שהכנסת במחך לכלוך, זהום ותעוב של הרהורים רעים, ראה להכניס בעצמך מחשבות של אמונה פשוטה בו יתברך, ותציר בדתך איך שכל העולם כלו הוא אור אין סוף ברוך הוא, ותבקש ותתחנן ממנו יתברך, שתזכה למחשבות קדושות וטהורות, וכן תקשר בתוך מחשבתך תורה.

ואם תוכל לקשר דברי תורה ממקום למקום – אין למעלה מזה, כי בזה שהחדרת במחשבתך הרהורים רעים שהרהרת ביותר, שהוא הוצאת זרע לבטלה, כנגד זה ראה לקשר בתוך מחשבתך דברי תורה, ותקשרם ממקום למקום. ואם לא תזכה לחדש בעצמך, מה טוב ומה נעים אם תעין בספרי שאלות ותשובות, שזה מקשה וזה משיב, זה בונה וזה סותר בדברי תורה, וזו תשובה על הרהורים רעים שאדם הרהר וחסב מחשבות של זנות, ועל-כן כל שאלה ותשובה של חכמי ישראל האמתיים, כשאדם מכניס את עצמו בהם, הוא מתקן את החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, שבא דיקא על-ידי הרהורים רעים ומחשבות זרות, כי לא יבוא אדם לידי חטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, אלא על-ידי שמהרהר וחוזר ומהרהר. ולכן אמרו חכמינו הקדושים (אבות דרבי נתן, פרק כ'): כל הנותן דברי תורה על לבו, מבטל ממנו הרהורי חרב והרהורי רעב, הרהורי שטות, הרהורי זנות, הרהורי יצר הרע והרהורי אשת איש, הרהורי דברים בטלים, הרהורי על בשר ודם, כי הכל תלוי כפי הרהורים רעים, רחמנא לישזבו, וכן מובא (זהר וצא קנה): כל מלין דעלמא אזלין בתר מחשבה והרהורא [כל מה שעבר על האדם בעולם תלוי רק כפי המחשבות זרות והרהורים רעים שמהרהר בהם].

ולכן ראה, אהובי, בני! לתקן את מוח מחשבתך כנגד זה שהרהרת בכל מיני הרהורין בישין והרהורים מלכלכים, והכנסת במוח מחשבתך כל מיני שקוץ, תעוב, זהום ועירום, ראה להכניס בעצמך עקשו מחשבות של תורה, כמובא (זהר וחי רכס): כד חמי בר נש דהרהורין בישין אתגן לגביה יתעסק באורייתא [אם אדם רואה

שנכנסים בו מחשבות זרות, יתרהר בהרהורי תורה].

ולכן עקר תקון פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, תקון המחשבה, העקר לקשרה אל התורה, פמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, דינים, הלכה ד', אות ד'), שאדם צריך להרגיל את עצמו רק לחשב בדברי תורה. ואל תחשב שזה דבר קל, כי היצר הרע נקרא גנב, פמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, גנבה, הלכה ד', אות ב'), שהיצר הרע נקרא גנב, שגונב את עצמו בתוך האדם תמיד בכל מיני ערמומיות להתחיל לחשב ולהרהר הרהורים רעים, שזה מה שעוקר את האדם לגמרי ממונו ותפורה, עד שהוא בא לידי חטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה. ולכן אם אתה רוצה לתקן את זאת ראה למסור את נפשך לא להניח שום מחשבה רעה, ואפלו שהמחשבות רעות ירדפו אחריך, כי מי שנכנס בתוך מחשבות זרות והרהורים רעים, והרגיל את עצמו לחשב בנאוף, רחמנא לישזבן, עד שיש בני-אדם שכל-כך שקעו בתאוה המגנה הזו של שקוץ, תעוב, זהום, עירם, וחושבים ומהרהרים בנשים, שדבר זה מחמם אותם, והם באים לידי הרהורים מגנים, עד שמגיעים להוצאת זרע לבטלה. ועל-כן מי שרוצה לתקן את זה, עליו להחזיר בעצמו רק מחשבות של אמונה, לידע ולהודיע ולהודע, אשר אין בלעדיו ותפורה כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ויציר בדעתו, איך שכל העולם פלו הוא אור אין סוף ברוך הוא, ויכניס את עצמו בחדושי תורה, ויחדש חדושי תורה אמתיים, כי אין עוד תקון לפגם הברית כמי שמחדש חדושי תורה, ומזכה את הרבים. ואם אינם בר הכי, מה טוב ומה נעים שיעזו בשאלות ותשובות של חכמי ישראל, אשר שואלים

ומשיבים ומחדשים חדושים חדשים בכל פעם, ומקשרים את התורה במקום למקום, שנה בעצמו תקון על חטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה. ועל כל פנים אם מתגברות עליך, אהובי, בני, מחשבות זרות והרהורים רעים, וקשה לך להנצל מזה, כבר אמר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, קריאת התורה, הלכה ו', אות יב), שצריכים לברח מהם ולא להסתפל על זה כלל, ויעשה עצמו כאלו אינו יודע, וממילא יסתלקו ממנו כל המחשבות זרות. כי באמת המחשבות זרות רעות רעות אחרי האדם, אבל אם הוא רק ממשיך את עצמו אליו יתברך, ולא שם לב אל ההרהורים רעים הרוזפים אחריו, אלא בורח תמיד אליו יתברך, לבסוף הם נפרדים ממנו.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! אל תסתפל על מה שהמחשבות זרות רוזפות אחרך ורוצות להרס אותך לגמרי, כי כבר מובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, שתפין בקרקע, הלכה ד', אות ד), שהבחירה ביד האדם לתפס מחשבתו ולפרס מחצות המחין לחשב בדבר אחד, ולהנצל מתאות נאוף; כי אי אפשר להנצל מתאות נאוף, אלא על-ידי שמרגיל את עצמו להרהר בדברי תורה ובדברי אמונה. ולכן ראה לחפש ולבקש ולמצא בעצמך נקודות טובות, ואף פעם אל תתיאש, ואפלו שכבר חטאת בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שבא בדרך כלל רק על-ידי הרהורים רעים שהרהרת, על-ידי שתהיה חזק לצאת מזה, ותהרהר רק בדברי תורה, אז תזכה לתקן בשלמות את מוח מחשבתך. אבל עליך לדעת, אשר פגם המחשבה זה אפלו פחות השערה, פמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, נויקין, הלכה ד', אות ג), שעל-ידי זה שאדם אינו נוהר במחשבות

זרות, הוא יכול לתעות בדרךכים נבוכים, שזה מה שאנו רואים, שבני-אדם אשר רוצים לחזור בתשובה שלמה, במקום לתקן את אשר קלקלו, הם נופלים עוד יותר ועוד יותר על-ידי שמכניסים בעצמם כל מיני מחשבות רעות והרהורים רעים, וחושבים כאלו תקון הברית תלוי באיזה דבר אחר מלבד תקון המחשבה. ובאמת בימי שובבי"ם אז הוא הזמן לתקן את המחשבה, כי אדם צריך לזכור, שעם ישראל היו במצרים, במקור הנאוף, כי אמרו חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו רבה, פרק ז'): אין לה אמה בעולם, שהיתה שטופה בדברים מלערים וחשודה בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצרים בלבד, לפיכך בא להם למצרים תקלה על ידם של ישראל. וזה היה הנסיון של עם ישראל, שהצרכו להודרך במצרים, ולראות את זממת הנאוף שהיה במצרים, ולכן אלו ימי שובבי"ם שקוראים בהם פרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלה, ו'תרו, מ'שפטם, שאז חוזרים על כל הספור, איך שעם ישראל היו במצרים. ולכן ימים אלו מאד מסגלים לתקן את פגם המחשבה, שאדם חוטא בהרהורים רעים, ובא לידי חטא המקנה של הוצאת זרע לבטלה. ואמרו חכמינו הקדושים (תורת פהנים אחרים): מגיד הפתוב, שמועשיהם של מצריים מקלקלים מכל העמים, כי המצריים היו שטופים בזמה ובזנות. ואמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה ג', סימן ד'): לא נגאלו ישראל אלא על שהרחיקו עצמן מן הזנות; ולכן הוציאתם ממצרים.

ולכן בימים אלו ימי שובבי"ם, הם תקון לפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, שבא על-ידי הרהורים רעים, ואם אדם יקבל על עצמו

לשמור את מוח מחשבתו, וכנגד זה נְהַרְהַר עַד עַכְשָׁו בְּהַרְהוּרִים רַעִים, יִתְחִיל לְהַרְהַר בְּהַרְהוּרִים וּמַחְשְׁבוֹת קְדוּשׁוֹת, בְּאַמוּנָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיַצִּיר תְּמִיד בְּדַעְתּוֹ אֵיךְ שֶׁכָּל הַעוֹלָם כְּלוֹ הוּא אֹרֵךְ אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְכֵן יַחְדִּיר בְּעֲצָמוֹ מַחְשְׁבוֹת שֶׁל תּוֹרָה, וּבִפְרָט שְׂעִינְיָ בְּסִפְרֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת, שְׂמַקְשִׁים וְשׂוֹאֲלִים, עוֹנִים וּמְפָרְשִׁים בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, עַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְתַקּוֹן נִצְחִי; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְקַדְּשׁ וּמְטַהֵר אֶת מוֹחַ מַחְשְׁבָתוֹ, וְאֵינוֹ מְהַרְהַר שׁוֹם הַרְהוּר רַע, וּמְכַנֵּס כְּמוֹחַ מַחְשְׁבָתוֹ מַחְשְׁבוֹת קְדוּשׁוֹת, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְתַקּוֹן אֶת כָּל הָעֶבֶר שֶׁלוֹ; אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּבֵא!

ב.

סבת החטא ותקונו

הַסְתַּכְּלוּת מְגוֹנוֹת שְׂמִסְתַּכַּל עַל נְשִׁים וְעַל תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה וְכָל דְּבַר הַמְּגַרָה אֶת הַיָּצָר, תְּקוּנוֹ – עַל-יְדֵי שְׂמִסְתַּכַּל תְּמִיד רַק אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וּמִתְמִיד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּמִסְתַּכַּל עַל פְּנֵי הַצַּדִּיקִים.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֱהוּבֵי, בְּנֵי! אֲשֶׁר חֲכָמוֹנוֹ הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (סְנֵהדְרוּן מִהֵ): אֵין יָצָר הִרַע שׁוֹלֵט אֵלָא בְּמָה שְׂעִינְיוֹ רֹאוֹת; וְלִכֵּן מִי שֶׁשׁוֹלֵט עַל עֵינָיו וְלֹא מִסְתַּכַּל עַל נְשִׁים, וּבִפְרָט בְּדוּר הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵן הוֹלְכוֹת עֲרֻמוֹת כְּחִיּוֹת הַשָּׂדֶה, הוּא אֵף פַּעַם לֹא יִכְשֵׁל בְּחַטָּא וְעוֹן שֶׁל פָּגָם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה; כִּי עִקַּר הַחַטָּא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה בֵּא לְאָדָם רַק מִחֲמַת שְׂמִסְתַּכַּל עַל נְשִׁים פְּרוּצוֹת וְחֹשׁוּפוֹת, אֲשֶׁר זֶה מְגַרָה אֶת יָצָרוֹ הִרַע, עַד שֶׁמִּתְחַמֵּם וּבֵא לִיְדֵי חַטָּא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת

זרע לבטלה. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (יומא עד): טוב מראה עינים באשה יותר מגופו של מעשה, שנאמר (קהלת ו): "טוב מראה עינים מהלך נפש", כי בזה שאדם מסתפל על אשה ומתרהר אחריה, זה יותר חמור משעבר עברה עמו, כל-כך הקפיד הקדוש-ברוך-הוא על קדשת העינים. וכך אמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה י'): מזה נראה הקדוש-ברוך-הוא לשאל מישראל הלב והעינים שיהיו אחרי? לפי שעברה תלויה בהם, העינים רואות את הזונה והלב מהרהר אחריה. ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב): "אחרי עיניכם" – זה הרהור עברה; כי אדם צריך לשמור מאד על עיניו, כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים (טור ארח חיים, סימן א); ועל-כן לא בחנם שאמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא נ): ועצם עיניו מראות ברע, זה שאין מסתפל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה, שאז היא מתגלית קצת. וכשאדם בא להסתפל עליה בא לידי הרהור עברה, ומכל שכן עכשו שהתרה הרצועה, שהנשים הולכות בבגדי שחץ ופריצות, כדי להכשיל בני-אדם בעברות והרהורים רעים, על אחת כמה וכמה שצריכים לשמור מאד מאד על העינים. ואמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות פק א', הלכה ה): לבא ועינא תרין סרסורי דחטאה, אמר הקדוש-ברוך-הוא: אם יבית לי ליבא ועינא, אנא ידע דאת לי. כי ברגע שאדם מקדש ומטהר את עיניו, ואינו מסתפל על נשים, כבר יש לו טהרת הלב, ולא יבוא לידי הרהורים רעים, ולא יתחמם לעבר על החטא המגנה המזוהם של הוצאת זרע לבטלה, שבא רק על-ידי פגם העינים. ועל-כן הזהירנו רבנו ז"ל ואמר (ספר-המדות, אות ראיה, סימן ט): כשאדם יוצא לשוק ומתגרא שלא יבוא לידי הרהור, על-ידי הראיה שיראה נשים יפות,

יאמר הפסוק (ישעיה לג): "הן אַרְאֵלִם צַעְקוּ חֲצָה, מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מִרְיָאֵי יִבְיִיחוּ"; כִּי גַם הַמְּלָאכִים צוֹעְקִים וּבוֹכִים עַל אָדָם שֶׁהוֹלֵךְ שׁוֹלֵל אַחַר עֵינָיו, וְשׁוֹטֵט בַּחוּצוֹת וּמִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים וְאִינוּ קוֹלֵט, אִיךָ שֶׁהִסְמֵךְ-מִ"ם רֵץ אַחֲרָיו, כִּי בּוֹ בָרַעַע שֶׁאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים, מִתְּלַבֵּשׁ בּוֹ הַסְמֵךְ-מִ"ם וּמִחֲטִיאֻ אוֹ אַחֵר-כֶּךָ בַּפֶּגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, וְבָא לְיַדִּי בְּזִיוֹנוֹת גְּדוֹלִים. וְלִכֵּן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת רֵאשִׁית, סִימָן ח'): מִי שֶׁעוֹצֵם עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרַע, עַל-יַדֵּי-זֶה נִצּוֹל מִבְּזִיוֹנוֹת, כִּי אִין לֵךְ בְּזִיוֹן גְּדוֹל מִזֶּה שֶׁאָדָם מִפְּקִיר אֶת עֵינָיו וּמִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים, אֲשֶׁר דָּבַר זֶה הוּא מַחְלָה, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, כַּאֲשֶׁר מְצוּי בֵּין בְּנֵי-אָדָם, שֶׁנִּטְבְּעוּ בַּמַּחְלָה הַמְּגֻנָּה הַזֹּאת, שֶׁהֵם מְכַרְחִים לְהַסְתַּכֵּל עַל כָּל אִשָּׁה הַעוֹבֶרֶת בְּרַחוּב, עַד שֶׁהֵם מְשַׁתְּגַעִים לְגַמְרֵי, וְזֶה מְבִיא אוֹתָם אַחֵר-כֶּךָ לְיַדִּי פֶגַם הַבְּרִית הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה. וְהַתְּקוּן לְכָל מִי שֶׁנִּפְל כָּבֵר בַּפֶּגַם זֶה, עַל-יַדֵּי הַסְתַּכְלוֹת עַל נָשִׁים, שֶׁיִּקְרָא שְׁנֵי פְּסוּקִים שֶׁל קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, שֶׁהֵם שְׁמ"ע יִשְׂרָאֵל הַיְיִוִּה אֱלֹהֵינוּ הַיְיִוִּה אֶחָד, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, בְּבִקְיָה עֲצוּמָה (לְקוּשִׁי-מוֹהָר"ו, חֶלֶק א', סִימָן לו'), כִּי עַל-יַדֵּי אֲמִירַת שְׁנֵי פְּסוּקִים אֵלוֹ נִתְחַזְּקַת אֲצֻלוֹ הָאֲמוּנָה, וְזוֹכָה לְהַסְתַּכֵּל רַק עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי בְּאֲמַת אִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרַךְ כָּלֵל, וְהַפֵּל לְכָל אֲלֻפוֹת גְּמוּר הוּא. וְלִכֵּן כְּשֶׁאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים וּמְהַרְהֵר אַחֲרֵיהֶן, עַל-יַדֵּי-זֶה בָּא לְיַדִּי כְּפִירוֹת וְאִפְּיָקוֹרְסוֹת, שֶׁעוֹשֶׂה מֵהֵן מְצִיאוֹת בַּפְּגִי עֲצוּמָה. וְלִכֵּן מוּבָא בְּזֵהָר (קְדָשִׁים פד): פֶּד חֲזִי ר' שְׁמַעוֹן נָשִׂי שְׁפִירִין, אָמַר: אַל תִּפְנֹנוּ אֶל אֱלִילִים; וּמָה הַקָּשֶׁר? אֵלָּא כִּיּוֹן שֶׁאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים וּמְהַרְהֵר אַחֲרֵיהֶן, עוֹשֶׂה מֵהֵן מְצִיאוֹת בַּפְּגִי עֲצוּמָה, עַל-יַדֵּי-זֶה הוּא כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וְלִכֵּן עָמַר הַתְּקוּן

הוא על-ידי תקף האמונה, שאדם צריך להתחזק באמונה בו
 יתברך, ולהסתכל על כל דבר רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך
 המחיה ומנה את הדבר הזה, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א',
 סימן א'), שאיש הישראלי צריך להסתכל על השכל שיש בכל דבר.
 ובפרט בימי שובבי"ם, שאז קוראים את הפרשיות ש'מות, ו'ארא,
 ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטים, ש'מזכירים בהן שעבר על עם
 ישראל במצרים. ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה יג, סימן ד'): כל
 המלכיות נקראות על שם מצרים, על שם שהיו מצרים לישראל.
 ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה כג, סימן ז'): כשהיו ישראל
 במצרים, היו מצרים בעלי זנות, ועם ישראל הצרכו להיות ביניהם,
 שהיו הכי מזהמים, כמאמרם ז"ל (תורת כהנים אחר): מגיד הפתוב,
 שפעעשיהם של מצרים מקלקלים מכל העממין. ואמרו (תנא דבי אליהו
 רבה, פרק ז'): אין לה אמה בעולם שהיתה שטופה בדברים מכערים
 וחשודים בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים אלא המצרים בלבד,
 לפיכך בא להם המצרים תקלה על ידם של ישראל, ועם ישראל
 היו צריכים לראות את שקוץ תעוב וזהום עירם המצרים, ואף-על-
 פי-כן התחזקו והחזיקו מעמד. ולכן דיקא עכשו בימי שובבי"ם,
 שקוראים פרשיות אלו מגלות מצרים וגאלת עם ישראל, דיקא
 ימים אלו מאד מסגלים לתקן את פגם העינים, וצריכים להרגיל
 את עצמם להסתכל על כל פרט מפרטי הבריאה על הפנימיות,
 שהוא החיות אלקות המחיה ומנה את הדבר הזה. וזו
 מעלת הצדיקים הגדולים והנוראים במעלה נוראה ונפלאה מאד,
 הדבקים באין סוף ברוך הוא, ואין להם שום הסתכלות בזה העולם
 כלל. אבל אתה, אהובי בני! מאחר שכבר קלקלת בעיניך, והסתפלת

על נשים, וההרפת הרהורים רעים, ובאת לידי חטא ועון החמור הזה של פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, הרגל את עצמך להסתפל על פני הצדיקים הדבוקים באין סוף ברוך-הוא, ועל ידם גם אתה תזכה להגיע למעלה גבוהה. וזהו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן עה): הסתפלות פני הצדיקים לבר הוא גם-כן דבר גדול מאוד, כי התלמיד חכם והצדיק גדול מהתורה כמאמרם ז"ל (מכות כב:): כמה טפשיאי שאר אינשי דקומו מקמי ספר תורה ולא קומו מקמי גברא רבא; נמצא, שהתלמיד חכם הוא גדול יותר מן התורה. ואצל התורה מצינו שאמרו חכמינו הקדושים (איכה רבה בפסיקתא): המאור שבה מחזירו למוטב, מפל שכן אור הצדיק, שההסתפלות בו לבר היא מועילה לקדשה מאוד. ולכן הוא דבר גדול מאוד להסתפל על פני הצדיקים הדבוקים בו יתברך, ועל-ידי-זה גם הוא יבוא אחר-כך למדרגה זו, שאיר עליו אור האין סוף ברוך הוא, כי (לקוטי-הלכות, גנבה הלכה ג', אות ו'): העינים הקדושות של הצדיק האמת הם כלליות של ע' פנים של תורה, שמשם נמשך אור העין העליון, הינו השגחתו הפרטית שמסתפל עלינו. ובזה שאדם מסתפל על פני הצדיקים, על-ידי-זה נמשך עליו אור וזיו ודבקות הבורא יתברך שמו. ולכן כל מי שיודע שפגם בעיניו, עקר תקונו – שייסתפל על פני הצדיקים, ויתבונן במעשיהם, ויתבייש מהם מאוד, ודיקא על ידם יבוא אל מדרגה זו, שיתבייש ממונו יתברך. וכן צריך להרגיל את עצמו להסתפל בתורה הקדושה, כי התורה הקדושה היא חכמתו יתברך, ואם ידביק את עצמו באותיות התורה, על-ידי-זה תהיה עליה לנשמתו. ובאמת גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן רנד), אשר העינים הם דברים עליונים וגבוהים

מאד, והם תמיד רואים דברים גדולים ונוראים, ואם היה אדם זוכה לעינים פשרות, היה יודע דברים גדולים רק ממה שעיניו רואות. ולכן צריכים מאוד מאוד לשמור על העינים, ולהסתכל רק על החיות אלקות, המחיה את הדבר הזה, ולהזהר לסתם את עיניו לגמרי, עד שלא תהיה לו שום הסתכלות בזה העולם (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סה); וכשאדם זוכה לשמור על עיניו בגשמיות וברוחניות, שלא יצא חוץ מהצמצום, על-ידי-זה זוכה לכלים לקבל בהם רוחניות אלקות, ונקלל באין סוף ברוך-הוא.

וצריך שתדע, אהובי, בני! שזהו הדבר הכי קשה לאדם, לזכות להגיע אל קדשות וטהרת העינים, כי היצר הרע עובד מאד חזק על כל בר ישראל, להכשילו בפגם הפרית – הוצאת זרע לבטלה, על-ידי הסתכלות על נשים פרוצות, רחמנא לישזבן, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכח), שיש אנשים פשרים קצת, שנוגע יראת השם בלבבו, משפיל עיניו קצת, ואינו מסתכל בנשים, אף-על-פי-כן הוא גונב את העין לאחר יד, ומסתכל מן הצד, ועל זה צריכים הרבה רחמים לבקש ממנו יתברך, שלא יכשל בראיות אסורות, וידביק מוח מחשבתו רק באין סוף ברוך הוא, וינגיל את עצמו להסתכל על פני הצדיקים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, וכן יתבונן באותיות התורה. ועל פלם – יציר לעצמו שמותיו יתברך, וזה ימשיך עליו אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, כי על-ידי שאדם שם לפני עיניו תמיד את שם הו"ה ברוך הוא, בבחינת (תהלים טז): "שויתי הו"ה לנגדי תמיד", על-ידי-זה ממשיך על עצמו קדשה וטהרה, אור וזיו חיות ודבקות הבורא יתברך שמו. ומכל שכן מי שזוכה

לְצַיֵּר לְפָנַי עֵינָיו אֶת הַד' שְׁמוֹת: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, שְׁהֵם הַשְּׁמוֹת
שֶׁל הָאֲרְבָּעָה עוֹלָמוֹת: אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה. וְהַשְּׁמוֹת
הָאֵלוּ הֵם הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים לְהַשִּׁיג אֹרֹךְ שָׁל מְשִׁיחַ (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק
א', סִימָן ב'), עַל-יְדֵי-זֶה יֵאִיר עָלָיו אֹר גָּדוֹל וְנֹרָא מְאֹד, עַד שְׁיִשְׁרַף אֶת
כָּל הַקְּלָפוֹת שֶׁבְּרֵא מַחְמַת עֲוֹנוֹתָיו וְקַלְקוּלָיו הַרְבִּים שֶׁקָּלַק עִם
עֵינָיו. וְזָכַר דְּבַר זֶה, אֶהוּבִי, בְּנִי! כִּי תִצְטַרֵּךְ אֶת זֶה לְיָמִים הַבָּאִים,
כִּי עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה הַיָּצֵר הֵרַע לֹא יַעֲזֹב אוֹתָךְ, וְיִסִּית אוֹתָךְ לְהִסְתַּכֵּל
עַל נָשִׁים, וּבִפְרָטִיּוֹת בְּדוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר הַסְטָרָא אַחְרָא וְהַקְּלָפוֹת
מִתְפַּשְׁטִים מְאֹד בְּעוֹלָם, עַל-יְדֵי אֲרִיךְ אֲנַפִּין דְּקַלְפָּה, שֶׁבְּכָל מְקוֹם
שֶׁאָדָם מִסְתַּוְּבֵב, הוּא צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן רמב); וְלָכֵן עָקַר הַתְּקוּוֹן רַק לְהִסְתַּכֵּל עַל אֲרִיךְ
אֲנַפִּין דְּקַדְשָׁה, הֵינּוּ עַל גְּלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ הַמְּחִיָּה וּמְהִינָה וּמְקַיְמָת
אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, וַיִּצַּיֵּר לְפָנַי עֵינָיו תְּמִיד אֶת הַשְּׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים
הָאֵלוּ שְׁהֵם הַצִּילוֹ אֶת יוֹסֵף מִהַסְתַּכְּלִיּוֹת רְעוֹת, וְלָכֵן נֶאֱמַר אֲצִלוֹ
(בְּרֵאשִׁית מט, כב): "בֶּן פֹּרֵךְ יוֹסֵף בֶּן פֹּרֵךְ תְּעַלֵּי עֵין" וְגו', שְׁהֵם הַתְּרַפּוּ
אוֹרוֹת הַנְּמֹשְׁכִים מִנּוֹקְבָא דְּפִרְדֻּשְׁקָא, שְׁהֵם הַשְּׁמוֹת: ע"ב, ס"ג,
מ"ה, ב"ן, עִם הַקְּתָרִים שְׁלָהֶם: קס"א, קמ"ג, קנ"א. וְדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (פְּנִיחָמָא וְח'): אַל תִּקְרִי עַלֵּי עֵין אֶלָּא עוֹלֵי עֵין, שְׁהֵיָה יוֹסֵף
שׁוֹמֵר עַל עֵינָיו. וְעַל-כֵּן זָכָה לְמֹה שֶׁזָּכָה, שֶׁנִּדְבְּקָה בּוֹ מִדַּת הַיְסוּד,
כִּי שָׁמַר עַל עֵינָיו, וְלֹא רָצָה לְהִנּוֹת מִמְּרָאָה עֵינָיו; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַנֵּס
דְּבָרִים אֵלּוּ אֵל תוֹךְ לְבוֹ, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

סבת החטא ותקונו

השמיעה שאדם משמיע לאזניו דברים בטלים, לשון הרע ונבול פה, זהמה שמביאה אותו לידי החטא המגונה הזה, תקונו – שישמיע לאזניו רק דברי תורה ויראת שמים, ויתחזק באמונת חכמים.

צריך שתדע, אהובי, בני! שאדם צריך מאד לשמר על האזנים שלו, שלא ישמע לאזניו דברים בטלים ונבול פה, כי זו סבה לבוא לכל החטאים שבעולם, רחמנא לישזבן, ובפרט פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה. ולכן אמרו חכמינו הקדושים (קתבות ה.) על הפסוק (דברים כג): "ויתד תהיה לך על אזנך", אל תקרי אזנך אלא אזניך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אצבעו באזניו. והינו דאמר רבי אלעזר: מפני מה אצבעותיו של אדם דומות ליתדות וכו', שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אצבעותיו באזנו. וכן אמרו (שם): מפני מה אזן בלה קשה והאליה רכה? שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יכוף אליה לתוכה. וכן אמרו (שם): אל ישמע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכות תחלה. ולכן צריכים מאד מאד לשמר על האזנים, כי ברגע שאדם שומע נבול פה, זה כבר פוגם בנשמתו, וזה גורם לו לחטא, וכן אנחנו רואים, שרוב אלו שנפגמים בכל מיני חטאים בעולם, זה בא מפני שקדם לכן השמיעו לאזנם נבול פה ודברי שקוץ, תעוב ונאוף, שזה גרם להן אחר-כך מה שגורם, כי השמיעה שאדם שומע דברים מתעבים, זה עושה רע על נשמתו, כי העקר לשמר את אזניו. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק

א' סימן כא), שְהֵאֲזִינִים הֵן כְּנֶגֶד אַמוּנַת חֲכָמִים, כִּי מִצְוָה לְשִׁמְעַע בְּדִבְרֵי חֲכָמִים (בְּמִוֹת ב); וּבְרַגְעַ שְׁאֲדָם מִתְחַזֵּק בְּאַמוּנַת חֲכָמִים אִזּוּכָה לְכָל טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי, וְיִוְדַע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּכָל דִּבְרַר. כְּמוֹכָא בְּדִבְרֵי רַבִּינוּ ז"ל (לְקוּטִי מוֹהֲר"ו, חֶלֶק א', סִימָן סא), אֲשֶׁר אָדָם שְׁמַתְחַזֵּק בְּאַמוּנַת חֲכָמִים, יוֹדַע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּכָל דִּבְרַר, וְזֶהוּ שְׁאֲמַר הַחֲכָם מִכָּל אָדָם (מִשְׁלֵי ד): "שְׁמַעוּ בְנִים מוֹסֵר אָב וְהַקְשִׁיבוּ לְדַעַת בֵּינֵה, כִּי לְקַח טוֹב נִתַּתִּי לָכֶם תּוֹרַתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ"; כִּי אַמוּנַת חֲכָמִים תְּלוּזָה בְּאֲזִינִים, אֵיךְ שְׁשׁוֹמַע בְּקוֹל הַצַּדִּיק. וְזֶה עֶקֶר תְּקוּנַת הַבְּרִית – כְּשִׁזְזוּכָה לְשִׁמְעַע בְּקוֹל דִּבְרֵי הַצַּדִּיק, אֲשֶׁר הוּא יְכוֹל לְהַחֲזִיר אוֹתוֹ לְמוֹטָב; כִּי הַצַּדִּיק הַאֲמַת מוֹחֲדִיר בְּאָדָם גְּלוּי אֱלֻקוֹת בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, עַד שִׁזְזוּכָה לְשִׁמְעַע רַק אֶת קוֹל הַפְּנִימִי שֶׁל הַבְּרִיאָה, כְּמוֹ שְׁאֲמַר רַבִּינוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ו, סִימָן נב): מִכָּל הַדְּבָרִים צוּעֵק קוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְקוֹרָא אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְתַבְרַךְ. וּבַפֶּרֶט קוֹרָא אוֹתוֹ שְׁיִבְרַח מִטְּמֵאֵת שְׁקוּץ הַנְּאוּף, שְׁזֶה (מִשְׁלֵי ד): "וְעַתָּה בְנִים שְׁמַעוּ לִי וְאֵל תְּסוּרוּ מֵאֲמָרֵי כִּי, הִרְחַק מֵעֲלִיָּה דְרָכָה וְאֵל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָה, פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוֹדֵךְ וּשְׁנַתִּיךְ לְאֲכֹזְרֵי, פֶּן יִשְׁבְּעוּ זָרִים כַּחַךְ וְעַצְבֶּיךָ בְּבֵית נְכָרֵי, וְנִהְמַתְּ בְּאַחֲרֵיךָ בְּכָלֹת בְּשַׂרְךָ וּשְׂאֲרֶךָ" וְגו', שְׁכָל זֶה סוֹכֵב עַל פְּגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, כִּי בְּרַגְעַ שְׁאֲדָם אֵינּוּ שׁוֹמַע בְּקוֹל דִּבְרֵי הַצַּדִּיק שְׁמַעוּרְרוּ לְהִתְרַחֵק מִטְּמֵאֵת שְׁקוּץ, תַּעֲוֹב וְזֵהוּם שֶׁל נְאוּף, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא בָּא לִידֵי הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, וְנִתְקַיֵּם אֲצֵלוֹ: "פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוֹדֵךְ וּשְׁנַתִּיךְ לְאֲכֹזְרֵי", כִּי רַחֲמָנָא לִישְׁזַבּוּ, מִי שְׁפּוֹגֵם בְּפַגְם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, מוֹסֵר לְאַחֲרִים הוֹדוֹ וְתַפְאֲרָתוֹ, שִׁזּוּ טַפַּת הַזָּרַע, שְׁמַהֵם הָיוּ יְכוֹלִים לְהוֹלִיד יְלָדִים, "פֶּן יִשְׁבְּעוּ זָרִים כַּחַךְ וְעַצְבֶּיךָ בְּבֵית נְכָרֵי", כִּי עֶקֶר הַפֶּחַ שֶׁל אָדָם הוּא הַזָּרַע, וְאֵם

הוא יוצא לבטלה, רחמנא לצלן, זה הורס את פחו, ואז מקלקל את העצבים שלו, ורעים ומרים לו החיים "ונהמת באחריתך בכלות בשךך ושארך", ואינה יודע לתת עצה לעצמה, כי השנים הטובות שלך נתהפכות לאכזריות, ואתה נמק מצרות, ואתה שרוי בדכאון פנימי, עד שאתה מתיאש מחייה, ואינה יכול לסבל שום בריה מרב המרירות והדכאון שנגנסו בה, ואתה יושב לבד, ואינה רוצה לדבר עם אף אחד, ואתה בוכה ומבכה שמים וארץ, ושואל את עצמה – מה אתי?! שנה (ש): "ואמרת איך שגאתי מוסר ותוכחת נאין לבי, ולא שמעתי בקול מורי ולמלמדי לא הטיתי אזני וגו'.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך?! שמר מאוד על האזנים שלך, כי הכל תלוי באזנים, ותטה אזניך תמיד אל דברי חכמינו הקדושים ואל דברי הצדיקים האמתיים שבכל דור ודור. ואמרו חכמינו הקדושים: (תנחומא כי תבוא): "והיה אם שמע" – אם שמעת קמעה, סופך לשמע הרבה וכו', אם שמעת בעולם הזה, תשמע לעולם הבא מפי הקדוש-ברוך-הוא וכו', אם זכית לשמע דברי תורה שנתנו בקולי קולות, תזכה לשמע קול ששון וקול שמחה וכו', אם שמעת לקול רבך, סופך שאחרים שומעים לך וכו', עין שם. מכך זה תבין ותשכיל מעלת השמיעה שאדם זוכה לשמר על אזניו, וזה תקון הברית. וביותר צריכים להתעורר על קדשת האזנים בימי שובבי"ם

שאז קוראים את הפרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטם, שעוברים את כל הספורים שארעו לעם ישראל

במצרים, שהצרכו לעבר את כור הברזל תחת סבלות מצרים שהיו מזהמים בנאוף, שקויז ותעוב, והם צעקו אליו יתברך, כמו שכתוב (שמות א): "ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויצעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה, וישמע אלהים את נאקתם וגו', וישמע דיקא, כי באלו הימים, ימי שובבי"ם, מסגלים לתקן את כל פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, אם בר ישראל בא אליו יתברך, וצועק וצועק וגונח על מצבו שנפל בו בעמקא דתהומא רבא, ונכשל בחטא המגנה והמזהם של הוצאת זרע לבטלה, אז דיקא בימים אלו ימי שובבי"ם נשמעת צעקתו וצעקתו יותר מפל השנה. ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שקבר נכשלת בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה, ונגעלת בגעול מעשים מתעבים כאלו – אל תתיאש, אלא ראה לחזור בתשובה שלמה אליו יתברך, על-ידי שתטה אזניך לשמע בקול הצדיק האמת המגלה לך, אשר אין שום יאוש בעולם כלל, כמובא בדבריו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן עח), כי מפל המקומות יכולים למצא את הקדוש-ברוך-הוא, אם רק לא יתיאש בשום פנים ואפן. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן קיב): אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולין לתקן; אבל לזה צריכים אמונת חכמים, להטות אזניו ולשמע בקול הצדיקים האמתיים, המחזקים ומעודדים ומשמחים נפש בר ישראל שנפל כבר; אשרי מי ששם לבו ואזניו אל דברי אלו, ויקים (ישעיה כח): "האזינו ושמעו קולי הקשיבו ושמעו אמרתי", ואז טוב לו כל הימים.

ד.

סבת החטא ותקונו

הפעם והרציחה שבווערים באדם, זה גובע מחמת החטא הזה.
תקונו – להתאזר במדת הסבלנות ואריכות אפים.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר רבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן רמט), שמי שחטא בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, הוא תמיד בכעס, והוא אישר רע ובליעל, ועושה רשעות לאחרים. וכן אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן קפד), אשר על-ידי האף של אדם יכולים להפיר את הנאוף. וזה סובב על כעס ורציחה, מי שהוא תמיד בכעס ורציחה, ומתאכזר לבני-אדם, בידוע שהוא נואף, רחמנא לצלן. ולכן עקר התקונו לתקן את העוון החמור הזה של פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, הוא על-ידי שיקנה לעצמו אריכת אפים, שהיא מדת הסבלנות, שאדם צריך להרגיל את עצמו להיות סבלן על כל מה שעובר עליו, ואף שיבואו בני-אדם ויגרמו לו צער ומכאובים עד שיתעצבו, עם כל זאת אין עוד תקונו יותר גדול לפגם המגנה של הוצאת זרע לבטלה כמו מדת הסבלנות. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קנה), אשר אי אפשר להגיע לאריכת אפים ולסבלנות, אלא על-ידי אמונה, ככל שאדם יותר מכניס את עצמו באמונה בו ותפלה, ויודע ועד אשר דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא על-ידי המאציל העליון, כמו כן הוא סובל את כל הבא עליו. ובאמת עליך לדעת, אהובי, בני! אשר אין עוד מדה רעה לאדם במדת הכעס, אשר היא הורסת את האדם לגמרי, וכמו שאנו

רואים בני-אדם מלאים רציחה על זולתם, וכל דבר קטן מרגיז אותם, עד שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים ק"ג): הרתחניו חיייהם אינם חיים; כי כשאדם בכעס ורציחה, כל החיים שלו ממרמרים, ומר לו מאד. ולכן אנשי אדם שקונה לעצמו את מדת הסבלנות, שהיא תקון גמור לפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, ומי שיודע שחטא בחטא המגנה הזה ביותר, עליו לעסוק בתקונו, ולמסור את נפשו על מדת הסבלנות. כי עם כעס ורציחה לא פועלים שום דבר, כמאמרם ז"ל (קדושין מא): רגזן לא עלתה בידו אלא רגזנותא; כי הכעס לא מביא את האדם לשום דבר, אדרבה, עוקר אותו מהעולם הזה ומהעולם הבא, ובני-אדם לא יכולים לסבל אדם הפועל ומתעצבן על כל דבר, וכלם בורחים ממנו. ולכן, אהובי, בני! אם אתה יודע שפגמת בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, ראה לעסוק עכשו בימי שוכבי"ם בתקונה, ותקבל על עצמך, אשר בארבעים ימים אלו שהם ימי שוכבי"ם

שקוראים בהם: ש'מות, ו'ארא, ב'א ב'שלה, י'תרו, מ'שפטם, שתרגיל את עצמך דיקא בימים אלו להיות סבלן גדול על כל אשר בא עליך, ושום דבר בעולם לא יוכל לעצבן אותך, ותקבל על עצמך קבלה חזקה, שבימים אלו לא תכעס, אפלו שיאבדו את כל קמונה, ויעשו לך כל מיני הפסדים, אתה, אהובי, בני, אל תתעצבן. ואז אם תוכל להתגבר בימים אלו לעקר ממך את הכעס, אזי תזכה להפטר לגמרי מהמדה הרעה והמגנה של פעם ורציחה, אשר רק מאבדת את האמונה מהאדם. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (נדרים כ"ב): כל הפועל אפלו שכינה אינה חשובה כנגדו. כי אם אדם

הִזָּה מֵאֲמִין, אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵי
 יתְּבַרְךָ כָּלֵל, אִז אַף פֶּעַם לֹא הִזָּה בְּכַעַס וּרְצִיחָה, וְאַף פֶּעַם לֹא הִזָּה
 מִתְעַצְבֵּן עַל שׁוּם דְּבָר; הַמֵּאֲמִין הָאֲמִתִּי, שְׂמֵאֲמִין שֶׁהָאִין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא מִתְלַבֵּשׁ אֶפְלוּ בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, וְדוֹמֵם,
 צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגַבֵּי הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הוּא יִסְבַּל אֶת
 כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, אֵךְ מֵאֲחֵר שְׂאָדָם חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה
 שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְאֻבָּד אֶת דַּעְתּוֹ וְשִׁכְלוֹ,
 כִּי הִזְרַע בָּא מִמוֹחַ הָאָדָם, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא בָּא לְיַדֵּי פֶּעַם, כִּי עַל-יְדֵי
 פֶּעַם מִסְלֵק אֶת דַּעְתּוֹ וְחֻכְמָתוֹ לְגַמְרִי, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (פְּסָחִים טו:): כָּל
 אָדָם שְׂכּוֹעֵס, אִם חָכֵם הוּא – חֻכְמָתוֹ מוֹסֵת־לָקֶט מִמֶּנּוּ.

ועל-כן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שקבר חטאת בחטא
 המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, ונתבלבלה דעתך, ואתה
 כעסו ורוצח ומתעצבן על כל דבר קטן שרק עובר עליך, הרגל
 את עצמך במדת הסבלנות, ותדבר בשקט, ואל תגביה את קולך.
 ואמרו חכמינו הקדושים (תענית ד): מיבעי ליה לאיניש למילף נפשיה
 בגיחיתא, שנאמר: "והסר פעם מלבך ורעה מבשרך". והחטא הזה
 של הוצאת זרע לבטלה נקרא רע, כמו שכתוב (בראשית לח): "ויהי ער
 בכור יהודה רע בעיני הו"ה" וגו', כי החטא הזה מביא את האדם
 לידי רעה, וזה "והסר פעם מלבך", על-ידי שתסיר "רעה מבשרך",
 כי אדם הנזוהר, שאינו חוטא בחטא המגנה הזה של הוצאת
 זרע לבטלה הנקרא רע, על-ידי-זה אינו בכעס, כי הפעם בא רק
 מהחטא המגנה הזה, וצריכים להרגיל את עצמו להיות סבלן על כל
 אשר בא עליו, ולא להשבר משום דבר, כי הפעם והרציחה הן הן

המלאכי חבלה, וכמאמרם ז"ל (ירושלמי תענית, פרק ב'): אף וחמה מלאכי חבלה הו. כי הפעם והרציחה, המחלקת והמריבות שיש באדם, הם באים מהקלפות שברא על-ידי חטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה. ולכן הרגל את עצמך במדת הסבלנות, ולעולם אל תפגם ברציחה, אפלו שייכעסו אותך, אפה ראה להדביק את עצמך באין סוף ברוך הוא, ותמיד תחשב רק ממנו יתברך, ותחדיר בעצמך, אשר הוא יתברך מחיה ומנהו ומקים את כל הבריאה בלה, ולא תסיח דעתך ממנו יתברך פרגע. ואמרו חכמינו הקדושים (זהר חדש טז): לא יהיה בך אל זר, שלא תהיה נח לכעס. כי הפעם הוא עבודה זרה. וזה שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קה:): המקורע בגדיו בחמתו והמשבר כליו בחמתו והמפזר מעותיו בחמתו, יהיה בעיניו פעולד עבודה זרה. כי רואים הרבה פעמים אדם בא לידי פעם ורציחה בזו, עד שקורע את בגדיו, ושובר את כליו, וזורק את מעותיו על הארץ מרב כעסו ורציחתו, וכל זה בא משום שמאבד את דעתו. ולכן ראה לקנות לעצמך מדת הסבלנות, אשר אין עוד מדה יותר טובה מזו, כי מי שהוא סבלן על כל אשר עובר עליו, הוא המנצח תמיד, כי אין עוד דבר שהורס את האדם בגשמיות וברוחניות כמו מדת הכעס, שהוא מתעצבן על כל דבר ועל כל אדם. ולכן, אהובי בני! ראה מזה לפניך, הרגל את עצמך במדה היקרה של סבלנות, ואז דיקא תצליח בזה ובבא, ותזכה לתקון נצחי.

ה.

סבת החטא ותקונו

הדבור שאדם מדבר נבול פה, ומנבל את פיו לדבר כל העולה על רוחו, זה אשר גורם לו להכשל בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, ותקונו הוא – על-ידי דבורי תורה, דבורי תפלה ודבורי אמונה.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר אין עוד כלי שיכול להמשיך את השפע גלוי אלקות לאדם כמו הדבור. וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן לד), שהדבור הוא כלי השפע, שבהם מקבלים השפע, כמו שפתוב (דברים א'): "ויברך אתכם פאשר דבר לכם", הינו לפי הדבור – בן השפע, אם הדבור הינו כלי השפע הם בשלמות ובמלוואם, אזי יכולים לקבל בהם רב שפע, ובזה נמדדת גדלת האדם, איך שמקודש את דבורו. ובפרט שאי אפשר להגיע לאמונה, אלא על-ידי הדבור, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן מד): האמונה תולה בפה של אדם, כמו שפתוב (תהלים פט): "אודיע אמונתך בפיי", הינו על-ידי שמדברים האמונה בפה, זה בעצמו אמונה, וגם על-ידי-זה באים לאמונה. ומחמת זה צריך להזהר מאד מדבורים של כפירה ואפיקורסות, אף-על-פי שאינו אומרם מלבן, הינו שהוא בעצמו מאמין ואינו כופר, חס ושלום, רק שהוא חוזר ואומר דברי אפיקורסות ששמע מפי אחרים, שהם אפיקורסים, והוא מתלוצץ מהם, אף-על-פי-כן גם מזה צריך להזהר מאד כי הדבור הזה של כפירה מזיק לאמונה, והוא אסור חמור לדבר ולחזר דבורי הבל ושטיות וכפירות מאחרים, ואפלו שהוא מאמין.

וצריכים להזהר מאוד מאוד, כי הדבור הוא זה שמקשר את האדם
 להקדוש-ברוך-הוא. ובאמת יכולים להכיר את האדם על-ידי
 הדבור שלו כפי שמדבר. ולכן אמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות נבול פה,
 סימן א'): מי שמדבר נבול פה בידוע שלבו חושב מחשבות און; כי
 מה שאדם חושב, זה הוא מדבר. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוה"ר, חלק א', סימן סו), אשר כל המחשבות של האדם ההכרח לעבר
 דרך הפה, כי מה שאדם חושב יהיה מה שיהיה, מכרח לעבר בתוך
 הדבור, רק שהוא בדקות גדולה, וזכי השמיעה זוכים לשמע דבר
 מתוך דבר, ויודעים את פנימיות האדם, כי על-ידי הדבור יכולים
 להכיר את כל האדם. ולכן כל מי שפגום בפגם הברית – הוצאת
 זרע לבטלה, בהכרח לו לדבר נבול פה, רחמנא לישזבן, וכן מדבר
 תמיד על צדיקים קדושים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, שזה מה
 שאמר דוד המלך (תהלים נה): "שלח ידיו בשלמיו חלל בריתו"; וכן
 פירש רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן לח) את הפסוק (תהלים עג): "שתו בשמים
 פיהם ולשונם תהלך בארץ", כי עכשו התרה הרצועה לדבר סרה
 על כל הצדיקים ועל כל יראי השם, והוא כמי שפושט לשונו נגד כל
 העולם, שאינו משגיח על כל העולם כלל, וכל אחד מדבר על זולתו
 כל דבר אסור. ובאמת זה שמדבר על כל אחד כל העולה על רוחו,
 פונתו לדבר על הקדוש-ברוך-הוא, אלא הוא מתבייש לדבר עליו
 יתברך בפרוש, ולכן הוא מדבר על בני-אדם, וזה "שתו בשמים
 פיהם" – כל אלו שמדברים רע, מדברים נגד הקדוש-ברוך-הוא
 כבניכול, אך מחמת שהם מתביישים לדבר בגלוי, לכן מדברים על
 בני-אדם – "לשונם תהלך בארץ", לדבר על זה או על זה, כי המאמין
 באמונה אמתית, שאין מציאות בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול

ודבר קטן אינו נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, הוא
 ימצא את הקדוש-ברוך-הוא בכל פרטי הבריאה, ולא יפריד בין
 העולם הזה לעולם הבא, בין דומם, צומח, חי, מדבר, לבינו יתברך,
 כי הוא יודע, אשר הכל לכל לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ואין
 בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מצמצם את עצמו מאין סוף עד
 אין תכלית בתוך הבריאה בלה, ואי אפשר להגיע להשגה זו להשיג
 את האין סוף ברוך הוא בתוך הבריאה, אלא על-ידי קדשת הדבור.
 וכבר אמרו חכמינו הקדושים (מגלה יח): מלה בסלע משתוקא בתרין;
 אם משלמים כסף על הדבור – סלע אחד, אם תשתק תקבל על
 השתיקה שני סלעים, כאומר שהשתיקה מאד חשובה, כי כשאדם
 שותק, על-ידי-זה נשמר מפל מיני חטאים ועוונות, ובפרט מפגם
 הברית – הוצאת זרע לבטלה, כי ברית הלשון וברית המעור תלויות
 זה בזה. וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן יט): כפי שאדם
 מקדש את דבורו, כן זוכה לתקונו הברית; ואמרו חכמינו הקדושים
 (אבות, פרק א'): וכל המרבה דברים מביא חטא; ולכן עקר תקונו הברית,
 פגם המגונה של הוצאת זרע לבטלה הוא – לקבל על עצמו לדם
 ולשתק, ובפרט בימי שובבי"ם, שאז קוראים: ש'מות, ו'ארא,
 ב'א, ב'שלה, י'תרו, מ'שפטים, שבהם חוזר על כל גלות מצרים,
 שהיה הדבור בגלות והגאולה, ולכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה
 לקבל על עצמם תענית דבור בארבעים ימים אלו, והוא תקונו גדול
 לפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, ועל-ידי שאדם מקבל על עצמו
 תענית דבור ארבעים יום, על-ידי-זה יזכה כבר כל השנה לשמור על
 דבורו, ולא ידבר רק דבורי תורה ויראת שמים, דבורי אמונה וגלוי
 השגחה פרטית. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (חליו פט): מה אמונתו

של אדם בעולם הזה? ישנים עצמו כאלם, יכול אף לדברי תורה?
תלמוד לומר: צדק תדברון. כי הדבור זה העקר, כפי שאדם מקדש
ומטהר את דבורו, בן זוכה לקדשת המחין ולקדשת הברית.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שכל-כך חטאת
בחטא המגנה הזה של פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, הרגל את
עצמך לדם ולשתק, ובפרט אם מחרפים ומבזים אותך, אל תענה
לרשעים הארורים האלו, ותקבל את החרופים והגדופים בשמחה
ובאהבה. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן ו'), שעקר התשובה –
ידם וישתק; כי באמת עליך לדעת, אהובי, בני, שכל אלו המדברים
עליך, זה מסבות עוונותיך המרבים, ובפרט בחטא המגנה של פגם
הברית, הוצאת זרע לבטלה, וכמו שאמר רבנו ז"ל (ספר המדות אות נאוף,
סימן כו): על-ידי הוצאת זרע לבטלה בורא קלפות המתלבשים בבני-
אדם, חלוקים עליו ועושים לו יסורים. ולכן מאחר שאתה יודע את
האמת, שחטאת, עוית פשעת, זמים ושנים בחטא המגנה הזה,
עליך לדם ולשתק, ולהרגיל את עצמך לא לענות למבזי ולמחרפי
נפשך כי הוא זה, ואדרבה ראה לקדש ולטהר את הדבור שלך,
ותקרב בני-אדם אליו יתברך, ותגלה ותפרסם את אמתת מציאותו
יתברך לכל עם ישראל. וכבר אמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות נאוף, סימן מא):
תקונו להוצאת זרע לבטלה, שישתדל להחזיר בני-אדם בתשובה.
וככל שאדם יודע יותר שהוא פגם בחטא המגנה הזה, עליו לקרב
מה שיותר אנשים אליו יתברך, כי על-ידי כל טפה וטפה שהוציא
לבטלה, ברא קלפות ומשחיתים בלי מספר, רחמנא לישזבן, שהם
נוקמים בו, ובזה שמקרב יהודים אל הקדוש-ברוך-הוא, ומכנים

בהם הרהורי תשובה, והם גם-בן מתחילים לקיים את המצוות, והם גם-בן מתחילים ללמד תורה ולהתפלל להקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה הם בוראים מלאכי זכות, שהם מלמדים זכות על האדם שקרבם, ועל-ידי-זה ממיילא נמחקים כל הקלפות והמשחיתים שברא מחמת עוונותיו. ולכן כל מי שיודע בנפשו שפגם בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, עליו למסר את נפשו לקרב רחוקים אליו יתברך, ולדבר על רוחם, ולגלות לפנייהם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב, כי הדבור שאדם מדבר אל זולתו דבורי אמת ואמונה, יש לו כח גדול מאוד להמשיך את בני-אדם אליו יתברך, פמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, ברכות השחר, הלכה ה', אות צו); ולכן צריכים לעסק בעבודה הקדושה הזו מאד מאד, לגלות לקבל את האמת והאמונה לכל באי עולם, ולא להתבייש משום בריה שבעולם, ולא להתפעל מאף אחד, אלא לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, ועל-ידי הדבור משרים את השכינה בעולם. ואם היית יודע אהובי, בני! מה זו מעלת הדבור, ואל מה יכולים לזכות על-ידי-זה, היית עוסק כל היום ולרבות הלילה, לדבר רק ממנו יתברך, כי באמת על-ידי הדבור נבראים כל הדברים, הינו על-ידי תמונת האותיות האל"ף-בי"ת, שמשם כל הישות וכל הרצונות שנמשכים מרצון האין סוף ברוך הוא, שאין בו תמונה, פמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, גבית חוב מהיתומים, הלכה ד', אות יד); ובהו שאדם מדבר הרבה אליו יתברך, ובכל מקום שרק בא, הוא מגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך לבני-אדם, על-ידי-זה הוא מעלה את המקומות אליו יתברך. ולכן אין לתאר ואין לשער את גדל זכות האדם שזוכה תמיד לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בלשון שרגיל בה. וככל שאדם

יודע שפגם יותר בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, עליו להרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך בתמימות ובפשטות גמורה, ולסלק את חקמתו ונדעתו ובינתו, ויזעק ויצעק ויתחנן אליו יתברך, ויוציא את הרצונות והפסופים הטובים שיש לו מפיו דיקא, אשר על-ידי-זה נארגין עולמות חדשים, ובני-אדם לא יכולים לתאר לעצמם את גדל הענין הזה של להוציא את הרצונות והפסופים מפיו דיקא שזה גורם לטהר ולזכך את מוחו ומחשבתו, ומוציא אותו מהחשך שנפל לשם, פמוקא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, אפניו, הלכה ד', אות כט).

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שכבר חטאת בחטא המגנה הזה של פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, קבל על עצמך לא לדבר כל העולה על רוחך, ומכל שכן וכל שכן שלא תגבל את פיך, ועל-ידי-זה דיקא תזכה להתעלות בעליה אחר עליה, עד שתדביק את מוח מחשבתך באין סוף ברוד-הוא, ותזכה שימחל לך על כל עוונותיך.

1.

סבת החטא ותקונו

הצדקה היא תקון גמור לפגם הברית, ואשרי מי שמרבה בצדקה בכל יום מימי חייו, ובפרט בעבור זכות הרבים, שאז מבטח לו שיתקן את כל מה שפגם בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ו, חלק א',

סימן רסד): הצדקה היא תקון הברית; כי פגם הברית הוא כי הנה צריך להשפיע בקדשה במקום שצריך להשפיע, והוא סלק ההשפעה משם והמשיכה, חס ושלום, למקום אחר, ועל-כן התקון הוא על-ידי הצדקה, שעל-ידי-זה חוזר ומשפיע לשם אל הקדשה, על-ידי-זה נתקן. וזה סוד (שמות לה): "ויבאו האנשים על הנשים", הנאמר בגדבת המשכן, שזה זווה הנעשה על-ידי הצדקה. ועל-כן כשנותן לעני שאינו הגון, אזי אדרבה הוא נפגם יותר, כי הוא חוזר ומשפיע למקום שאינו צריך. ולכן כל מי שיודע בנפשו שפגם בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, שעל-ידי-זה הפריד את היסוד מהמלכות, וגרם שכל הטפות התפזרו לבטלה, עקר תקונו – להרבות בצדקה. ועקר הצדקה אומר מוהר"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, ברכות-השחר, הלכה ה', אות לה), לתן לעניים הגונים, צדיקים קדושים, המחדשים חדושי תורה על יסודות נאמנים, ובזה שעוזרים להם להדפיס את חדושי התורה שלהם, הנבנים על יסודות איתנים של הצדיקים האמתיים, שעל-ידי-זה מקרבים נשמות ישראל אליו יתברך, ומכניסים בהם רצונות חדשים להשתוקק אחריו יתברך, זו הצדקה העולה על כל הצדקות, כי בזה שהצדיקים הדברים באין סוף ברוך הוא מתלבשים עצמם בלבושים רבים, כדי שתהיה להם שיכות אל המון-עם, ועושים כל מיני פעולות שבעולם להוריד את עצמם אל אלו הקטנים והנפולים, ומדברים עמהם שיחת חלון, והכל כדי לחזר לבנות להם את דעתם, ולהחזירם אליו יתברך, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן צא); וכן כל חדושי תורתם הולכים על קטב זה, שהם מלבישים את עצמם והשגתם בדבורים פשוטים, עד שגם אלו הרחוקים בתכלית הרחוק, שגם בהם יבגס

רצון לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, אשר הצדקה הזו עולה על כל הצדקות; כי פש'אדם חטא בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, נכנסים בו ספקות וכפירות, רחמנא לישזבן, כי החטא המגנה הנה מפריד בין היסוד לבין המלכות, כי ברית ואמונה תלויות זו בזו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן לא), בסוד (תהלים פט): "וברתי נאמנת לו"; כי עקר קיום אמונה אינו אלא על-ידי שמירת הברית, והצדיקים הקדושים מתנגעים ומורחים לחדש בכל פעם חדושים חדשים, להחדיר בגשמות ישראל אמונה ברוחה ומזככת, ולהחזיר להם את הספקות. ולכן אין עוד צדקה יותר גדולה מזו – מלגדב לצדיקים וחקמים המחברים ספרים שיכולים לקרב את גשמות ישראל אליו יתברך, ולהכניס בהם רצון, שגם הם ירצו להכליל באין סוף ברוך הוא. וזה (תהלים קיט): "צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת", על-ידי שנותנים צדקה לחבר ספרים ולהאירם בעולם, לבאר דברי התורה שידעו הפל אמתת התורה, על צדקה זו נאמר: "צדקתך צדק לעולם", כי צדקה כזו נשארת לעולם, כשנותנים למחברים חכמים וצדיקים המגלים תורת אמת. ובאמת עליך לדעת, אהובי, בני! אשר עקר הספרים הקדושים שמחברים הצדיקים האמתיים בכל דור ודור, וראוי לעזר להם להדפיסם, הם דיקא ספרים כאלו המביאים לידי מעשה, לידי קיום התורה, שלזה צריכים ספרים רבים מאד עד אין קץ, שיוכל כל אדם איך שהוא בכל דרגה ודרגה ובכל מה שעובר עליו כל ימי חייו הבלו בנערותו ובזקנותו וכו', בטיבו ובעיקו וכו', שיוכל להחיות את עצמו ולהשיב את נפשו, ולקבל ולשאב מהם עצות אמתיות, איך להתנהג באופן שישאר קים על עמדו, שדיקא אלו הספרים עולים על הכל. כי

באמת עובר על בני-אדם מה שעובר – צרות ויסורים ומרירות והרפתקאות, ובפרט מי שחטא בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, עליו עוברים כל מיני משברים ונזלים, עד שיש שחטאו בחטא המגנה הזה כל-כף, עד שהגיעו ליאוש גמור, ומתנאשים מחייהם לגמרי, כי אינם רואים שום דרך ותקנה אף לצאת מהחשיך שנלכדו בו, כי החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה מחשיך את העינים ומעקם את הלב והדעת בספקות ובקשיות אחריו יתברך, והם שורים במרירות עצומה. ולכן הצדיקים הקדושים שבכל דור ודור, הם אשר מרחמים על נשמות ישראל, ומחברים ספרים קדושים המגלים את אמתת מציאותו יתברך, ואף שאין שום יאוש בעולם כלל, ונותנים עצות ודרכים ונתיבות לכל אלו שנפלו כבר בעמקי עמקים בשאול תחתית ומתחתי. ולכן אשרי אדם שזוכה להרבות בצדקה, כדי לקיים (משלי ה'): "יפוצו מעינתך חוזה", וזו הצדקה שעולה על כל הצדקות. ועל צדקה זו נאמר (תהלים ק): "עשה צדקה בכל עת", ודרשו חכמינו הקדושים (מדרש תהלים): זה הכותב ספרים ומשאילן לאחרים. וזה סובב ביותר על חכמי הדור, צדיקים אמתיים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, הזוכים לחדש חדושי תורה, ולקרב את נשמות ישראל אליו יתברך, ובפרט אלו שנבשלו בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה.

ועל-כן אם אתה רוצה, אהובי בני! לתקן את מה ששקלקלת, ראה להרגיל את עצמך לתן צדקה לחכמים וצדיקים כאלו אשר מחברים ספרים שמועילים לה ולעוד אלפים ורבבות נשמות פגומות כמותך. כי כשאדם נותן סתם צדקה, היום אבל את זאת,

ומחר צריך עוד פעם, מה שאין כן, אם נותנים להדפסת החדושי תורה של הצדיקים והחכמים האמתיים, המלאים עצות איד לזאת מהחשך והרע שנלקדו בו, הרי היא צדקה בכל עת. כי הספר נשאר אצל האדם, ובכל פעם הוא מוציא את זה, ומחזק את עצמו בזה. ולכן דיקא על חדושי תורה של הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים שפכל דור ודור נאמר: "עשה צדקה בכל עת", כי הצדקה הזאת נשארת בכל עת. ולכן, אהובי בני! מאחר שאתה מכיר את עצמך היטב, ואתה יודע מה שעבר עליך בחייה, וזכה אותך הקדוש-ברוך-הוא עם קסוף ונכסים, ראה למסור את כל בלך למען הדפסת ספרי רבנו ז"ל ותלמידיו ותלמידי תלמידיו, המחיים את נפש כל חי, ותזכיר לעצמם איד שאתה היית בחשך גדול מאד על-ידי חטאיך המרבים, ודיקא הספרים האלו החיו אותך והולכו אותך בדרך הנכונה, ואפלו עכשו שעובר עליך מה שעובר, הספרים האלו המחזקים ומעודדים ומשמחים אותך, מדוע לא תחשב גם מזולתך, שיש עוד אלפים ורבבות נשמות פגומות, שכל-כה מר ורע להם החיים, והם שרויים בדכאון ובעצבות פנימית, ודיקא הספרים האלו יכולים לעזור להם. ולכן למה לא תתרום בעין יפה על הדפסת הספרים הקדושים האלו, והיה זה תקונך הנצחי?! ובפרט בימים אלו הנקראים ימי שובבי"ם, ראה לפזר מעותיך לצדקה, ותקנים (דניאל ד'): "וחטאך בצדקה פרק", וחכמינו הקדושים אמרו (ברכות א'): אגרא דתעניתא צדקתא; כי עקר מעלת התענית כשנותנים צדקה לעניים מהגנים. ולכן מאחר שחטאת בחטא המגנה הזה של פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, אשר לפי דברי האריז"ל אתה צריך לצום על כל חטא של פגם הברית של הוצאת זרע לבטלה,

פ"ד תענייות, ומאחר שאין לה פח להתענות כל-כך הרבה כפי רבויה חטאיה ועוונותיה המרבים, אשר רק הקדוש-ברוך-הוא ואתה יודעים כמה חטאת בחטא המגנה הזה, לכן ראה להיות חכם, ותרבה בצדקה למען זכוי הרבים, להדפיס את הספרים הקדושים המחיים ומחזקים בני-אדם, ומחזירים בהם אמונה פשוטה בו יתברך, ומחזקים ומעודדים ומשמחים אותם לקיים את המצוות בשמחה, אשר אין עוד צדקה יותר גדולה מזו. ואמרו חכמינו הקדושים (קהלת, רבה, פרשה י', סימן כא): הדורון של הקדוש-ברוך-הוא צדקה, הנותן צדקה אפלו היתה בידו עברה ונחתם דינו לאבד, יכול להיות מקבל פני שכנה בכל יום, והקדוש-ברוך-הוא אומר למלאך של פרענות אל תגע בו. ועל איזה עון עוד נחתם דינו לאבד, אם לא על פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, כמובא (זהר וישב), שעל החטא הזה אין מועילה שום תשובה. ורבינו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן עא), שגם על חטא זה מועילה תשובה, והוא צריף להתנסות לעבר עוד פעם במקומות אלו, ואז כשמתחזק, הוא יכול לעבר על הכל, עין שם. ולכן מאחר שזכה אותך הקדוש-ברוך-הוא עם כסף ונכסים, ראה שכל הצדקה שלך תהיה רק להדפיס והפצת הספרים הקדושים האלו, שעזרו לה בעת שהיית בחשך שבור, מדכא בדכאון פנימי, והיית שרוי בעצבות ובאיאוש גמור, עד שבא לידך ספר מספרי הצדיק האמת ותלמידיו, ותלמידי תלמידיו, שזה עזר לה להתגבר על הכל, ולצאת ממקומך שנפלת לשם. ולכן כמו שהספרים האלו עזרו לה, כן ראה להשפיע מהכסף והנכסים שהשפיע לה הקדוש-ברוך-הוא – רק להדפיס ספרים אלו. זה עקר תקון הברית, ואין עוד צדקה יותר גדולה מזו, מלהציל נשמות ישראל. והצדקה הזו

תלוּה אֹתָךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמֻכְנִים דְּבָרִים
אֵלּוּ בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִזּוּ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ענין פדיון פ"ד תעניות על-ידי צדקה

מוֹבָא בְּדַבְרֵי הָאֲרִיז"ל (שער ריח-הקדוש, תקון כו), שְׁעַל פְּגָם הַבְּרִית –
הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה הָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת פ"ד יָמִים, וְזֶה עַל כָּל
חֲטָא שְׁחָטָא פְּעַם אַחַת, צָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת פ"ד יָמִים. וְלִכְּן אִם אָדָם
חֲטָא, חָס וְשָׁלוֹם, עָשָׂר פְּעָמִים בְּחַיָּו בַּחֲטָא הַמֵּר הַזֶּה, הָרִי עָלָיו
לְהִתְעַנּוֹת שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים יוֹם, וְאִם חֲטָא, חָס וְשָׁלוֹם,
בַּחֲטָא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה מֵאַה פְּעָמִים, הָרִי עָלָיו לְהִתְעַנּוֹת שְׁמוֹנֶה אֲלָפִים
וְאַרְבַּע-מֵאוֹת יוֹם, וְאִם חֲטָא בַּחֲטָא הַמְּזוּהָם הַזֶּה אֶלְף פְּעָמִים
בְּחַיָּו, הָרִי צָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע אֶלְף יוֹם, שְׁנֵה חֲשׁוֹנוֹ
שֶׁל מֵאוֹתִים וְשָׁלְשִׁים שְׁנָה, שְׁצָרִיךְ לְחִיּוֹת רַק בְּשִׁבִיל לְהִתְעַנּוֹת עַל
אֶלְף פְּעָמִים שְׁחָטָא. וְלִצְעֲרֵנוּ הַרְבֵּי, הַחֲטָא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה מְאֹד מְאֹד
מִצּוֹי בְּעֵתִים הַלָּלוּ, עַד שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְחִיּוֹת כָּל-כֶּךָ הַרְבֵּה שָׁנִים, כְּדִי
שִׁיכַל לְהִתְעַנּוֹת כָּל-כֶּךָ הַרְבֵּה יָמִים, כְּדִי לְתַקֵּן מִה שֶׁקָּלַקַל, אֲשֶׁר זֶה
דְּבַר בְּלִתֵּי אַפְשָׁרִי, כִּי יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שְׁנָה (תהלים צ, ו), וְאִיךְ
אָדָם יְכוּל לְחִיּוֹת מֵאוֹת שָׁנִים, וְלְהִתְעַנּוֹת בְּכָל יוֹם, כְּדִי לְתַקֵּן אֶת
זֶה!! וְאֵל תִּתְמָה, אֶהוּבִי, בְּנִי, שִׁישׁ שְׂנֹכְשָׁלוּ בַּחֲטָא הַמְּגֻשֵׁם וְהַמְּזוּהָם
וְהַמְּגֻנָּה הַזֶּה כָּל-כֶּךָ הַרְבֵּה פְּעָמִים, שְׁכַבְר מוֹבָא בַּסֵּפֶר הַקְּדוּשׁ
וְהַנּוֹרָא "רֵאשִׁית חֲכָמָה" (שער הַתְּשׁוּבָה, פָּרָק יג), וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: "וּמֵהַדְּבָרִים
שְׁצָרִיךְ עֲכָשׁוּ לְתַקֵּן, הוּא לְתַקֵּן אוֹת בְּרִית הַפְּגוּם בְּהוֹצֵאת זָרַע
לְבִטְלָה, שְׂאִין אָדָם בְּזִמְנוֹנוֹ נִצּוֹל מִפְּגָמוֹ בְּבַחֲרוּתוֹ" וְכוּ', עֵינֵי שָׂם. וְאִם

כתב את זה לפני ארבע-מאות שנה, מה נאמר אָנן בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלּוּ?
אֲשֶׁר הַכְפִּירוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת וְהַפְּרִיצוֹת וְהַהֶפְקְרוֹת, הַשְּׁקוּץ, תְּעוּב
וְזֵהוּם עוֹשִׂים פְּרָצוֹת בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְנַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִכְשְׁלִים
בַּחֲטָא הַמֵּר הַזֶּה, אֲשֶׁר הוּא עוֹן חֲמוּר מְאֹד, עַד שֶׁאָמְרוּ בַּזֶּהר (וישב
קפח), שְׁעַל פָּגַם הַבְּרִית וּבִפְרָט מֵאֵן דְּאוֹשִׁיד זְרַעַת בְּרִיקְנֵיָא, חֵס
וְשְׁלוֹם, אֵין מוֹעִיל עַל זֶה שׁוּם תְּשׁוּבָה. וְאָמַר רַבְנּוּ ז"ל (שיחות-הַר"ו, סִימּוֹן
ע), שְׁעַל כָּל דְּבַר יֵשׁ תְּשׁוּבָה, וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הוּא לְבַל יַעֲשֶׂה עוֹד
מִכָּאֵן וְלִהְבֵּא, וְהוּא מְכַרַח לַעֲבַר בְּאֵלּוּ הַמְּקוֹמוֹת הַעֲגִיגִים שֶׁהִיָּה
בַּתְּחִלָּה וְלִהְתַּנְסוֹת שָׁם. וּכְשֶׁמְרַחֵם עַל עַצְמוֹ עַכְשָׁו, וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה
עוֹד מִה שֶׁעֲשֶׂה מִקְדָּם, וּמִשְׁבֵּר אֶת תַּאֲוָתוֹ, זֶה עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה.
וְיִדוּעַ, אֲשֶׁר הָאָרִיז"ל תַּקַּן, שְׁיִכּוּלִים לַפְּדוּת אֶת הַתְּעִיבוֹת בְּצַדְקָה,
כְּמוֹ שֶׁכֶּתוּב (דְּנֵאל ד'): "וּחֲטָאֵךְ בְּצַדְקָה פִּרְק"; וּבִפְרָט בִּימֵי שׁוֹבְבֵי"ם,
שָׂאזְ הוּא הַזְּמַן לַתַּקַּן אֶת הַחֲטָא הַמְּגִנָּה וְהַמְּשַׁקֵּץ וְהַמְּתַעֵב הַזֶּה.
וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁנוֹתָן בְּכָל יוֹם שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע פְּרוּטוֹת לְצַדְקָה,
אוֹ שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּעַת שְׁקָלִים לְצַדְקָה, אוֹ שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּעַת דוּלָר
לְצַדְקָה. הַכֹּל כְּפִי הָאָדָם, כִּי הַצַּדְקָה מְכַפֶּרֶת עַל הַכֹּל, וּכְשֶׁאָדָם
מְרַבֵּה בְּצַדְקָה – מְרַבֵּה בְּזִכּוּת, וּבִפְרָט כְּשֶׁהַצַּדְקָה הִיא בְּעֵבוֹר
צַרְכֵי הַרְבִּים. וּכְמוֹ שֶׁאָמַר מוֹהַרְנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, גִּזְלָה, הַלְכָה ה', אוֹת יח),
עַל-פִּי מֵאֲמָרָם ז"ל (בִּיצָה כט): גִּזְלָה וְאֵינוֹ יוֹדַע מִמֵּי גִזְלָה, יַעֲשֶׂה מִהֶם
צַרְכֵי רַבִּים. כִּי יֵשׁ שְׁפָגַם וְחֲטָא כָּל-כֶּהָ, שֶׁהַפְּגָמִים שָׁלוּ נוֹגְעִים
לְכָלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי אֶחָד שֶׁחֲטָא בְּפָגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת
זֶרַע לְבִטְלָה, בּוֹרָא קְלָפוֹת וּמִשְׁחִיתִים, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה גּוֹרֵם שְׁגָם
שָׂאָר נַשְׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת יְבוֹאוּ לְיַדֵי חֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה. וְלָכֵן מִי שֶׁכָּבַד
חֲטָא בַּחֲטָא הַמְּזוּהָם שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְעַכְשָׁו רוֹצֵה לְחֹזֵר

בתשובה שלמה, ולא יודע לעוד כמה נשמות קדושות גרם לחטא, לכן עקר תקונו לעסק בצרכי רבים, והוא – שישתדל שיהיה לו חלק בהמשכת התורה שממשיכים הצדיקים הקדושים, הדבקים באין סוף ברוך הוא, ומחדשים חדושי תורה כאלו, אשר יש בכחם להחזיר את כל העולם בתשובה שלמה, ומחברים ספרים כאלו שיש בכחם להחיות נפש כל חי, ולהוציא אותם מהזהמה שנפלו אליה. ולכן עקר הצדקה צריך להיות למען הדפסת והפצת ספרי רבנו ז"ל, ותלמידיו ותלמידי תלמידיו. ולכן, אהובי, בני! מאחר שאתה יודע שפגמות כל-כך הרבה בחטא המגונה הזה, ואתה צריך להתענות כל-כך הרבה תעניות, עד שאין בכחך לעמוד בזה, לכן אינני רואה לראות לך עמך; ראה להרגיל את עצמך לתת בכל יום פ"ד פרוטות, ואם תוכל יותר – פ"ד שקלים, או פ"ד דולר, הכל כפי האדם, אין לתאר ואין לשער את גדל הזכות שיש לך בזכות הרבים, שבודאי על-ידי-זה ימחל לך הקדוש-ברוך-הוא על הכל, ולא תצטרך להתענות. ולכן ראה לתת כל ימי חייך כל יום ויום פ"ד פרוטות וכו' כנ"ל, ומכל שכן בימים אלו, ימי שובבי"ם, שקוראים אז ש'מות, ו'ארא, ב"א, ב'שלח, י'תרו, מ'שפטם, שהם הימים המסוגלים לתקן את החטא הזה, ואל יחסר לך יום אחד שלא תתן את הסכום הנ"ל. וקדם שתתן את הצדקה, תאמר את התפלה הזו, כדי ליחד את כל העולמות יחד, שהפרדת על-ידי חטאתיך המרבים.

י"ח ב'דו סכום הכסף כמספר פ"ד, ויאמר את זה קדם שנתן לצדקה:

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ

תְּכַוֵּן: יֵאָהֲדוּנְהִי (זְעִיר וְנוֹקְבָא)

בְּדַחֲלֵו וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ

אִיהוּהָהּ

יֵאָהֲהוּיָהּ

לְיַחְדָּא שְׁם

י"ה (אָבָא וְאָמָא) בּו"ה (זְעִיר וְנוֹקְבָא)

בְּיַחְדָּא שְׁלָיִם

יְהוָה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּהַתְקַשְׁרוֹת לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
שְׂבֻדוֹנֵנוּ, וְלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עֵפֶר, קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ הַמָּוֶה, וּבְפֶרֶט לְרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ, צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבַע
מְקוֹר חֲכָמָה, רַבִּי נַחְמָן בֶּן פִּיגָא זי"ע. הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא לְקַיֵּם מִצְוֹת
צְדָקָה לְתַקֵּן אֶת שְׂרָשָׁה בְּמָקוֹם עֲלִיזוֹן בְּשַׁעוֹר קוֹמָה, וְזַכְּנֵי שְׂבֻזְכוֹת
נְתִינַת פ"ד פְּרוּטוֹת לְצְדָקָה, שְׂיִהְיֶה תְּמוּרַת אַרְבָּעָה וְשִׁמוֹנִים יוֹם
שֶׁל תְּעִנִּית, שְׁחָיֵב אֲנִי לְהַתְעַנּוֹת עַל-יְדֵי פְּגָם הַבְּרִית – הוֹצֵאת
זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁחֻטָּאתִי, עוֹיֵתִי, פְּשַׁעֲתִי, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, וְהִרַע בְּעֵינֵיךְ
עֲשִׂיתִי, וּבִזְכוֹת מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה זֹאת תִּתְחַבְּרוּ וְיִתְקַשְּׁרוּ וְיִתְיַחֲדוּ אַרְבַּע
אוֹתוֹת שֵׁם יְהו"ה דְּכָלְלִיּוֹת וּפְרֻטִיּוֹת: דְּאֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה,
עֲשִׂיָּה, שְׂפָגְמַתִּי בְּהֵם, וּבְזָה שְׂאֲנִי נוֹתֵן בְּזוֹרְעֵי אֶת הַצְּדָקָה, יְהִיָּה
נְחֻשֵׁב אוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הַגּוֹי"ה, וְאֶת הַפְּרוּטוֹת יְהִיָּה נְחֻשֵׁב אוֹת י' שֶׁל
שֵׁם הַגּוֹי"ה, וּבְחֻמֵּשׁ אֲצַבְּעוֹתֵי שְׂאֲנִי נוֹתֵן בְּהֵם אֶת הַצְּדָקָה, יְהִיָּה
נְחֻשֵׁב אוֹת ה' הַרְאֵשׁוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַגּוֹי"ה, וּבְחֻמֵּשׁ אֲצַבְּעוֹת שֶׁל
הַמְקַבֵּל אֶת הַצְּדָקָה, יְהִיָּה נְחֻשֵׁב אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַגּוֹי"ה,

ובזה אֶזְכֶּה לְיַחַד יְחֻדָּא שְׁלִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת דְּקַלְלִיּוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה, בְּפִרְטִיּוֹת: נְפֶשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חַיָּה יְחִידָה, שֶׁל כָּל פְּרִטִיּוֹת וּפְרִטִי פְּרִטִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָמוֹת יִתְקַנּוּ עַל-יְדֵי נְתִינַת צְדָקָה הַזֹּאת שְׂאֵנִי מִכּוֹן, כְּדֵי לְכַפֵּר אֶת מִוֵּה שְׁחָטָאתִי, עוֹיֵתִי, פִּשְׁעֵתִי בַחֲטָא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, שְׂאֵנִי חַיָּב לְהַתְעַנּוֹת עַל כָּל חֲטָא פ"ד יָמִים, וְתַהֲיֶה הַצְּדָקָה הַזֹּאת כְּאֵלוֹ הַתְעַנֵּיתִי פ"ד יָמִים, וְלִתְקַן מִוֵּה שְׂפִגְמֵתִי בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ חוֹתְמָא דְּמִלְכָּא, וְלִתְקַן מִוֵּה שְׂפִגְמֵתִי בְּרַמ"ח אֵיבָרִים וְשֵׁס"ה גִּידִים שְׁבִיּוֹסוּד, כִּי כֵן יִסְדּוּ לָנוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תְּעַנִּיתִי, וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ כּוֹנְנֵתִי בְּכָל הַכּוֹנְנוֹת הָרְאוּיּוֹת לְכוֹן בְּתַקְוֹן זֶה.

וְיֵהֵ נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:



קונטרס ימי שובבי"ם

דבורים ערבים ומתוקים לחזק את כל
הנפשות השבורות שנכשלו ועברו על
חטאים חמורים, ויזרה להם דרך איד להגיע
אל תקוניהם בימי השובבי"ם.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: שָׂרְבֵנוּ ז"ל נִתְּן
תִּקּוֹן לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּיָמִים אֵלֶּה, וְעַקֵּר
הַתִּקּוֹן לְשִׁמְעַת בְּזִיוּנוֹ וְלָדָם וְלִשְׂתֵּק, וְאַף
שֶׁהִתְשׁוּבָה הַזֹּאת מוֹעִילָה כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה,
עִם כָּל זֹאת בְּיָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, זֶה יוֹתֵר
מְסֻגָּל, אִם זֹכִים לָדָם וְלִשְׂתֵּק לְכָל אֵלֶּה
שֶׁמְחַרְפִּים וּמְבַזִּים אוֹתוֹ וְשׁוֹפְכִים אֶת
דָּמּוֹ, וּמוֹהֲרָנ"ת ז"ל הֵיךְ רָגִיל בְּיָמִים אֵלֶּה
לְסַיֵּם בְּכָל שְׁבוּעַת פְּעֻמִּים אֶת סֵפֶר תְּהִלִּים,
שְׁעוֹלָה הַמְזֻמָּרִים כְּמִסְפֵּר כַּפ"ר.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', אוֹת תִּתְקַמֵּט)



ימי שובבי"ם

בני היקרים! עליכם לדעת, כי ימים אלו שקוראים בהם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת וְאָרָא ב'א ב'שִׁלַח, יְתָרוֹ, מ'שִׁפְטִים, אָמַר הָאֲרִיז"ל (שער רוח הקדש, תקווה כו), שֵׁיש מְנַהֵג קְדוּם בְּכָל יִשְׂרָאֵל, לְהַתְעַנּוֹת מ' יוֹם רְצוּפִים, שֵׁיש מִן יוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פְּרִשְׁת שְׁמוֹת עַד פְּרִשְׁת תְּרוּמָה, וּקְצַת מִן תְּצַוָּה. וְנִתְּנוּ סִימָן בְּהֵם (דְּרָמָה ג, יד): "שׁוּבוּ בָנִים שׁו' ב'ב'י"ם", רֵאשִׁי תְבוֹת: שְׁמוֹת, וְאָרָא, ב'א, ב'שִׁלַח, יְתָרוֹ, מ'שִׁפְטִים. כִּי בַיָּמִים הָאֵלֶּה מְסַגְּלִים לְהַתְעַנּוֹת עַל פְּגַם הַבְּרִית עֲוֹן הַקָּרִי וְהוֹצֵאוֹת זָרַע לְבִטְלָה, כִּי הַיָּמִים הָאֵלֶּה מְסַגְּלִים לְתַקֵּן אֶת הַחֲטָא הַמְּגֻנָּה וְהַמְשַׁקֵּץ וְהַמְתַּעֵב הַזֶּה יוֹתֵר מִכָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה; כִּי בַיָּמִים הָאֵלֶּה קוֹרְאִים, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל נִשְׁתַּעַבְדוּ בְּמִצְרַיִם בְּפָרֶךְ (שְׁמוֹת א, יד): "וַיִּכְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה, בַּחֲמֹר וּבִלְבָנִים וּבְכָל עֲבֹדָה בַשָּׂדֶה, אֶת כָּל עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָהֶם בְּפָרֶךְ" וְגו'. וְאֵלֶּה הֵן הַיּוֹם הַנְּשֻׁמּוֹת שֶׁהוֹצִיא אָדָם הָרֵאשׁוֹן לְבִטְלָה, כְּמֵאֲמָרָם וְ"ל (עַן עֲרוּבִין יח): "ק"ל שָׁנָה פָּרַשׁ מֵאֲשֶׁתּוֹ וְהָיָה מוֹלִיד שְׂדִין וְרוּחִין עַל-יְדֵי טְפוֹת קָרִי, וְכָל אֵלֶּה נִתְקַנּוּ בְּגִלוֹת מִצְרַיִם; וְלָכֵן בְּזִמְנֵי קְרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת אֵלֶּה, יֵשׁ סְגָלָה לְתַקֵּן אֶת הַחֲטָא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה. כִּי מֵהַתְחַלַּת פְּרִשְׁת שְׁמוֹת, שְׁשִׁים מִדְּבַר מְגִלוֹת מִצְרַיִם, וְאַחֲרֵי-כֵן מֵיִצִּיאַת מִצְרַיִם, וְהַלִּיכָתָם בְּמִדְבָּר, וּקְבַלַּת הַתּוֹרָה, וּמִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה, שְׁכָל אֵלֶּה הַשְּׁבוּעוֹת: שְׁמוֹת, וְאָרָא, ב'א, ב'שִׁלַח, יְתָרוֹ, מ'שִׁפְטִים, קוֹרְאִין בַּתּוֹרָה פְּרָשִׁיּוֹת אֵלֶּה, לָכֵן מֵאֵד מְסַגְּלִים יָמִים אֵלֶּה לְתַקֵּן אֶת הָעֲוֹן הַחֲמוּר הַזֶּה. וְעַל-פִּי-רַב יוֹצֵאת פְּרִשְׁת שְׁקָלִים בְּפְרִשְׁת מִשְׁפָּטִים, שְׁאֵז מִסְּיָמִים אֶת

הַפְּרָשָׁה "לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם" (שְׁמוֹת ל, טו), לְהוֹרֹת שְׁבִימִים אֱלוֹ
 דִּיקָא מִכְּפָרִים עַל הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה,
 אֲשֶׁר בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בָּא מַחֲמַת שְׂאֵדָם מְכַנִּים בְּעֲצֻמוֹ הַרְהוּרִים רְעִים,
 הַרְהוּרִים מְגַנִּים, וּכְמֵאמָרָם ז"ל (עֲבוּדָה זָרָה כ:): שְׂלֵא יִהְיֶה רֵר אָדָם בַּיּוֹם,
 וַיְבוֹא לַיְדֵי טְמֵאָה בְּלִילָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נְדָרָה יג): הַמְּקַשָּׁה
 עֲצֻמוֹ לְדַעַת – יְהֵא בְּגִדוּי, דְּקַמְנָרִי יֵצֵר הַרַע אֲנַפְשִׁי; וְרַב אַמֵּי
 אָמַר נִקְרָא עֲבָרָן, שְׂפָדָ אַמְנוּתוֹ שֶׁל הַיֵּצֵר הַרַע, הַיּוֹם אָמַר לוֹ עֲשֵׂה
 כֶּה, וּלְמַחֲרָ אֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כֶּה, עַד שְׂאוֹמֵר לוֹ לֶךְ עֲבַד עֲבוּדָה זָרָה,
 וְהוֹלֵךְ וְעוֹבֵד; הַרִי שְׁעַל-יְדֵי שְׂאֵדָם מְכַנִּים בְּדַעַתוֹ הַרְהוּרִים רְעִים,
 מַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת, מְגַרָה עַל עֲצֻמוֹ אֵת הַיֵּצֵר הַרַע, עַד שְׂבָא לַחֲטָא
 הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר זֶה מַה שְׂמַכְנִים אַחֲרֵ-
 כֶּה כְּפִירוֹת וְאֶפִּיקְרוֹסוֹת בְּלֵב הָאָדָם; כִּי לֹא יִכְנָסוּ לְאָדָם סִפְקוֹת
 בְּאַמוּנָה, אֲלֵא אִם-כֵּן נִכְשַׁל קֹדֶם בַּחֲטָא הַמְּגַנָּה וְהַמְּזַהֵם וְהַמְּשַׁקֵּץ
 הַזֶּה שֶׁל קָרִי וְהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה. וְלֹא בַּחֲנָם אָמְרוּ (שם): כָּל הַמְּבִיא
 עֲצֻמוֹ לַיְדֵי הַרְהוּר, אֵין מְכַנִּיסִים אוֹתוֹ בְּמַחֲצָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, כְּתִיב הֵכָא (בְּרֵאשִׁית לַח, י): "וַיֵּרַע בְּעֵינֵי הַנְּוִ"ה", וּכְתִיב הֵתָם (תְּהִלִּים
 ה, ה): "כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגְרַךְ רַע"; כִּי מִי שְׂחוּטָא בַּחֲטָא
 הַמְּגַנָּה וְהַמְּזַהֵם הַזֶּה שֶׁל פְּגָם קָרִי וְהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, אֵינוֹ רוֹאֵה
 פְּנֵי הַשְּׂכִינָה. וְזֶהוּ חֲטָא הַמַּחֲשִׁיד עֵינֵי הָאָדָם וְשׁוֹבְרוֹ לְגַמְרִי, וּמְכַנִּים
 בּוֹ דְּכָאוּן פְּנִימִי, וְהוֹרֵם לוֹ אֵת הַחַיִּים וְהַבְּרִיאוֹת, עַד שְׂיוֹצֵא מִדַּעַתוֹ
 לְגַמְרִי. וְחֲטָא זֶה הוּא בְּכָלֵל נְאוּף שְׁעוֹבֵר עַל לְאוֹ שֶׁל "לֹא תִנְאַף",
 כְּמֵאמָרָם ז"ל (נְדָרָה שם): מֵאֵי דְכְּתִיב (ישַׁעְיָה א, טו): "יְדִיכֶם דְּמִים מְלֵאוּ"
 – אֱלוֹ הַמְּנַאֲפִים בְּיַד, תִּנְאַ דְּבִי רַבִּי שְׂמוּאֵל (שְׁמוֹת כ, יג): "לֹא תִנְאַף"
 – לֹא תִהְיֶה כֶּה נְאוּף בֵּין בְּיַד בֵּין בְּרַגְלֵי; וְלָכֵן כָּל מִי שְׂיִוְדַע בְּנַפְשׁוֹ

שְׁחָטָא בַחטָא הַמְגֵנָה הַזֶּה, שְׁהָרַג אֶת יְלָדָיו, כְּמֵאמְרָם ז' ל' (נדה ג.):
 כָּל הַמוֹצֵיאַ שְׁכַבְתָּ זָרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלּוּ שׁוֹפֵךְ דַּמִּים, שְׁנֵאמַר (ישעיה
 נ. ה.): "הִנְחַמִּים בְּאֵלִים תַּחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן, שְׁחָטִי הַיְלָדִים בַּנְּחָלִים,
 תַּחַת סְעֵפֵי הַסְּלָעִים", אַל תִּקְרִי שְׁחָטִי אֶלֶּא סוֹחָטִי, רַב אִסִּי אָמַר
 כְּאֵלּוּ עוֹבֵד עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים. פְּתִיב הַכָּא: "תַּחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן", וּכְתִיב
 הַתָּם (דברים יב. ב): "עַל הַהָרִים הָרָמִים וְעַל הַגְּבְעוֹת וְתַחַת כָּל עֵץ
 רַעֲנָן", יִרְאֶה לְתַקְנֹו מְאֹד דִּיקָא בְּיָמִים אֵלּוּ; כִּי הַחֲטָא הַמְגֵנָה הַזֶּה,
 שְׂאָדָם מוֹצֵיאַ זָרַע לְבִטְלָה – בֵּין בֵּינָא בְּרַגְלָא וּבֵין בְּכָל אַפְּן שְׁיִהְיֶה,
 מְבִיאֵו לְיַדֵּי פְעַס וְרִצִּיחָה, כִּי סָתָם נוֹאֲף הוּא כְּעֶסֶן וְרוֹצֵחַ, וּמָה גַם
 שְׂנֵכְנָסִים בּוּ הַרְהוּרֵי כְּפִירָה וְאַפִּיקוֹרְסוֹת נִגְדוּ יִתְבְּרָךְ; כִּי מִי שְׂנֵכְנָס
 בּוּ אֵיזָה הַרְהוּר רַע, אִו אֵיזוּ מַחְשְׁבָה זָרָה נִגְדוּ יִתְבְּרָךְ, אֵילּוּ סַפְקוֹת
 אִו אֵילּוּ קְשִׁיוֹת, סִימָן שְׂנֵכְשֵׁל בַּחטָא הַמְגֵנָה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאתַ זָרַע
 לְבִטְלָה. וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: כָּל הַמוֹצֵיאַ שְׁכַבְתָּ זָרַע לְבִטְלָה חַיֵּב מִיתָה,
 שְׁנֵאמַר (בראשית לח. ט): "וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה' אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיָּמָת גַּם אֹתוֹ". וְלִכְּן
 כָּל מִי שְׁיִוְדַע שְׁפָגַם בַּחטָא הַמְגֵנָה וְהַמְזוּהָם וְהַמְשַׁקֵּץ הַזֶּה, עָלָיו
 לְהַתְעוֹרֵר בְּיָמִים אֵלּוּ הַנִּקְרָאִים "יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם", וְלַצֶּעֶק הַרְבֵּה אֵלּוּ
 יִתְבְּרָךְ. כִּי חֲטָא הַזֶּה בָּא לְאָדָם מְצַמְצוֹם הַדַּעַת וְהַמַּחֲיוֹן, מַחֲמַת
 שְׁלֵא נִזְהַר בְּקִדְשֵׁת שְׁבַעַת הַנְּרוֹת (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן כ"א); הֵינְנו
 כְּשֵׂאָדָם פּוֹגֵם בְּעֵינָיו וּמְסַתְּפֵל בְּכָל דְּבַר הַמְבִיא אוֹתוֹ לְיַדֵּי הַרְהוּר,
 וְכֵן כְּשֵׁשׁוּמַע דְּבוּרֵי נְבוּל פֶּה וְנֵאוּף, וּמְכַל שְׁפָן כְּשֶׁמְדַבֵּר כָּל הַעוֹלָה
 עַל רוּחוֹ, וּמְנַבֵּל אֶת פִּיו, עַל-יְדֵי-זֶה בָּא לַחטָא הַמְגֵנָה הַזֶּה שֶׁל פָּגַם
 הַבְּרִית – הוֹצָאתַ זָרַע לְבִטְלָה, וְנַעֲשָׂה כְּעֶסֶן גְּדוֹל, וְכָל דְּבַר פְּעוּט
 מְעַצְבָּנוּ וְעוֹקֵר אֶת דַּעַתוֹ וּמַחוּוֹ לְגַמְרֵי, כִּי כָּל הַפּוֹעֵם מְסַתְּלֶקֶת
 חֲכָמָתוֹ מִמְּנוֹ (פְּסָחִים סו.), וְאִזּוּ כְּדֵי לְזַכּוֹת לְתַקְּן אֶת הַחטָא הַמְגֵנָה הַזֶּה,

אין עצה אחרת, אלא לצעק הרבה בימים אלו אליו יתברך, כי על-ידי הצעקה שאדם צועק ומבקש ומתחנן וממנו יתברך, על-ידי-זה נפתחים לו המוחין.

וכל זה ענין שובבי"ם (לקוטי-הלכות, גלויות, הלכה ה'), שבהם נוהגים הכשרים להתענות ולצעק להשם יתברך בתפלות וסליחות, כי באלו הימים קורין בתורה בענין גלות מצרים וגאלתם, שהיה על-ידי צעקה (שמות ב, כג-כד): "ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו, ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה, וישמע אלהים את נאקתם, ויזכר אלהים את בריתו, את אברהם, את יצחק ואת יעקב". וכמו-כן צריכין עתה בגלות הזה, שעובר על נשמות ישראל כל מיני קטנות וירידות, ונכשלים בעון המר הזה של קרי והוצאת זרע לבטלה, על-ידי שמתערבים בין אמות העולם. וכמו שכתוב (תהלים קו, לה): "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם", ומתלמדים ממעשי הגוים, רחמנא לישזבו, שהולכים ערמים וערמות, שדבר זה מכניס הרהורים רעים והסתכליות אסורות בין נשמות ישראל, שעל-ידי-זה מתחממים ובאים לידי טמאת קרי ומקרה לילה, והוצאת זרע לבטלה, שעל חטא ועון המר הזה תקנו את "ימי שובבי"ם". וזהו: "שובו בני שובבי"ם" (ירמיהו ג, כב), שעקר כל הצרות והגלויות, רחמנא לצלן, הם על-ידי חסרון הדיעות, שזהו ענין שובבי"ם, שכל אחד הולך בעולם כמו משגע ושובב ממש, כמו שכתוב (ישעיה נז, י): "וילך שובב בדרך לבו". וכשיבין אדם בעצמו כל זאת איך הוא שובב ומשגע ממש, כי הולך אחרי שרירות לבו, ואינו מסתפל על תקליתו הנצחי, בודאי יחוס על עצמו ויצעק הרבה להשם יתברך,

ועל ידי זה זוכה לפי בחינתו להוליד המוחין והדעת, שעל-ידי-זה עקר הגאולה בכלל ובפרט בכל אדם ובכל זמן; כי אי אפשר לצאת מכל הצרות והיסורים, אלא על-ידי שאדם הולך במקום פנוי שאין שם בני-אדם, וצועק ומבקש ומתחנן ומנון: יתברך, שיחוס וירחם עליו לצאת מהחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שנגזל הן עם עצמו והן עם אחרים, רחמנא לישזבן, שהוא העון הכי חמור בתורה, כי הוא חוטא ומחטיא את הרבים, ועוקר את מחו ונדעתו לגמרי, אשר באמת לפי האר"ל היו צריכים להרבות בתעניתים, אך מחמת שאין בכחנו להתענות החליפו הצדיקים את התעניתים בתפלות, תחנונות ובקשות, שבימים האלו צריכים לצעק הרבה אליו יתברך, הן להרבות באמירת תהלים, שיהיה רגיל לומר בימים אלה הרבה תהלים, כי תהלים מסגל לתשובה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן עט), והן שירגיל את עצמו לדבר אליו יתברך בלשון שרגיל בה, שזה נקרא התבודדות, שמתבודד עצמו עמו יתברך, ומפרש את כל שיחתו אליו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ויצעק הרבה, שדיקא על-ידי הצעקה זוכה שיוליד את המוחין, אף-על-פי-כן נמצאים פשרים, שכן מתענים בימים אלו, על-כל-פנים יום אחד בשבוע, אך מי שאין בכחו להתענות, שיפדה את התענית בצדקה.

כלל הדבר, שעקר כל הגליות והצרות, רחמנא לצלן, בגוף ונפש, הכל מחסרון הדעת שהוא על-ידי שלא קדש את שבעת הנרות, שהם: העינים, אזנים, החטם והפה כראוי, וגם לא צעק כראוי לה' יתברך, שעל-ידי-זה נתעלמין המוחין והדעת, ומשם כל ההתרחקות

מהשם יתברך ומצדיקי אמות, שזה עקר כלל הגליות והצרות, רחמנא לצלן, שעקרם על-ידי חסרון הדעת. ובזה תלוי כל בחירת האדם; כי עקר הבחירה של כל אחד הוא על-ידי שאין מבין מיד לתרץ כל הקשיות והמבוכות ועקמומיות שבלב, שיש לו על צדיקי אמת ותלמידיו, כי אם היה מבין ורואה בדעתו מיד עצם האמת וגדל מעלתם וצדקתם, ואיך הוא יכול לזכות לכל טוב אמת ונצחית על ידם, בודאי היה הולך ורץ על ידיו ועל רגליו להתקרב אליהם ולהתאבק בעפר רגליהם, אך מחמת שהאמת נתעלם ונסתר מאד מאד ורבו החולקים והמתנגדים שאומרים מה שאומרים, עד שמכניסים בכל החפצים להתקרב כמה קשיות ומבוכות ובלבולים, ובזה תלוי כל בחירתו; כי עקר הבחירה הוא על-ידי שאין מבינים לתרץ הקשיות מיד, כי התרוץ של הקשיות הם סוד השכל המקיף לפי מדרגתו. וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן כא) לעגנו המבוכות של הידיעה והבחירה שהם בשכל המקיף. וכל עקר הבחירה הוא מחמת זה דיקא שאין מבינים השכל של הידיעה והבחירה, כי הם סותרים את עצמם, או שזה ידיעה או שזה בחירה, וכמו-כן הוא בכל הקשיות והמבוכות שיש לכל אחד בפרטיות, שעקר הבחירה הוא על-ידי-זה שאין מבינים זה השכל לתרץ כל הקשיות שקשה לו על צדיקי וכשרי אמת. ובאמת אם היו המוחין נתעלמין לגמרי בלי שום התגלות כלל, בודאי לא היה אפשר בשום אופן להתקרב להשם יתברך ולצדיקיו האמתיים, אך השם יתברך רחמן, מלא רחמים, וחומל על עמו בכל דור ודור, ושולח ומאיר לנו התגלות הדעת נפלא על-ידי חדושי תורה נפלאים ונוראים שממשיכין הצדיקי אמת בכל דור, ועל-ידי-זה יש בחירה, שמי

שאינו רוצה להטעות את עצמו, ומסתפל בעין האמת לאמתו, יכול לראות על-ידי-זה אמתת נקדת האמת היכן שורה ולמי להתקרב, ואם עדין קשה לו כמה קשיות, הוא מבין שזה מכרח להיות; כי בודאי אי אפשר להבין ולהשיג דעת הגבוה ממנו כל כך, שהוא דעת הצדיק האמת, כי כמו שאי אפשר להשיג דעת השם יתברך, ומחמת זה בהכרח שיהיה קשה עליו יתברך כמה קשיות, כי כך מכרח להיות וכו', כפוא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן נב), כמו-כן בהכרח שיהיה קשה קשיות על הצדיק האמת, כי אי אפשר להשיג דעתו שגבוה ממנו הרבה, אך על-כל-פנים מאחר שכבר האיר והתנוצץ לו בדעתו התנוצצות מהדעת האמת של הצדיקי אמת על-ידי אור תורתם שהמשיכו בעולם, על-ידי-זה ראוי לו לרדף אחריהם ואחרי תלמידיהם האמתיים בכל פחו, כי עתה יש לו בחירה, על-ידי שראה מראה וזריחה מנפלאות דעתם ואמתתם, וכנגד זה הוא שומע הקשיות והמבוכות של החולקים שמכניסים בפירות ועקמומיות בדעתו, ובזה תלוי כל בחירתו, והבוחר יבחר והבן היטב. וצריך לפשפש במעשיו איך הוא אוהז בקדשת שבעת הגרות: העינים, האזנים, החטם והפה, ועל-ידי-זה יבין רחוקו מהשגת הדעת האמתית. ובזה תלויה כל בחירתו של כל אדם, שפגם בחטא המגנה של עון קרי והוצאת זרע לבטלה, שכל מי שנכשל יותר בחטא המגנה והמתעב והמזהם הזה, והוא מלא הרהורים רעים והסתכליות רעות, ומתחמם ובא לידי העון החמור הזה של הוצאת זרע לבטלה, כמו-כן נכנסים בו קשיות וספקות עליו יתברך, עד שחושב כאלו הוא יתברך רוצה לנקם בו, חס ושלום, וכאלו הוא יתברך אינו רוצה בו, וכמו-כן נכנסים בו קשיות וספקות על

גדולי מבחרי הצדיקים, הדבוקים בחי החיים בו יתברך, כי בכל דור ודור הקדוש-ברוך-הוא שולח צדיקי אמת הדבוקים באין סוף ברוך הוא, ומבטלים עצמם לגמרי לגבי עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ויש בכחם להוציא את כלל נשמות ישראל שנפלו בפגם הברית, חטא המגנה של קרי והוצאת זרע לבטלה, ומכל מיני תאות נאוף, אך בשביל הבחירה הקים הקדוש-ברוך-הוא נגד אלה הצדיקים – חולקים, מתנגדים ארורים, שמדברים עליהם כל דבר אסור, ומתלוצצים מספריהם ומחדושי תורתם, עד שזה בעצמו הבחירה והנפיון לכל אלו שפגמו בחטא המגנה והמזהם הזה של הוצאת זרע לבטלה, שחייבים עליהם מיתה בידי שמים, רחמנא לישזבן, ונקנסת בו מחשבה של עבודה זרה. ואם מי שחטא ופגם בחטא המגנה הזה – מרחם על עצמו, ורואה איך שהספרים הקדושים האלו מאירים בו אור ודעת ושכל ותחכמה אלקית, ומקרבים אותו אליו יתברך, אז היו בורחים ונתרחקים מאלו המתנגדים הרשעים הארורים, ולא היה נשמע באזניהם לצנותם הטמאה, אלא היו אוהזים בגדולי מבחרי הצדיקים ובספריהם הקדושים, והיו מתמידים בהם יומם ולילה, כי יש בכח הספרים הקדושים האלו שחדשו גדולי מבחרי הצדיקים הדבוקים בו יתברך, להוציא אותם מזהמתן הטמאה, ויכולים להשיבם בתשובה אמתית אליו יתברך, ולתקן את מעשיהם הרעים, אך פל זה הוא הבחירה של אלו שנקבלו בעון המור והחמור הזה של קרי והוצאת זרע לבטלה ושאר מיני נאוף המצויים עכשו בעולם, רחמנא לישזבן. ובשביל זה מאן משה רבנו הרבה בשליחותו פשעלחו השם יתברך להוציא את ישראל ממצרים, וטען כמה טענות, (שמות

ג, ט: "וְאָמְרוּ לִי מַה שָּׁמוֹ מַה אָמַר אֱלֹהִים וְגו' וְהֵן לֹא יֵאֱמִינוּ לִי" וְגו' (שם, ד, א); וְכֵן הִרְבֵּה, עַד שֶׁבִּסּוֹף אָמַר: "שְׁלַח נָא בְיַד תְּשַׁלַּח" וְגו' (שם, פסוק י); וְהֶעֱנִן הוּא לְמַה נִּמְנַע מִשָּׂה רַבְּנוּ כָּל-כֶּהָ מְלִיכָה וְלַעֲוֹרָר וְלַחֲזֹק אֶת גְּשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי יָדַע שֶׁקִּשָּׂה מְאֹד לְהַכְנִים הַדַּעַת בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי עֲדִין לֹא קִדְּשׁוּ עַצְמוֹן כְּרָאוּי. כִּי יָדוּעַ שֶׁיִּשְׂרָאֵל אֲזַי לֹא הָיוּ עֲדִין רְאוּיִים לְגֵאֲלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקל מו, ד ו'): "וּמִזְלֹדוֹתֶיךָ בְּיוֹם הַהוֹלָדֶת אוֹתְךָ לֹא כִרַת שְׂרָף וּבְמִים לֹא רַחֲצֶתָ לְמִשְׁעֵי וְהַמְלַח לֹא הַמְלַחֶת וְהַחֶתֶל לֹא חֶתֶלֶת" וְגו', "וְאֶעֱבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמְיָה, וְאֶמַּר לָךְ בְּדַמְיָה חַיִּי וְאֶמַּר לָךְ בְּדַמְיָה חַיִּי" וְגו'; עַל-כֵּן הָיָה קִשָּׂה מְאֹד לְהַכְנִים בָּהֶם הַדַּעַת הָאֱמֵתִי, שֶׁבְּזֶה הָיָה תְּלוּי כָּל גֵּאֲלָתָם, אֲבָל הַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ הַכְּרִיחוֹ לִילָךְ וּלְהַאֲוִיר בָּהֶם הַדַּעַת וּלְהוֹצִיאֵם, כִּי חָמַל עֲלֵיהֶם בְּזִכּוֹת אֲבוֹת וְדָלַג עַל הַקֶּץ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שיר השירים ב, ח): "קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה בָּא מְדַלַּג עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת" וְגו'. כִּי הַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ רָאָה שָׂאֵם לֹא יֵאִיר בָּהֶם הַדַּעַת כָּלֵל, אִם כֵּן מֵהֵיכָן יִזְכּוּ לְגֵאֲלָה? כִּי רָאָה שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְהַמְתִּין בְּגֵאֲלָתָם עַד שֶׁיִּקְדְּשׁוּ אֶת שְׁבַעַת הַנְּרוֹת כְּרָאוּי, בְּאִפְּן שֶׁיִּהְיוּ רְאוּיִים לְהַשְׁגַּת הַמְּקִיפִים עַל-יָדֵי קִדְּשָׁתָם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהַמְתִּין עַל זֶה, כִּי הִבְעַל-דָּבָר מִתְּגַבֵּר מְאֹד, וְחַס וְשָׁלוֹם, בְּאַרְיֶכֶת הַזְּמַן יִשְׁתַּקְּעוּ לְגַמְרֵי בְּגִלוֹת וְזִהְמוֹת מְצָרִים, חַס וְשָׁלוֹם. כְּמוֹכָא, שָׂאֵם הָיוּ יִשְׂרָאֵל, חַס וְשָׁלוֹם, מִתְּמַהֲמָהִים עוֹד כְּרָגַע בְּמְצָרִים, הָיוּ גְּשָׁאֲרִים מְשַׁקְּעִים שָׂם, חַס וְשָׁלוֹם, שֶׁזֶּהוּ סוֹד (שְׁמוֹת יב, ט) "וְלֹא יָכְלוּ לְהַתְּמַהֲמָה" וְגו' בְּיָדוּעַ. עַל-כֵּן חָמַל עֲלֵיהֶם הַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ, וְדָלַג עַל הַקֶּץ, וְהַאֲוִיר בָּהֶם הָאֵרַת הַדַּעַת עַל-יָדֵי מִשָּׂה רַבְּנוּ הָאֵרָה נִפְלְאָה, אַף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא הָיוּ רְאוּיִים לְזֶה עַל-יָדֵי מַעֲשֵׂיהֶם, וְעַל-יָדֵי-זֶה נִתְּעוֹרְרוּ לְשׁוּב לְהַשֵּׁם

יתברך בבחינת "מושגני אחריו גרועה" (שיר השירים א, ד). וכעין שפרש רש"י שם, עין שם; אבל עדין היה להם בחירה גדולה, כי עדין היה קשה להם קשיות ומבוכות הרבה, כי עדין לא השיגו המקיפים כראוי, כי לא היו ראויים להם, מחמת שלא קדשו עדין שבעת הנרות, כי גם הארת והתנוצצות הדעת שהשיגו, היה גם-כן בדרך חסד ורחמים לפנים משונרת הדין. ומזה באו כל הנסיגות הרבים שנספו את השם יתברך והרהרו אחר השם יתברך ואחרי משה, כי הכל נמשך מחמת שלא זכו להשגת המקיפים בשלמות, מחמת שעדין לא נתקדשו כראוי וכו'. ועקר מה שהועיל לישראל שאף-על-פי-כן רבם ככלם נשארו על עמדם, הוא זכות אבותם אברהם, יצחק ויעקב, ורבויו הצעקות שצעקו אל השם, כמו שכתוב (שמות ו, ט): "וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ פנעו, את ארץ מגריהם אשר גרו בה, וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל, אשר מצרים מעבדים אתם, ואזכר את בריתי"; כי עקר הולדת המחין מתעלומתו הוא על-ידי הצעקה, שאדם צריך לצעק הרבה להקדוש-ברוך-הוא, כדי שיזכה להמשיך על עצמו הארת המקיפים אל תוך הפנימים; הינו כי יש לכל אדם שכל פנימי ושכל מקיף, שכל פנימי הוא מה שאדם מבין ומשפיל ויודע ומבין מדעתו, ושכל מקיף שמסבב אותו ואינו יכול להבינו, כי זה למעלה מדעתו והשגתו. ועל-כן צריך כל אדם לצעק הרבה אליו יתברך תמיד, כדי להכניס את המקיפים אל תוך פנימים, שזה סוד הידיעה בתוך הבחירה, ואז כבר לא יהיה שום קשיה וספקות לא על הקדוש-ברוך-הוא ולא על הצדיקים האמתיים, הרוצים לקרבו אליו יתברך. וכל זה צריך כל אדם לידע בכל זמן, שכל זה עובר גם עתה על כל

אחד ואחד. ומשכיל על דבר טוב, החפץ באמת לאמתו יבין מזה עצות והתחזקות להתקרב לנקדת האמת, וכשרואה שבאין על דעתו קשיות ובלבולים כמה וכמה, הוא צריך לצעק להשם יתברך, כי על-ידי צעקה מולידין המחזין מתעלומתו. וזה בחינת תחלת התגלות למשה, שהיה על-ידי מראה הסנה, שראה (שמות ג, ד) "והנה הסנה בער באש והסנה איננו אפל", ופרש רש"י שם, שהשם יתברך נתגלה לו מתוך הסנה, משום (תהלים צא, טו) "עמו אנכי בצרה" וכו'; הינו כי הסנה הוא בחינת החוחים והקוצים הסובבים את השושנה העליונה, שהם עגן הקשיות והמבוכות שמכניסים הכופרים על השם יתברך ועל מקרביו האמתיים, שמשם עקר אריכת הגלות. ועל-כן נתגלה אליו השם יתברך מתוך הסנה, וראה משה שהסנה בער באש והסנה איננו אפל, הינו שאש דקדשה שהוא התגלות דעת התורה, שהם בחינת רשפי אש, בחינת "הלא כה דברי כאש" וגו' (ירמיה כג, כט), שזה האש עוסק תמיד לבער ולכלות את הסנה וכל החוחים והקוצים, דהינו לבטל כל הפירות וכל הקשיות והמבוכות, ואף-על-פי-כן "והסנה איננו אפל", כי עדין נשארים קשיות ומבוכות ועקמומיות בלב. ועל זה התפלא משה הרבה, ואמר (שמות ג, ה): "אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה". השיבו ה' יתברך: "של געליך מעל רגליך" וגו'; הינו שבענין השגת המקיפים יש כמה וכמה מדרגות בלי שעור, כי הם כל קבול השכר של עולם הבא, שכל אחד יקבל כפי ערכו, כפי עבודתו, כי השגת המקיפים הם סוד (ברכות יז): לעתיד לבוא צדיקים יושבים ועטרותיהן בראשיהן ונהנים מזיו השכינה. וכל הקשיות והמבוכות שבעולם נמשכין משכליות המקיפים

שאינם זוכים להשיגם, ואפילו מי שמושיג איזה מקיפים, עדן יש מקיפים אחרים שלא השיגם עדן, ומשם באים גם עליו קשיות ומבוכות וכן למעלה מעלה – גבוה מעל גבוה, עד שיש מקיפים גבוהים ונשגבים כל-כך, שגם הצדיק הגדול מאד בקדושה גדולה, עדן הוא צריך לקדש את עצמו עוד יותר ויותר, עד שישגיג גם אלו המקיפים וכו'. וזה שהשיב ה' יתברך למשה: "של נעליך מעל רגליך". ואיתא בתקונים, שרמז לו שישפשיט לעצמו גופא דנגעא ביה בת פרעה וכו'. הנו שהשיבו לו, שאפילו הוא בעצמו אי אפשר לו לבער הסנה והקוצים, שהם כל המבוכות, כי אם על-ידי שישפשיט ממונו גופו, אף-על-פי שבודאי כבר הנה גופו קדוש מאד בקדושה נפלאה, אף-על-פי-כן מאחר שיש בו איזה אחיזה מנגיעת בת פרעה, צריך עתה להפשיט הכל מכל וכל, כדי שיוכל להשיג מקיפים גבוהים כאלו, מכל שכן וכל שכן שאר העם בני ישראל שלא נתקדשו עדן כראוי כלל, שבודאי עדן אי אפשר להם לזכות להשגת המקיפים בשלמות, ובשביל זה באים עדן על דעתם קשיות ובלבולים, שהם בחינת סנה וחוחים וקוצים וכו'. ובפרטי פרטיות אלו שנקשלו בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, וטמאו עצמם בכל שקוץ תעוב זהום ונאוף, שבודאי עולים על דעתם תמיד קשיות וספקות עליו יתברך ועל צדיקיו הקדושים. ועל-כן הסנה בוער באש התורה והדעת שמגליו הצדיקים, ואף-על-פי-כן: "והסנה איננו אכל", ומנקבים ועוקצים את הדעת והלב של איש הישראלי על-ידי הקשיות והמבוכות שהם ענן סנה וקוצים, כי הכל מחמת שלא התחילו להפשיט את גופם כלל, ולא קדשו שבעת הנרות כראוי. ועל-כן כל מי שידע היטב את מעשיו

המגנים והמלכלכים, איך שפשל באסורים חמורים של עון קרי, וחמם את עצמו ובא לידי קשוי, עד שבא לידי הוצאת זרע לבטלה, וכל מיני נאוף, עליו לקדש ולטהר את עצמו בקדשה עליונה, ובפרט בימים אלו, "ימי שובבי"ם", שאז הוא הזמן לקדש ולטהר עצמו מהחטא המגונה הזה, ואם ישוב בתשובה שלמה בימים אלו הנקראים "ימי שובבי"ם", שמתחילים לקרא את פרשת שמות, בודאי ימחל לו הקדוש-ברוך-הוא, אם יעשה תשובה שלמה, ויתחרט חרטה גמורה, ויקבל על עצמו לא לעשות עוד את מעשיו המגנים, אז "ושב ורפא לו" (ישעיהו ט). וזה מה שמתחילים לקרות ב"ימי שובבי"ם": "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" וגו', כי עקר כל הגליות ובפרט גלות מצרים הוא מחמת פגם הדעת שפגם אדם הראשון, על-ידי שחמם את עצמו והוציא זרע לבטלה, שמשם נמשכו נשמות ישראל אל תוך מצרים כדי לזפות לתקון, ועל-כן גזרו המצרים על הבנים דיקא להשליכם למים, וישראל צעקו אל ה', שעל-ידי-זה נולדו המוחין ונתגלה משה – שהוא הדעת, ובא ממדן וגאלם. כי המצרים רצו להעלים המוחין, חס ושלום, ועל-כן גזרו על הבנים, שעל ידם ממשיכין המוחין מדור לדור, שבשביל זה צריכין להשאיר אחריו בנים בעולם. והעקר הוא בנים זכרים, שהם סוד דעת מושב, כי עקר הדעת נמשך על-ידי הזכרים, ועל-כן נתחממו המצרים להמיתם ולהשליכם למים, כי שם במים הוא תעלומות המוחין, כי משם מוציאין המוחין על-ידי צעקה, שהם סוד ז' קולות שאמר דוד על המים; כי המים סוד דעת, כמו שכתוב (ישעיהו יא, ט) "ומלאה הארץ דעה את הנו"ה כמים לים מכסים". והמצרים רצו מהפך אל הפך – להעלים המוחין על-

ידי השלכת הבגים אל המים שימותו שם, חס ושלום, ויתעלמו המחין חס ושלום. וישראל עשו את שלהם ותפסו אמונות אבותם – "ויצעקו בני ישראל אל ה'"; כי זה עקר התקון של הגלות ושל כל הצרות, שכלם נמשכין מחסרון הדעת – על-ידי שנתעלמו המחין. וזה הגלות הארץ והאחרון המר הזה, שהכל נמשך מחסרון הדעת, מתעלומות המחין דקדושה, ובשביל זה השם יתברך שולח צרות מצרות מושנות, רחמנא לצלן, בכלל ובפרטיות על כל אחד ואחד, הכל כדי שיצעק האדם אל השם, שעל-ידי-זה יוליד המחין מתעלומתו כל אחד לפי בחינתו, שעל-ידי-זה תהיה הגאולה, שנקראת לדה, כמו שכתוב (ישעיה סו, ח): "כי חלה גם ילדה ציון את בניה"; כי עתה בסוף הגלות, הוא בסוד (מלכים ב יט, א): "כי באו בנים עד מושבר, וכח אין לדה". ולזה צריכין צעקה, שיצעק כל אחד כפי מה שיודע חסרון דעתו שהוא רחוק מהשם יתברך ומהתורה כל-כד, וכל הצעקות שצועקין ישראל הנם במקום צעקת השכינה, ועל-ידי-זה מולדת המחין, שבזה תלויה הגאולה; כי עקר הגאולה הראשונה ממצרים וכן הגאולה האחרונה שאנו מקוים ומצפים אליה בכל יום, עקר כל הגאולות הם על-ידי משה שהוא הדעת, כי מה שהיה הוא שיהיה כידוע, שהוא סוד הצדיק שבכל דור ודור שהוא נקרא משה, שעל ידו עקר המושכת הדעת בכל דור ודור. אבל מחמת קלקול הדורות נתעלמין המחין, ועל-ידי-זה נתעלם ונסתר הדעת של הצדיק האמת בכמה הסתרות שבתוך הסתרות, ואף-על-פי שהדעת לפני העינים, אף-על-פי-כן אין רואים אותו מרובי ההסתרות וההעלמות, והעקר על-ידי עצם המחלקת והקטגוריה שבין התלמידי חכמים בעצמן, כידוע כאב נגע

המספחת הזאת של רבוי המחלקת בכל דור ודור, בפרט עתה באחרית הימים האלה, שהתגברה ההסתרה שבתוך הסתרה מאד מאד, כמו שכתוב (דברים לא, יח): "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה, כי פנה אל אלהים אחרים", שנאמר כל אחרית הימים האלה. וכל הקשיות והמבוכות שקשה לכל אחד על צדיקי אמת וכשרי הדור, הכל נמשך מפתעלומות המוחין והמקיפין, שאינו זוכה להשיגם, ושם עקר בחירתו; כי עקר הבחירה על-ידי שאין מבינים תכף הקשיות והמבוכות, כי יש קשיות ומבוכות שאי אפשר להשיגם כל ימי חייו כמו הידיעה והבחירה, כי אם היה משיגם, היה יוצא מגדר אנושי והיה מתבטל הבחירה וכו', פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מו"ק, חלק א', סימן כא); אבל גם הקשיות שאפשר לאנושי להשיג, דהינו המקיפים, שאפשר להאדם להמשיכם לפנימיות שכלו, גם הם אי אפשר להשיג ולהבין בנקל, וצריכים לזה כמה יגיעות בעבודת השם, והעקר על-ידי לצעק אל השם הרבה – בין בתורה בין בתפלה, ולקדש שבעת הנרות: העינים, האזנים, החטם, והפה, וכל אחד כפי רחוקו מזה בפרט מקדשת שבעת הנרות, כמו שיודע כל אחד בעצמו, כמו-כן הוא רחוק מדעת אמת, ועל-כן נופלים לו קשיות ומבוכות הרבה על הדעת האמתית של הצדיק האמת ואנשיו, שהם עקר הדעת והמוחין, ובזה תלויה כל בחינתו. ומי שחפץ באמת לאמתו יצעק הרבה להשם יתברך ויפשפש במעשיו, ובפרט בקדשת שבעת הנרות: העינים, האזנים, החטם, והפה, איך הוא אוהז בהם, ואז יבין האמת לאמתו, ועל-כל-פנים ינצל שבודאי לא יהיה עוד מתנגד וחולק על האמת לאמתו, כי יבין הסרונו כמה הוא רחוק מדעת

אָמַת, עַל-יְדֵי שְׁלֹא קִדְּשׁ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת כְּרֵאוּי, שָׁהֵם: הָעֵינַיִם,
הָאָזְנַיִם, הַחֲטָם וְהַפֶּה.

וְלָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר עָבַר עֲלֵיכֶם בְּחַיֵּיכֶם מִזֶּה
שְׁעֵבֶר, וְנִכְשַׁלְתֶּם בְּעֶזְרֵן הַחֲמוּר הַמְּגִינָה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה,
רְאוּ לְדַבֵּק אֶת עֲצֻמְכֶם עִם צִדִּיקֵי וְחַכְמֵי הַדּוֹר, וְתִבְרָחוּ מִכָּל אֱלֹהֵי
הַלְּצִים הַמְּתַלֹּצְצִים מִצִּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, כִּי עַקֵּר תִּקְוֵן הַבְּרִית, הוּא
רַק עַל-יְדֵי הַחַכְמִים הָאֲמִתִּיִּים, צִדִּיקֵי הַדּוֹר, הַמְּחַזְקִים וּמַעוֹדְדִים
וּמְשֻׁמָּחִים אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמְחַדִּירִים בָּהֶם אַמוּנָה בְּרוּרָה
וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבַרְךָ, וְעוֹזְרִים לָהֶם לְקִדְּשׁ וּלְטַהֵר אֶת שְׁבַעַת הַנְּרוֹת:
הָעֵינַיִם, הָאָזְנַיִם, הַחֲטָם וְהַפֶּה. וְדִיקָא עַל-יְדֵי צִדִּיקִים קְדוֹשִׁים
כְּאֵלוֹ, גַּם אַתֶּם יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים, אִם לֹא תִיַּאֲשׁוּ
עֲצֻמְכֶם בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפֹּן, וְלֹא תִלְכוּ אַחֲרֵי הַלְּצִים הַמְּתַלֹּצְצִים
מִצִּדִּיקֵי אֲמִת; כִּי כָּל זֶה תִּקְחוּ בִּידֵיכֶם, שְׂכָל אֱלוֹ הַמְּדַבְּרִים
בְּגִיאָה עֵתָק וּבוֹז עַל צִדִּיקֵי אֲמִת, בְּנֹדָאֵי הֵם פְּגוּמִים מְאֹד בַּפָּנִים
הַבְּרִית – הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּלְבַּל מַחֵם וְדַעַתְם.
וְלָכֵן חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְתַחְזִיקוּ אֶת עֲצֻמְכֶם אֲצֵל צִדִּיקֵי
הָאֲמִת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וְתַתְּמִידוּ בְּסַפְרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים, הַמְּגִלִּים
אוֹר זִיו שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבַרְךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִפְתַּח לְבַבְכֶם וְדַעַתְכֶם לְהַבִּין
וְלִהְשָׁכִיל גַּם-כֵּן בְּהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹת, וְתִזְכּוּ גַם-כֵּן לְצַעֵק הַרְבֵּה אֵלָיו
יִתְבַרְךָ בְּתַפִּלָּה וּבִקְשָׁה תַחֲנוּנֹת, וְדוּיִים וּפְיוּסִים, לְפָנֶיךָ אוֹתוֹ יִתְבַרְךָ,
וְלִהְתְּנוּדוֹת לְפָנָיו וְלִהְתַּחַרֵּט עַל מַעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים, וְלִקְבַל קְבֻלָּה
אֲמִתִּית לֹא לְחֹזֵר עוֹד אֶל עוֹנוֹת וְחַטָּאִים הַמְּגַנִּים שְׁעֵשִׂיתֶם, וְעַל-
יְדֵי-זֶה וְשָׁב וּרְפָא לְכֶם, וְתִזְכּוּ שְׁיִמְחִלוּ לְכֶם כָּל עוֹנוֹתֵיכֶם, וְהַכֵּל

יתבטל לגמרי; כי כשאדם חוזר בתשובה שלמה אליו יתברך, ובפרט בימים אלה "ימי שובבי"ם", הקדוש-ברוך-הוא מקבל את תשובתו ומוחל לו על הכל; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל אלא שם לבו אל דברינו אלו, ומקיים בתמימות ובפשיטות, ואז טוב לו בזה ובבא לגיחה נצחים.

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!

מכתב מעתק מספר הקדוש ש"ות" "אשר פנחל"

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר שמות ה'תשל"ז.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו אל האברך היקר לי מאד, שותה מימי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו... גרו יאיר. לנכון קבלתי את מכתבך.

הנה היום נכנסים ימי השובבי"ם, אשר מובא בדברי האר"ל, שימים אלו מסגלים לתקן פגם הברית של קרי והוצאת זרע לבטלה, והם ארבעים יום, שבהם קוראים את הפרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטים; ובהם מספר על גלות מצרים, שעם ישראל עברו במצרים גלות קשה מאד, ונזדבכו בכור הברזל, וכן מוציאת מצרים וקריעת ים סוף וקבלת התורה. וידוע אשר הקריאה מעוררת את הזמן, הינו בכל שנה ושנה כשקוראים את כל ענין גלות מצרים וקריעת ים סוף וקבלת התורה, נתעוררים ההארות

האלו מחדש. ועל-כן ימים אלו מסגלים מאוד לתקן את העוון החמור הזה.

והנה שמעתי מאנשי שלומנו היקרים הנהגה, שפעם בשבוע לא לאכל דבר מן החי, וזה עשו במקום תענית, כי אין בכחנו להתענות, אבל כפי שקבלתי מאנשי שלומנו, שבימים אלו הרבו מאד בתפלה ובקשה, וידוע שמוהרנ"ת ז"ל היה לו שעור לומר בכל יום "יום תהלים", כדי לסיים בכל שבוע את ספר התהלים, אך שלש פעמים בשנה היה רגיל לומר פעמים את היום, כדי לסיים פעמים בשבוע את כל ספר התהלים כמגן 'פפר', והם: ימי אלו, ימי שובבי"ם, וימי הספירה. ועל-כן אשרי מי שמקבל את ההנהגה הזו, כי לא כל אחד יכול להתענות ולא כל אחד יכול לסגף את עצמו בסגופים. וכן הרבו בשבועות אלו של ימי השובבי"ם בתפלה והתבודדות, והתנדו על עונם בכל יום ובכל שעה; כי עקר התשובה הוא ודוי דברים, להתודות אליו ותברך, כי על-ידי ודוי דברים שאדם מתודה להקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה יוצאים העוונות מעצמו, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקושי-מוהר"ו, חלק א', סימן ד'). ובאמת חכמינו הקדושים אמרו (סנהדרין מג): כל הזבח את יצרו ומתודה עליו, מעלה עליו הפתוב באלו כבודו להקדוש-ברוך-הוא בשני עולמים; הינו כשמתגבר על האדם יצרו הרע בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה והרהורים רעים, והוא מתגבר על יצרו, ואינו חוטא, אלא עוד מתודה על מה שעשה פעם, על-ידי-זה הוא מחבר את העולם הזה לעולם הבא; כי עקר התשובה הוא תרטה על העבר וקבלה על להבא, ולהתודות אליו ותברך, וכמאמר ז"ל (תורת כהנים בקמט), שמיד שמתודים על עוונותיהם, מיד אני חוזר ומרחם עליהם; כי אצלו ותברך מאד מאד חשוב הודוי דברים שאדם מתודה לפניו ותברך.

והנה בענין תקוני הברית, שאתה רוצה שיכתבו לך, הלא ספרי רבנו ז"ל לפניך, ומה שיך להוסיף או לגרע, כל מה שצוה רבנו לתקון הברית, צריכים לקיים בתמימות ובפשיטות גמורה. עם כל זאת אמרתי לרשם לך כמה יסודות, שמאד מאד מוכרחים לקיים מי שנופגם בפגם הברית, רחמנא לי שזבן.

רבנו ז"ל הזהירנו מאוד על טבילת מקנה, ואמר בענין תקון הברית: "דאם ערשטע איז מקנה" [הדבר הראשון זה טבילת מקנה], ואחר-כך שיאמר את ה'תקון הכללי', שהם עשרה מזמורי תהלים, שגלה רבנו ז"ל בשביל תקון הברית. וזה צריכים לקים כל ימי חיו. מי שיודע שפגם בברית, על-ידי עון קרי והוצאת זרע לבטלה, רחמנא לישזבן, עליו למסור את נפשו כל ימי חיו, ולבל יחסר לו יום אחד בלי טבילת מקנה, וכן יאמר את ה'תקון הכללי', שהם עשרה מזמורי תהלים, שגלה רבנו ז"ל לתקון פגם הברית. ורבנו ז"ל הזהירנו מאוד מאוד על דבר זה, ובנדיאי מי שזוכה להיות אצל ציון רבנו ז"ל, ואומר שם את העשרה מזמורי תהלים – אין למעלה מזה, כי רבנו ז"ל הבטיחנו עם שני עדים נאמנים, אשר מי שיבוא על ציונו הקדוש, ויתן פרוטה לצדקה בעבורו, ויאמר עשרה מזמורי תהלים האלו, אפלו אם עצמו וגבהו פשעיו, הקדוש-ברוך הוא ימחל לו; על-כן מי שחטא ופגם בחטא המגנה הזה, יעשה כל מיני פעולות שבעולם, להיות על-כל-פנים פעם אחת בחייו אצל ציון רבנו ז"ל, ויאמר שם את העשרה מזמורי תהלים, כי אם יש הבטחה מצדיק גדול וקדוש בזה – אשרי מי שמקים זאת.

יסוד גדול בשמירת הברית הוא קדשת העינים, שאדם ישמר על עיניו, לא להסתכל על שום דבר המביא לידי הרהורים רעים, כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, ועל-כן צריכים לשמר מאוד על העינים, וזה יסוד גדול בשמירת הברית. וחכמינו הקדושים אמרו (סנהדרין מה): אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו רואות; ועל-כן מי שרוצה לזכות בשמירת הברית, עליו לשמר מאוד את עיניו, לא להסתכל במקומות המזהמים. וכן על אדם לשמר מאוד על אזניו, לא להשמיע בהם שום דבר רע, כמאמרם ז"ל (כתבות ה): אל תקרא אזניך אלא אזניך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אצבעו באזניו.

וכן ישמר עצמו מאוד מכעס ומקפידות, אשר זה אבי-אבות-הטמאה, עד שאמרו חכמינו הקדושים (והר בראשית כו): כל הפועס כאלו עובד עבודה זרה; ואמרו (גרים כב): כל הפועס כל מיני גיהנום שולטין בו; ועל-כן צריכים

להשמור מאוד מאוד מופעם ומקפידות, אשר זה נובע מפגם הבְּרִית, פגם הדעת.

ועל כָּלֵם – צְרִיכִים לְשֹׁמֵר עַל דְּבוּר פִּיּוֹ, כְּמֵאַמְרָם ז"ל (ויקרא רבה, פרשה כד), ולא יראה בך ערות דבר – עֲרֹנוֹת דְּבוּר; כִּי אָדָם צָרִיךְ לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל פִּיּוֹ לֹא לִנְבִלּוֹ, וְלֹא לְדַבֵּר כָּל הַעוֹלָה עַל רוּחוֹ, כִּי הַדְּבוּר הוֹרֵם אֶת כָּל הַחַיִּי הָאָדָם, וּמְבִיאֻ לְיָדֵי פָגֶם הַבְּרִית. וְכִמּוֹ שְׂאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן חלק א', סימן יט): בְּרִית הַמְּעוֹר תַּלְוִי בְּבְרִית הַלְּשׁוֹן, כְּפִי שְׂמֻקְדֵּשׁ אֶת דְּבוּרוֹ, כֵּן זֹכָה לְקִדְשַׁת הַבְּרִית.

כְּאֲשֶׁר הָאָדָם זֹכָה לְקִדְשׁ וּלְטַהַר אֶת הָעֵינַיִם, הָאָזְנַיִם, הַחֹטֵם וְהַפֶּה, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְמַחִין קְדוּשִׁים, וְהוּא דְבוּק בְּחֵי הַחַיִּים. וְעַל כָּל זֶה אָדָם צָרִיךְ לַעֲבֹד בְּיָמֵי שׁוֹבְבִ"ם, וְאֵז כָּבֵר יִהְיֶה מְקַדֵּשׁ כָּל הַשָּׁנָה.

אֹדוֹת לַמּוֹדִים לְלַמֵּד בְּנֵימִים אֵלּוּ, טוֹב לְסִים שִׁשָּׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, וְכֵן תְּקוּנֵי-זֶהר, וְאִם אֲפֶשֶׁר גַּם אֲגִדּוֹת חַז"ל שֶׁב"עִין יַעֲקֹב"; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂאֵינּוּ מְטַעָה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...



קונטרס

קדשת שובבי"ם

יגלה מעלת ימי שובבי"ם, שבהם יכולים
לתקן את כל החטאים, ובפרטיות פגם
הברית – הוצאת זרע לבטלה, שהוא עון
חמור מאד.





מוהרא"ש ז"ל אָמַר: אַפֶּשֶׁר אֵין לְתַאֵר וְאֵין
לְשַׁעַר אֶת קִדְשַׁת הַיָּמִים הָאֵלּוּ, שְׂאֲדָם
אֶפְלוּ שְׁעֵשָׂה כְּבָר מִה שְׁעֵשָׂה וְחָטָא כְּבָר
כְּפִי שְׁחָטָא, עִם כָּל זֹאת קִדְשַׁת הַיָּמִים
הָאֵלּוּ הִיא גְדוּלָּה מְאֹד מְאֹד. וְאִם אָדָם
חֹזֵר בְּתִשׁוּבָה עַל פְּגָמֵי הַבְּרִית שְׁפָגָם,
עַל-יָדֵי-זֶה מִמְּשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת
וְדַבְּקוֹת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי קִדְשַׁת
הַיָּמִים הָאֵלּוּ הִיא לְמַעַלָּה מִהַשְּׂגָתָנוּ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', אות תתקנ)



קדשת שובבי"ם

א.

ימי שובבי"ם הם ימי תשובה

בני הקרים! ארבעים ימים אלו שקוראים בהם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאָרָא, בִּיא, בְּשִׁלַּח, יִתְרוֹ, מִשְׁפָּטִים, נִקְרָאִים "ימי שובבי"ם", ואומר האר"י ז"ל, שְׁזֶה מְרָמֵז בְּפֶסוּק (נרמזה ג, כב): "שׁוּבוּ בְּנִים שׁוּבְבֵי"ם. בְּיָמִים אֵלֶּה "קִדְשֵׁת שׁוּבְבֵי"ם" יְכוּלִים לְתַקֵּן כָּל מַה שֶּׁאָדָם פָּגַם כָּל הַשָּׁנָה; כִּי בְּהֵם קוֹרְאִים פְּרָשִׁיּוֹת הַשְּׁבוּעַ הַמְּדַבְּרוֹת מַעֲנִין וְיֹרֵדֵת עִם יִשְׂרָאֵל לְמִצְרַיִם, אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עין תנא דבי אליהו רבה ז'): אֵין לָהּ אִמָּה מִזֹּהָמָת כְּמִצְרַיִם, שֶׁהִיוּ מְלֵאֵי כְּשָׁפִים וְזָמָה, וְעַם יִשְׂרָאֵל הֵצְרָכוּ לְעֵבֶר אֶת הַגְּלוּת הַמְּרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נִקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה יג, ס' מ"ד): כָּל הַמְּלֻכִּיּוֹת נִקְרָאוּ עַל שֵׁם מִצְרַיִם, עַל שֵׁם שֶׁהִיוּ מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל. נִמְצָא, שֶׁכָּל הַגְּלוּת שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל סוּבְלִים סָבָל גְּדוֹל, נִקְרָאת עַל שֵׁם גְּלוּת מִצְרַיִם – מִצְרַיִם, הַמּוֹחִין הֵם יָם-הַחֲכָמָה, הַמּוֹחַ שֶׁל הָאָדָם יְכוּל לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה הַכִּי עֲלִיּוֹנָה, אָדָם יְכוּל בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְעֲלוֹת מִעֲלָה מִעֲלָה. וְלִכֵּן לֹא בָחֲנָם, שֶׁהַקְּפִיד רַבְּנוּ ז"ל מְאֹד מְאֹד עַל קִדְשֵׁת הַמַּחְשָׁבָה, וְאָמַר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ט): מַהוּ יֵצֵר טוֹב וּמַהוּ יֵצֵר הָרַע? יֵצֵר טוֹב – מַחְשְׁבוֹת קְדוּשׁוֹת, שֶׁאָדָם חוֹשֵׁב מִטוֹב, מֵיֵצֵר אֶת הַטוֹב, רוֹאֵה אֶת הַטוֹב אֲצִלוֹ וְאֲצֵל אַחֵרִים, וּמִסְתַּכֵּל בְּעֵין טוֹבָה עַל הָעוֹלָם, זֶה נִקְרָא "יֵצֵר טוֹב", שְׁחִי עִם טוֹב, וְחוֹשֵׁב תְּמִיד שֶׁיְהִיָּה לוֹ טוֹב וְכוּ'. וּמַהוּ יֵצֵר הָרַע? שֶׁמֵּיֵצֵר

את הרע, ומסתכל וחושב רק ברע, שהוא לא יצלח, ושלומיאל, וממנו לא יצא מאומה, ושובר את עצמו ואת אחרים, כי מסתכל על הרע שלהם תמיד, וחושב רק רע כל היום, ואין אצלו משג של טוב, זה נקרא "יצר רע", ולו החיים השונים ומרים. וממה זה נובע? כשאדם חוטא, רחמנא לישזבן, ובפרט בפגם הברית, שפוגם את מחו בהרהורים רעים, זה מביאו לידי טמאה זו של החטא - המגנה הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן, ועל-ידי-זה הוא רואה חשכה, וחשך לו ולא אור. לא-כן כשאדם זוכה וחוזר בתשובה שלמה, מתחיל להאיר לו המוח, ומסתכל על הטוב שיש בכל אדם.

ולכן ימים אלו "קדשת שוכבי"ם", שקוראים בהם פרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלה, י'תרו, מ'שפטים, ש'מספר בהם איד עם ישראל ירדו למצרים וסבלו סבל גדול מפרעה מלך מצרים, "וימרו את חיהם בחמר ובלבנים, ובכל עבדה בשדה", עד שבא משה רבנו, ונתן לקלפות ולסטרא אחרא עשר מכות, והוציא את ישראל ממצרים, עד שזכינו לקבל את התורה בהר סיני, אזי באלו ארבעים יום יכולים לתקן את כל אשר פגמנו. ולכן עלינו להתעורר דיקא בימים הקדושים הללו, ולעסוק בתקוננו. חכמינו הקדושים אומרים (איכה רבה פתיחתא לה): נמשלה התפלה במקוה, ונמשלה תשובה פים, מה מקוה זו - פעמים פתוחה ופעמים געולה, כך שערי תפלה - פעמים געולים, פעמים פתוחים, אבל הים הזה לעולם פתוח, כך שערי תשובה - לעולם פתוחים. בודאי תפלה זהו דבר גדול מאד, שאדם ידבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ויספר לפניו כל העובר עליו, אשר אין עוד דבר חשוב יותר בתשובה כמו הודוי דברים,

וּכְמֵאמָרָם ז' ל (תורת פהנים בַּחֲקָתִי כו): "וְהִתְדוּ עַל עֹנָם", שְׁמִיד שֶׁהֵם
 מִתְנַדִּים, מִיָּד אָנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם; וְכֵן אֹמֵר הַרְמַב"ם (פָּרָק א,
 מֵהַלְכוֹת תְּשׁוּבָה, הַלְכָה א), שְׁכַל הַמְרַבֵּה בְּדוּוּיִים, הֵרִי זֶה מִשְׁבָּח. כִּי עָקֵר
 הַתְּשׁוּבָה זֶה וְדוּי דְבָרִים, שְׁאֵדָם מְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וּמְסַפֵּר לְפָנָיו כֹּל מַה שֶּׁעוֹבֵר עָלָיו – בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, אֵין עוֹד
 דְּבַר גְּדוֹל יוֹתֵר מִזֶּה. אֲבָל לֹא כָּל אָדָם מְסַגֵּל לְהַגִּיעַ לְמִדְרַגָּה זוֹ,
 שְׁיֻכַּל לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי קֵדָם שְׁאֵדָם חוֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה,
 נִכְנָס בְּכַפִּירוֹת וְאֶפִּיקָרוֹת, שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ אֵינְנו שׁוֹה מְאוּמָה,
 וְכֵאלוֹ אֵין צְרִיכִים אוֹתוֹ, וְלֹא שׁוֹמְעִים לוֹ, וְכִמּוֹ שְׁאוֹמֵר רַבְּנוֹ ז' ל (סֵפֶר
 הַמִּדּוֹת, אוֹת אֲמוּנָה, סִימָן כב): הַפֶּשַׁע שֶׁל הָאָדָם, מְכַנֵּס כְּפִירָה לְאָדָם; וְזֶה
 מַה שְׁאוֹמֵר הַנְּבִיא (וְשִׁעָה נט, ב): "כִּי אִם עֹנֵתִיכֶם מִבְּדָלִים בִּינְכֶם לְבִין
 אֱלֹקֵיכֶם"; כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא בַּר מִיָּנִן, הוּא עוֹשֶׂה הַפְּרָשׁ בֵּינוֹ לְבֵינוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁתְּפִלוֹתָיו אֵינָן מִתְקַבְּלוֹת. וְלִכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים (עֵין אֵיכָה רַבָּה, פְּרָשָׁה ג', סִימָן טו): נִמְשָׁלָה הַתְּפִלָּה כְּמִקְנָה – פֶּעַם
 פִּתּוּחָה, פֶּעַם לֹאוֹ. כְּשֶׁאָדָם טָהוֹר, אֵזִי מִבֵּין אֲשֶׁר מְלֵא כֹל הָאָרֶץ
 כְּבוֹדוֹ, וְלֹא שָׁנָךְ שְׁאֵין שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ, כִּי כָּל דְּבוּר שִׁיְהוּדִי מְדַבֵּר
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ – נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל לְמַעְלָה. וְלִכֵּן אֶסוּר לְהִיּוֹת בִּטְלוֹ, אֶלֶּא
 לְהִרְבוֹת בְּשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבִין קוֹנוֹ; אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד זֹכֵה לְהַרְגִישׁ אֶת
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכְמֵאמָרָם ז' ל (סוֹטָה א): בְּתַחֲלָה קֵדָם שְׁחֲטָאוּ
 יִשְׂרָאֵל, הֵיטָה הַשְּׂכִינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, בֵּינוֹ שְׁחֲטָאוּ – סִלְקוּ
 מֵהֶם אֶת הַשְּׂכִינָה. מַהִי שְׂכִינָה? שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין
 בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, וְכֹל מַה שְּׁאֵנּוּ רוֹאִים וְשׁוֹמְעִים וּמְרַגִּישִׁים זֶה אֱלֹקוֹת,
 וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגִבִּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְהַכֹּל זֶה
 אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל, וְמַה שְּׁאֵנּוּ חוֹשְׁבִים שֶׁזֶה טָבַע, מִקְרָה וּמְזֹל,

הכל זהו דמיון אחד גדול. חכמינו הקדושים אומרים (הליו"ט): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה; אדם אינו מקבל מכה קטנה באצבעו הקטנה אם לא קבעו כף מלמעלה; כי הכל בהשגחה, אבל למה אדם אינו מרגיש את זאת? כי סלק את השכינה ממנו, גרש את האמונה ממנו; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר"ו, חלק א', סימן סב): ובאמת, אם היה אדם מאמין שהקדוש-ברוך הוא נמצא אתו, עמו ואצלו, ושוקד על שפתיו, תמיד היה מדבר אליו יתברך. ולכן לא כל אחד זוכה תמיד לדבר אל השם יתברך, ועל-כן התפלה היא כמו מקנה – פעם פתוחה ופעם סגורה. לא-כן תשובה, כשאדם שב בתשובה, ומקבל על עצמו, וגומר אמר בדתו – "זהו זה! אינני שב לאולתי יותר", אין לה דבר העומד בפני התשובה, וכל אחד ואחד מאתנו יכול לשוב בתשובה שלמה. ואומרים חכמינו הקדושים (יומא פ"ג): גדולה תשובה, שבשביל יחיד שעשה תשובה, מוחלים לכל העולם בלוי. יושב לו אדם בחדר, ומקבל על עצמו – "הנה אעזב את השטיות וההבלים שעשיתי, אני חוזר אל הקדוש-ברוך-הוא, מהיום והלאה אני משתנה לגמרי". אזי לא רק שמזכה את עצמו, אלא את כל העולם בלוי, את כל עם ישראל מזכה שישובו בתשובה. כשיהודי יושב בפנתו, ומקבל על עצמו קבלה חזקה לחדל מהבליו אחת ולתמיד, גורם שיקנסו הרהורי תשובה בכלל נשמות ישראל. וזו מעלת התשובה, והשער פתוח לכל יהודי. כל אחד ואחד נכנסים בו הרהורי תשובה, אך אינו מנצלם. כי באמת הקדוש-ברוך-הוא אוהב את כל בר ישראל, כי פלנו בנים לבורא יתברך, וכמו שפתוב (דברים י"ד, א): "בנים אתם להגוי"ה אלקיכם", ואומרים חכמינו הקדושים (פסיקתא רבתי מד): גדול

פחה של תשובה, שפיון שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד היא עולה לא עד עשרה מילין ולא עד עשרים ולא עד מאה, אלא מהלך חמש-מאות שנים, ולא עד רקיע ראשון ושני, אלא שעומדת לפני פסא הכבוד. יהודי רק מהרהר בתשובה, זוכה למעלה נשגבה מאד. ומה זה הרהור תשובה? מחשבה שחושב – "אולי אעזב את שטיותי, תאוות לבי, אולי אלה לבית- הכנסת להתפלל, לבית- המדרש ללמוד, להתעטף בציצית, להתעטר בתפלין", מחשבה זו כבר מעלה אותו עד פסא הכבוד. ולכן תשובה זה דבר גדול מאד, עד שאומרים חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב פהיא כה): "שובה ישראל" – אפלו כפרת בעקר, אדם עומד ומחרף ומגדף בשוק, והקדוש-ברוך-הוא אומר לו: עשה תשובה ביני לבינה, ואני מקבלה. אין עברה חמורה יותר מחרוף וגדוף, עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא מקבל את השבים אליו. ולכן אלו הימים הקדושים, "קדשת שובבי"ם", ארבעים יום אלו, שקורין בהם את הפרשיות הללו, מסגלים מאד לחזרה בתשובה שלמה, ולתקן כל מה שפגמנו כל השנה.

ב.

העקר לתקן את הדבור בימים אלו

בני היקרים! עקר התקון הראשון: פגם הדבור. כל הצרות שאנו סובלים בין בגשמי ובין ברוחני, הפל בא רק מחמת הדבור. וכמאמר החכם: כל זמן שהדבור אצלך – אתה שולט עליו, כיון שהוצאת את הדבור – הדבור שולט עליך; כל מה שאדם סובל בחייו, זה רק מחמת שמדבר כל העולה על רוחו, ומכל שכן כשאדם מדבר

לשון הרע, אשר אומרים חכמינו הקדושים (ערכין טו), שזה גרוע יותר מעבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים, ויכולים להרג אדם עם לשון-הרע, כי בתחלה אדם מדבר רע על הזולת, ואחר-כך הולך ומרע לו, ומה גורם בזה? שהורס אותו לגמרי. אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אנדה): קשה לשון הרע כנגד רמחים וחרבות שהם ממתים, הלשון היא פחץ דוקר, שנכנס בלבו של אדם. הנה כל הצרות שאנו סובלים פיוס, אין הם אלא מחמת הרע שאחד מדבר על זולתו, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ערכין טו): כל המספר לשון הרע, אין אני והוא יכולים לדור בעולם; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר"ו, חלק א', סימן נד): כשאדם מדבר לשון הרע, נכנס בו כח הדמיון, והמדמה הורס את חזיו לגמרי. כי מי שחי בדמיונות – חזיו אינם חיים. ומהיכן באים הדמיונות? כשאדם חוטא, פר מינו, בפגם הברית, בדבורים רעים, במחשבות זרות, בהסתכליות רעות, ועושה עוונות בפעל, רחמנא לצלן, הוא בורא קלפות ומשחיתים, אשר הם מענים אותו. אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי שבת עה): "והסיר מןהכל חלי" – זה הרעיון, הרעיונות הזרים, הדמיונות השונים, הם המחלות הגדולות ביותר. כשאדם מסתובב במחשבות פאלו ההוא רוצה להרע לו, להציק לו, אין לה מחלה גדולה מזו, שהרי אין אדם יכול לנגע בך בלי רשותו יתברך, וכמאמרם ז"ל (יומא לח): אין אדם נוגע בך בלא שמוכן לחברו ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא גימא; אדם פותח חנות והנה ממולו נפתחת חנות כדגמתו, מתחרה כנגדו, ואדם נשבר כחרס הנשבר, אך אינו שם על לב, שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג את העולם, ולכן אל לו לכעס ולהתרגז ולדבר רע על זולתו, כי הכל מאתו יתברך. ואומר רבנו

ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן יט): ברית הלשון וברית המעור תלויות זו בזו; כשאדם פוגם בדבורו, גורם רעות, עד שפוגם בפגם הברית. ולכן ימים אלו של "קדשת שובבי"ם", יכולים לתקן בהם כל אשר פגמנו בדבורינו; הן שדברנו רע, הן שנבלנו פינו, חס ושלום, וכמאמרם ז"ל (ויקרא רבה, פרשה כד) על הפסוק (דברים כג, טו): "ולא יראה בד ערות דבר", ערות דבור – זה נבול פה; אשר גורם לכל הצרות שבעולם. אנו שומעים בכל יום צרות והריגות, שפיכות דמים וכו', ואיננו יודעים מה זה ועל מה זה, אומרים חכמינו הקדושים (שבת גז): בעון נבול פה צרות נתחדשות, ובחורי ישראל מתים, ויתומים ואלמנות צועקים ואינם נענים; למה לנו להגיע לכל זה?! למה לנו להפקיר דבורינו?! הבה נתקן את פגם הדבור, ונקבל על עצמנו לדבר רק דבורים טובים. אומרים חכמינו הקדושים (שם): המנבל פיו, אפלו חותמים עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה – הופכין עליו לרעה. ואומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נבול פה, סימן א'): מי שמדבר נבול פה, בידוע שלבו חושב מחשבות און; אין איש שם על לב, שהוא בעצמו מגלה את מעשיו הרעים, בעת שמנבל פיו. ולכן ימים אלו "ימי שובבי"ם", עלינו לקבל על עצמנו קדשת הדבור, לא לדבר רע, חס ושלום, אלא להרבות רק בדבורים טובים, לחזק ולעודד את נשמות ישראל. לצערנו הרב, יש כל-כך הרבה יתומים ואלמנות, אנשים שבורים ורצוצים, המחכים שיבוא אדם ויחזקם וידבר על לבם. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן קו) על הפסוק (תהלים מא, א): "אשרי משכיל אל דל"; אשרי אדם שמכניס שכל בדל, ומהו דל? אין עני אלא בדעת (נדריים מא); עקר העניות היא בדעת, ואיזו דעת? "אתה הראת לדעת כי הו'י"ה אלקים אין עוד מלבדו" (דברים

ד. לה), אדם צריך להחזיר בעצמו, שאין בלעדיו יתברך כלל. ואם יש לאדם דעת זו, אומרים על כך חכמינו הקדושים (נדרים מא): 'דעת קניית - מה חסרת?'! אם יש לה הדעת של הקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך מנהיג את עולמו, ואף אחד בעולם אינו יכול לעשות לה דבר בלעדיו יתברך שמו, אזי לא חסר לה שום דבר. ולהפך 'דעת חסרת - מה קניית?'! אם אין לה הדעת הזו שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, מה קניית?! אין לה כלום. ולכן עקר תקון הדבור - במקום מה שדברת עד עכשו לשון הרע, רכילות וליצנות, ונבלת פיה, בימי שובבי"ם אלו ראה לתקן ולדבר דבורי אמונה והשגחה פרטית, לחזק ולעודד את נשמות ישראל, אשר זו מצוה גדולה ביותר, ואין למעלה הימנה.

ג.

**לעשות כל מיני השתדלות לשלם את החובות,
ולחשיב את הגנבה שגנב וגזל**

בני הקורים! עקר התקון במים אלו - לתקן את פגם הגזל; וכן עלינו לעשות כל מיני השתדלות בעולם לשלם את החובות שאנו חייבים. הלא אנשים לוו כספים מזולתם, ואם אינם פורעים חובם, אזי נקבלים בכלל (תהלים לו, כא): "לוה רשע ולא ישלם", ואף אם אין לה לחשיב חובה, לכל הפחות תבוא ותתנצל לפני המלוה, ותתן לו מעט מעט, ותבקש ממנו שיאריך לה את זמן הפרעון, ואם אינה עושה כן, הרי זו רשעות גדולה, ובא מפגם הברית, פגם המוח; כי כשאדם חוטא בפגם הברית, נעשה איש רע ובליעל, כמו שכתוב

(בראשית לח, ט): "וַיְהִי עַר רַע בְּעֵינֵי ה'...", שואל רבנו ז"ל (שיחות-ה"ו, סימן רמט): למה פתוב: 'רע' בעיני ה', ולא 'רשע' בעיני ה'? אלא מי שחוטא בחטא הזה, רחמנא לצלן, הוא איש רע ובליעל, כנראה בחוש. ועל-כן אם אדם הלך לה פספס, לה ותשלם לו, ואם אין לה, לה ותאמר לו, שפרגע מצבך דחוק, ותשלמו מעט מעט. ולא כפי שאנו רואים אנשים רעי לב, שגוזלים מזולתם ולא אכפת להם, וכל מי שגונב וגזל יותר – שמו מתפרסם וכו'. על-כן דיקא בימים אלו יכולים לתקן את פגם הגזל. חכמינו הקדושים אומרים (מכות כג): גזל ועריות, נפשו של אדם מחמדתו ומתאוה להם; אין דבר שאדם חפץ בו כמו עריות – נאוף, וגזל. ולדאבונו, כלנו נגועים בנגע הערעת הזה של גזל וגנבה, שאין מקפידים על כספי הזולת. ואומרים חכמינו הקדושים (עין רש"י בראשית ו, ט): לא נחתם גזר דינם של דור המבול אלא על הגזל. דור המבול היו משחתים, כמו שכתוב (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ", עשו כל מיני עוונות שבעולם; הקדוש-ברוך-הוא המתין בסבלנות פן ואולי ישובו בתשובה, כיון שחתחילו לגזל זה מזה, את זאת הקדוש-ברוך-הוא לא יכול למחל, ונחתם דינם על הגזל. ולכן דיקא בימי שובבי"ם אלו, עלינו לתקן במה שפגמנו בגזל, גנבות ועשק שיש בידינו, ועלינו למסר נפשנו לשלם את הכל, וזה התקון שלנו. אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשת כב, סימן ג): כל מי שידי מלקלכות בגזל, הוא קורא להקדוש-ברוך-הוא, ואינו עונה אותו, למה? שתפלתו בעברה; כי ידיו בגזל מלאו. אדם מתאונן: "הנה אני מספר לפני יתברך כל לבי, ומבקש כל צרכי, ושופך נפשי וכל צרותי, ולמה אינני נענה?" אומרים לו חכמינו הקדושים, אתה יודע מדוע? כי ידיך בגזל מלקלכות. ולכן

דיקא בַימים אלו של "קדשת שובבי"ם" נראָה לתקן את פגם הגזל והגנבה. ומי שיודע שגנב וגזל כספי הזולת, יראָה לשלמם תכף-ומיד, ואז ימחל לו הקדוש-ברוך-הוא. ועל אחת כמה וכמה כשיודע אדם, שחברו עשה עמו חסד, והלנה לו ממון, עליו לילך ולפרע חובו, ולכל הפחות יפּיסו ויאמר לו, שפרגע אין לו לשלם הכל, אבל אט אט ישיב החוב, וישלים עם הזולת, ולא יצא לריב עמו, אשר אין עוד דבר חשוב בשמים כמו שיהודים חיים ביחד באחוה וברעות. ולכן הגיע הזמן שנתקן כל מה שפגמנו בבין אדם לחברו, ואומרים חכמינו הקדושים (סוטה ט): הנותן עיניו במה שאינו שלו, מה שמבקש – אין נותנים לו, ומה שיש לו – נוטלים ממונו. ולכן הבה נשוב בתשובה בַימים אלו, ואם יש בידינו כספי גזלה, או עשינו עול לזולת, הבה ונשלם ונפּיס את חברינו, ובזכות זה יקבל הקדוש-ברוך-הוא תפלתנו ותשובתנו, ונזכה לכל טוב.

ד.

לברח ממחלוקת כמו שבורחים מאש

בני הקרים! אין עוד דבר שיכול לתקן את אשר פגם בבִּריתו כמו מדת השלום. ולכן נקרא "בִּרית שלום", כי שלום הוא שמו יתברך, כמאמרם ז"ל (שבת י): שמו של הקדוש-ברוך-הוא שלום, ולכן צריכים לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות בשלום עם נשמות ישראל, ולברח ממחלוקת, אשר היא מגנה במאד מאד לפניו יתברך, וכמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה כו): קשה היא המחלוקת כדור המבול. מה הִיה בדור המבול? חטאו בפגם הבִּרית – הוצאת

זרע לבטלה, כמו שכתוב (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ", והמחלקת קשה מזו, ולכן מגנה היא מאד. וכן אומרים (במדבר רבה, פרשה יא): גדול השלום ושנואה המחלקת; הקדוש-ברוך-הוא אינו יכול לסבל את הקטטות בין נשמות ישראל. ולכן עקר התקון בימי שובבי"ם, שבהם קוראים את פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת, וְאָרָא, ב'א ב'שֶׁלַח, י'תרו, מ'שֶׁפְּטִים; שְׁבָהֶם מִסֶּפֶר שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יָרְדוּ לְמִצְרַיִם, וְהִשְׁתַּעֲבָדוּ תַּחַת יַד פְּרַעֲוֵה, אֲשֶׁר אָמַר הָאֵלֹהִים ז'ל, שְׁהֵן שְׁתֵּי תַבּוֹת: 'פֶּה-רַע', שְׁהִיָּה מְלֶךְ מִצְרַיִם – מִצַּר-יָם, הֵינּוּ שְׁהַמְחִין הֵיוּ בְקַטְנוֹת וּבְצַמְצוּם, כִּי הַמְחַלְקֵת וְהַמְרִיבּוֹת מְצַמְצָמִים אֶת הַמּוֹחַ וְנוֹטְלִים אֶת הַדַּעַת, וְכִמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (עֲקָצִי, פָּרָק ג'): אִין לָהּ כְּלֵי מַחְזִיק בְּרַכָּה אֱלֹא הַשְּׁלוֹם; וְלָכֵן עֲלֵינוּ לַעֲסֹק רַק בְּשְׁלוֹם, וּמִי שְׂרוּצָה לַעֲסֹק בְּתַקּוֹן הַבְּרִית, תַּקּוֹן הַמּוֹחַ, עֲלִיו לְהַרְבוֹת בְּשְׁלוֹם הַבְּרִיּוֹת, לְשֹׁמֵר פִּיּוֹ לֹא לְדַבֵּר כָּל הַעוֹלָה עַל רוּחוֹ, אֲשֶׁר רַבּוּי הַדְּבוּר מְבִיא לְכָל מִינֵי מַחְלָקֵת וְרִיבּוֹת. הִנֵּה אָנוּ רוֹאִים אֲנָשִׁים מֵתִים, וְאִין יוֹדְעִים מַה זֶה וְעַל מַה זֶה, אִין זֹאת אֱלֹא מַחְמַת הַמְחַלְקֵת שְׁהִיוּ מְעַרְבִים בָּהּ; וְכִמְאֻמָּרִם ז'ל (במדבר רבה, פרשה יח): כְּמָה קָשָׁה הִיא הַמְחַלְקֵת, שְׁבִית דִּין שֶׁל מַעֲלָה אִינן קוֹנְסִין אֱלֹא מִבְּנֵי עֲשָׂרִים, וּבֵית-דִּין שֶׁל מִטָּה אִין קוֹנְסִין אֱלֹא מִבְּנֵי שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה, וּבְמַחְלָקָתוֹ שֶׁל קֶרַח תִּינוּקוֹת בְּנֵי יוֹמָן נִשְׂרָפוּ וְנִבְלָעוּ; אָנוּ יַעֲדִים שְׁתֵּינוּקוֹת נְחָלִים, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, וְאִין יוֹדְעִים עַל מַה וְלָמָּה, אַךְ אִין זֹאת אֱלֹא בְּעוֹן אֲבוֹתֵיהֶם שְׂמֹרְבִים בְּמַחְלָקֵת וּבְקַטְטוֹת, וּמְפַלְגִים עִם שְׂכֵנִים וַיְדִידִים, קְרוֹבִים וְרַחֲוִקִים, וּבְזָה גּוֹרְמִים מֵיַתֵּת הַיְלָדִים, רַחֲמָנָא לִישְׁזָבוּ. וְלָכֵן בְּיָמִים אֵלּוּ שֶׁל "קְדֻשַׁת שׁוֹבְבֵי"ם", עֲלֵינוּ לְהַרְבוֹת בְּשְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ, וְלִבְרוּחַ מִמְחַלְקֵת, וּבְזָה נִתְקַן אֶת כָּל אֲשֶׁר

פגמנו. חכמינו הקדושים אומרים (ספרי ראה צו): "לא תתגדדו" – לא תעשו אגדות אגדות; הגיע הזמן שנתחדל מפלוגים, נפסיק לעשות חמולות חמולות, גזענות ארורה, עדות עדות, הגיעה העת שנתחיל לאהב כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, אשר זהו תקון הברית, זה "קדשת שוכבי"ם", לעקר את הקנאה, השנאה, התחרות והכבוד. ומי שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אין לו מחשבות של הכל כאלו, אלא רוצה רק את השלום. ולכן הבה נתקן כל אשר קלקלנו כל השנה בשנאת חנם; שמו שמים! רואים בני-אדם שונאים את הזולת על לא דבר, הבה נתחיל לאהב זה את זה, עד כדי כך, שאומרים חכמינו הקדושים (במות סה): מתר לו לאדם לשנות בדבר השלום; וגדול השלום, שאף הקדוש-ברוך-הוא שנה בעבורו. וכן אומרים (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן ט'): גדול השלום, שכל הברכות כלולות בו; וזה עקר תקוננו – לחיות באהבה ובאחווה, בשלום וברעות, ואם באמת נקבל על עצמנו מדת השלום, נמשיך על עצמנו את הגאולה השלמה, וכמאמרם ז"ל (דברים רבה, פרשה ה', סימן יב): גדול השלום, שאין הקדוש-ברוך-הוא מבשר את ישראל שיהיו נגאלים אלא בשלום. ומאיזו גאולה אנו מדברים? גאלת הנפש, כמו שכתוב (תהלים סט, יט): "קרבה אל נפשי גאלה", כשאדם חטא, הוא בגלות גדולה מאד, והולך נע ונד, ואינו מוצא מקומו. עד שרואים בני-אדם שנהרסים לגמרי, מפני שאינם מוצאים את הקדוש-ברוך-הוא במקומם. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן נו): כשיש לאיש ישראלי לב, אין שיך אצלו מקום; כי מוצא אותו יתברך בכל מקום, כי הוא יתברך מקומו של עולם ואין העולם מקומו; ולכן עלינו למסר נפשנו על אמונה ברורה ומזככת, לידע שהוא יתברך מנהיג עולמו בחסד

וברחמים, בצדק ובמשפט, ושום דבר לא יוכל לנתקנו ממנו יתברך, וכך נצולים מפגם הברית. ולכן דיקא בימים קדושים אלו "קדשת שובבי"ם", שקוראים בהם הפרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטים; שבהן מספר שנים ישראל היו במצרים במריבות קשות, והמצרים טמאו אותם בכל מיני טמאות שבעולם, עד שבא משה רבנו, הצדיק האמת, והחזיר בנו אלקותו יתברך, "אתה הראת לדעת כי הו'ה אלקים, אין עוד מלבדו" (דברים ד, לה), ועל-ידי-זה זכינו לפסח, אשר אומר האר"י ז"ל, שאלו שתי תבות: פה-סח, שהתחלנו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, במקום לריב זה עם זה, החלונו לדבר דבורי אמונה והתחזקות. ודיקא על-ידי-זה זכינו לצאת מצרים, והקדוש-ברוך-הוא עשה לנו נסים ונפלאות על הים, שקרע לנו אותו, ועברנו בתוכו בחרבה, והמצרים טבעו ואבדו, עד שזכינו להגיע להר סיני ולקבל את התורה, שהיא עקר התקון של המחלקת, כי על-ידי למווד התורה, אדם רואה מעלת וחשיבות כל בר ישראל. ולכן הגיע הזמן שנשוב בתשובה שלמה, ונקבל על עצמנו "קדשת שובבי"ם", לתקן את החטאים והעוונות שחטאנו בפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן, שאלו העוונות החמורים ביותר. ובפרט בדור השפל הזה, שבאו ערב-רב, ונתערבו בין נשמות ישראל, והביאו גויים וגויות לבוללם בין עם ישראל, כדי להכשילם בפגם הברית, אשר זהו העון החמור ביותר, כשגוי בא על יהודיה ולהפך, והקדוש-ברוך-הוא מביא על כך מיתות משנות ואכזריות, וכיון שנתנה רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים, כי בזה שהערב-רב החזירו מבחוץ גויים וגויות בין נשמות ישראל, שכל זה טמאת הברית, לכן נתנה רשות למלאך

המושחית להשחית, וזה כלל המחלקת והמריבות שיש היום בין נשמות ישראל, ומזה באים פגועים ורציחות, שנרצחים נשמות קדושות, אנשים חפים מפשע. ולכן עלינו למסור נפשנו ודיקא בימים טרופים אלו, לראות שיהיה שלום ואהבה ואחדות בעם ישראל, ואם נהיה חזקים בזה, נזכה לתקן כל אשר חטאנו בפגם הברית, ונזכה כבר לגאולה השלמה, שבא יבוא מלך המשיח, שיהיה מושבט יהודה, והוא יתקן את החטא המגנה הזה של פגם הברית, ויגלה לנו את הקדוש-ברוך-הוא, "והיתה להנו"ה המלוכה", שגבלם יקבלו על עצמם על מלכותו יתברך, ונזכה גלנו לקבל פגי שכניה במהרה בימינו, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס
ענין שׁוֹבְבֵי"ם

יגלה מעלת ימי שׁוֹבְבֵי"ם, שׁבָּהֶם יכולים
לתקן את כל החטאים, ובפרטיות פגם
הברית – הוצאת זרע לבטלה, שהוא עון
חמור מאד.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: שְׁעֵנֵן יָמִים אֱלוֹ
שְׁקוֹרָאִים בְּהֵם אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת,
וְאַרְא, ב'א, ב'שֶׁלַח, י'תְרוֹ, מ'שְׁפָטִים,
הוּא עֵנֵן אַחַר לְגַמְרֵי, כִּי בְּאֵלוֹ הַיָּמִים
קוֹרְאִין מַה שְׁעֵבֵר עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם,
שֶׁהִשְׁתַּעֲבָדוּ שָׁם עַל-יְדֵי הַמִּצְרַיִם
הַיְרוּדִים וְהַפְּחוּתִים שֶׁהָיוּ מְאֹד מְקַלְקְלִים
בְּפָנֵם הַבְּרִית, וְכֵן קוֹרְאִים אִיךְ יֵצְאוּ
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מֵהֵם, וְעָבְרוּ אֶת יַם סוּף,
וְקִבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְלָכֵן יָמִים אֱלוֹ הֵם עֵנֵן
אַחַר לְגַמְרֵי וְעַל יָמִים אֱלוֹ הַתְּכַנּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל
שָׁאָמַר: "יֵשׁ עֵנֵן שְׂיִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה".

(אֲמַר־י-מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', אוֹת תַּתְּקוּנָא)



ענין שׁוֹבְבִים

בְּנֵי הַיְקָרִים! כְּתוּב (דְּמִינָה ג', י"ד) "שׁוּבוּ בְּנִים שׁוֹבְבִים", אֹמֵר הָאֵר"י ז"ל, שֶׁהַיְמִים שְׁקוֹרָאִים בְּהֵם פְּרִשׁוּת: שְׁמוֹת, וְאֶרָא, ב'א, ב'שְׁלַח, ו'תָּרוּ, מ'שִׁפְטִים, אֵלֹהֵי הַיְמִים מְאֹד מְסַגְּלִים לְתַקֵּן אֶת פְּגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁזָה הַחֲטָא הַחֲמוּר בְּיוֹתֵר, וְאִין עוֹד עוֹן כָּל כְּדָ חֲמוּר כְּמוֹתוֹ; כִּי מְכַל טִפָּה וְטִפָּה יְכוּל לְהַבְרִיא וְלָד – בֵּן אוֹ בַת, וּכְשֶׁאֲדָם מוֹצִיאָן לְבִטְלָה, הֲרִי זֶה הוֹרֵג אֶת בְּנוֹ אוֹ בַתּוֹ; וּבְדֶרֶךְ כָּלל כְּשֶׁרוֹאִים אָדָם רוֹצֵחַ – סוֹלְדִים מְמַנּוּ, וְאִף אֶחָד אֵינּוּ רוֹצֵחַ שִׁיחֵהָ לֹא יֵעֲסֵק עִם רוֹצֵחַ, וּמְכַל שְׁכֵן כְּשֶׁאֲדָם רֹצֵחַ שְׁנֵי אֲנָשִׁים – אוֹתוֹ כְּבָר אִין יְכוּלִים לְסַבֵּל, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה כְּשֶׁהֲרֵג עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים, הוּא רוֹצֵחַ גְּדוֹל מְאֹד שְׁבוּחִלִים בּוֹ בְּלָם, וְכֵן הִלְאָה. וּמְכַל שְׁכֵן כְּשֶׁאֲדָם הוֹרֵג אֶת בְּנוֹ אוֹ בַתּוֹ, זֶה כְּבָר רוֹצֵחַ נוֹרָא וְאִים, שְׁאִין יְכוּלִים לְהִבִּין אוֹתוֹ, וּמְכַל שְׁכֵן כְּשֶׁהוֹרֵג הַרְבֵּה בְּנִים אוֹ בָנוֹת שְׁלוֹ, הֲרִי זֶה הַרוֹצֵחַ הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר! וּבְזָה שֶׁאֲדָם מוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, אֵינְנוּ שִׁם עַל לֵב שֶׁהוֹרֵג אֶת בְּנֵינוּ וּבָנוֹתֵינוּ. וְלָכֵן אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן קמ"א), שְׁאִוִי לֹא לְאָדָם שְׁחֲטָא בְּחֲטָא זֶרַע לְבִטְלָה, וּכְשֶׁהוּא נִפְטָר, מְלִוִים אוֹתוֹ אֲלֵפִים וְרַבְּבוֹת רַבְּבוֹת קְלָפוֹת וּמִשְׁחִיתִים, וְזֶה הַבְּזִיוֹן הַכִּי גְדוֹל לְנִפְטָר, וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ הֵיכֵן לְהִתְחַבֵּא מִרַב בּוֹשָׁה. כָּל-כְּדָ חֲמוּר הַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה, עַד שֶׁכְּתוּב בַּזֶּהר (וַיִּשָׁב סַפְחָה), שְׁעַל כָּל עֲבָרָה שְׁבַע עוֹלָם – יֵשׁ תְּשׁוּבָה. אֲבָל עַל פְּגַם הַבְּרִית – מֵאֵן דְּאוֹשִׁיד זֶרַעִיהָ בְּרַקְנִיא, אִין מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה. וְאֹמֵר עַל זֶה רַבְּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-

הר"ו, סימן עא), שְׁבֻזָּה הַזֶּהֱר אַף אֶחָד אֵינוּ מִבֵּין, וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, שְׁבוּ
 יֵשׁ תְּשׁוּבָה, כִּי אֵין לָךְ דְּבַר הָעוֹמֵד בְּפְנֵי הַתְּשׁוּבָה. שׂוֹאֵל עַל זֶה
 מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל (לקוטי-מֹהֲרַנְ"ת, תַּפְּלִינ, הַלְכָה ד'): אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהַזֶּהֱר
 אוֹמֵר, שְׂאִין מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה עַל פְּגָם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע
 לְבִטְלָה, וְרַבְּנוּ ז"ל בָּא וְאוֹמֵר שֵׁישׁ תְּשׁוּבָה? הֲרִי רַבְּנוּ ז"ל לֹא
 יַחְלֹק עַל הַזֶּהֱר, וְלֹא יִשְׁנֶה מִהַזֶּהֱר? אֶלָּא מִסְבִּיר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל,
 רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לקוטי-מֹהֲרַנְ"ת, חֶלֶק א', סִימָן ה'), שְׂעַל הַחֲטָא הַזֶּה שָׁל פְּגָם
 הַבְּרִית נֶאֱמַר (מִשְׁלִי ב, יט): "כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן וְלֹא יִשְׁיִגוּ אַרְחוֹת
 חַיִּים", מִי שֶׁנִּכְשַׁל בַּחֲטָא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה שָׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה,
 הוּא כָּבֵר לֹא יִשְׁיִג רֹחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפֹּן, אֲבָל הַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא אֵב הַרְחָמֵן, וְרוּצָה שְׁנַחֲזֹר אֵלָיו, וְחַפֵּץ לְהַתְּגַלּוֹת אֵלָינוּ,
 וְשׁוֹלַח לָנוּ צַדִּיקֵי אֱמֶת, שְׁנוּכַל לְהַתְּקַרֵּב אֵלֵיהֶם; וְהַצַּדִּיק הַיָּמֵת
 יֵשׁ לוֹ כַּח כְּזֶה שְׂיִכּוֹל לְרַדֵּת לְכָל הַמְּקוֹמוֹת הַמְּטַנְּפִים, וְלַגְּלוֹת
 וְלַפְרֹסֵם שָׁם אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה
 וְהַנְּסִיּוֹן, הוּא מַעֲמִיד עַל צַדִּיק כְּזֶה שְׂיִכּוֹל לְקַרֵּב אֶת בָּלֵם אֵלָיו
 יַתְּבַרֵךְ, אֶפְלוּ אֶת אֵלוּ הַנְּשֻׁמּוֹת הַפְּגוּמוֹת, מַחְלֶקֶת גְּדוּלָּה,
 שְׂמִדְבָּרִים עֲלָיו כֹּל דְּבַר אֶסּוּר. וּבְדֶרֶךְ כָּל בְּנֵי-אָדָם כְּשֶׁשׁוּמְעִים
 מַחְלֶקֶת עַל אֶחָד, תִּכְרַךְ-וּמִיד סוּלְדִים מְמַנּוּ, וְאֵינֶם רוֹצִים לְהַתְּקַרֵּב
 אֵלָיו, בְּאַמְרָם: "הֲרִי פְּלוּנִי חוֹלֵק עֲלָיו, וְאֵלְמוּנִי מִדְּבַר עֲלָיו, וְלָמָּה
 לִי לְלַכֵּת לְשָׁם?! " אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מֹהֲרַנְ"ת, חֶלֶק א', סִימָן ה'): וְתֵאמֵר
 שְׂכָל מִצּוֹתָא וּמְרִיבָה שֵׁישׁ בֵּין הַצַּדִּיקִים הַשְּׁלֵמִים, אֵין זֶה אֶלָּא
 כְּדִי שְׂיִגְרָשׁוּ סִטְרֵין אַחְרַנִּין. כֹּל הַמַּחְלֶקֶת הִיא רַק כְּדִי לְרַחֵק
 אוֹתָךְ. לָךְ לֹא מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה, עַל-פִּי דְבַרֵי הַזֶּהֱר הַקְּדוּשׁ-כִּי
 הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, לְקַחַת טְפוֹת שָׁל נְשֻׁמוֹת קְדוּשׁוֹת, שָׁל בְּנֵיךְ

ובנותיה וזרקת אותם, והרי זה כחטא דזר המבול, שכתוב שם
 (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ", אזי
 מעמידים מחלקת על הצדיק האמת, שיכול גם אותה לקרב אל
 הקדוש-ברוך-הוא, ואתה צריך לשמע מחלקת, שזה עקר הנסיון
 שלך, ואמר החכם מכל האדם (משלי טו, לב): "אזן שמעת תוכחת
 חיים בקרב חכמים תליו", לשון תלונה ומריבה, אומר רבנו ז"ל:
 כשאתה שומע מחלקת על הצדיקים, תדע שזה משמיעין אותך
 על שפגמת בטפי מחד וכו', ומר לה מאד, כי חטאת בהוצאת זרע
 לבטלה, כי מי שחטא בחטא זה, הוא בא לידי יאוש ודכאון. ולכן
 אומר מוהרנ"ת ז"ל, זה מה שכתוב בזהר, שעל חטא זה אין
 תשובה, כדי למנע ממה תשובה, ובא הצדיק ואומר, שכן מועילה
 תשובה, אבל זהו הנסיון הכי קשה לאדם, שמצד אחד רואה
 שכתוב שאין תשובה, ומצד שני בא הצדיק ואומר שיש לו
 תשובה. ואם לא די בזה, הוא עוד צריך לשמע שמדברים כל דבר
 אסור על הצדיק. ובדרך כלל אם מדברים כל דבר אסור על
 הצדיק – אזי אדם בורח ונותר בחוץ, ונדמה לו שהוא כבר צדיק,
 ובין כך אינו יודע, מה שמחכה עליו, באשר הוא פגום בפגם
 הברית – הוצאת זרע לבטלה, שאלפים ורבבות קלפות
 ומשחיתים מסתבים אותו. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות
 א): אלו היו נותנים רשות לעין לראות, הייתה רואה שבעד ימין
 שלו הולכים רבבות קלפות ומשחיתים, ובעד שמאל שלו הולכים
 אלפי מזיקים, אבל אדם אינו יודע ואינו מרגיש, ומזה בא שהוא
 גאותו, ונקנסת בו גאות וישות, וחושב שהוא הכי גדול, הוא
 למדון, הוא צדיק, הוא מקבל, הוא רב, רבנו, ובעל מדרגה, ואינו

שם על לב שהוא טפה סרוחה, ואלפי קלפות ומשחיתים מסובבים אותו, אשר את זאת אין רואים רק הצדיקים הדבוקים בהקדוש-ברוך-הוא, שהם זכי הראות, הם רואים, שאדם הפגום בפגם הברית, אלפי קלפות ומשחיתים מסובבים אותו. וזה הנסיון של האדם, שצריך לשמע מחלקת על הצדיק שיכול לעשות לו טובה ולהוציא מחרע, ויכול לתקנו ולהביאו לתכלית המדרגה העליונה, אבל זעירין אינון ומעטים הם האנשים שיכולים לעמוד בנסיון הזה, לא לחלק על הצדיק שביקלתו לעשות לו טובה. וזו המחלקת שיש על רבנו ז"ל ועל מוהרנ"ת ז"ל ועל כל תלמיד שעוסק להפיץ את אור רבנו ז"ל בעולם. ובפרט מי שמוזר את עצמו אל אלו שנפגמו בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, עליו ההכרח שתהיה מחלקת. והנה כתוב בספר הקדוש והנורא "ראשית חכמה" (שער התשובה, פרק ג): ומהדברים שצריך השב לתקן, הוא לתקן אות ברית הפגום בהוצאת זרע לבטלה, שאין אדם בזמננו נצל ממנו בבחירתו, עין שם. ואם הספר הקדוש והנורא "ראשית חכמה", שהיה לפני למעלה מארבע-מאות שנה אומר, שבזמננו אין בחור אחד שיהיה נקי מזה, שאז לא היתה פריצות, לא היה שקוץ, תעוב, זהום, תמונות תועבה ושאר מרעין בישין, על אחת כמה וכמה באין ערך בדורותינו אלו, שהערב-רב נתפשטו בין נשמות ישראל, התערבו בעם ישראל עמלקים ארורים, שלקחו לעצמם משימה – לטמא את בני ובנות ישראל בנאוף, רחמנא לצלן, ומעבירים על הדת מיליונים מאחינו בני ישראל, ומפקירים את בנותיהם לזנות, רחמנא לישזבו, מפקירים את הנער לסמים,

לאלימות ולכל מיני תועבות רעות, ומעודדים אותם לעשות כל מיני זבל ולכלוך, ואיך מחם של בני הנעורים יכול להשיג ארחות חיים!! איך ישיגו רוחניות אלקות!? איך ישיגו את התורה!?

הנה הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ומאד רוצה שבני-אדם יחזרו בתשובה שלמה, כי אצלו יתברך מאד מאד חשובה תשובה, עד כדי כך, שאומרים חכמינו הקדושים (איכה רבה פתיחתא ג' לה): נמשלה תפלה כמקוה ותשובה כים, מה מקוה פעמים פתוחה ופעמים נעולה, כך שערי תפלה – פעמים פתוחים פעמים נעולים, אבל הים הזה תמיד פתוח, כך שערי תשובה אינם ננעלים לעולם; הינו שערי תפלה פעמים פתוחים ופעמים לאו, כי לא בכל פעם אדם יכול להתפלל אל הקדוש-ברוך-הוא, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן ב'): כשייש לאדם עננים דמכסין על עיניו, מחשבות זרות, קשה לו להתפלל; וכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן סב): ובאמת אם היתה לאדם אמונה ברוך ומזככת, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, ושומע כל דבור שמדברים אליו, בודאי היה מדקדק ומדבר אליו יתברך, ולמה אינו מדבר? כי נדמה לו שבמקומו אין הקדוש-ברוך-הוא. וזו הפפירות והאפיקרסות שיש בלב כל אחד ואחד. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן לא), שברית ואמונה תלויות זו בזו, ומי שפגם בברית אין לו אמונה, כי אין קיום אמונה, אלא על-ידי ברית, כמו שכתוב (תהלים פט, כט): "ובריתי נאמנת לו"; ולכן תפלה נמשלה למקוה, אשר פעמים פתוחה ופעמים סגורה, כי פעם אדם יכול להתפלל אליו יתברך ופעם לאו, לא-כן תשובה

נמשלה כים, הים תמיד פתוח, כך שערי תשובה תמיד פתוחים, והקדוש-ברוך-הוא חפץ שנשוב אליו, ואינו חפץ במיתתו של רשעים, אלא בחזרתם בתשובה.

והנה ימים אלו "ימי שובבי"ם" הקדושים שקוראים בהם פרשיות ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלה, ו'תרו, מ'שפטים, הם מסגלים מאוד לתקן החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שפחור צעיר חטא בו. ומהו "ענין שובבי"ם"? אלא חכמינו הקדושים אומרים (ערובין יח:) על אדם הראשון, שהיה מאה ושלשים שנה מנדה, ובאו קלפות ומשחיתים וחממו אותו, עד שבא אל החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה. ואלו הנשמות היו נשמות קדושות מאוד שיצאו לבטלה, והצרכו לרדת למצרים, ולעבר בכור הברזל, ולסבל את הסבל הגדול שסבלו במצרים, "וימררו את חיייהם בעבדה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה, את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך" (שמות א, יד). אומר האר"י ז"ל: אלו הם הנשמות הקדושות שאדם הראשון הוציא לבטלה, והצרכו לרדת למצרים, ושם להזדקק בזפוף אחר זפוף, עד שבא משה רבנו הצדיק האמת, וגלה להם אמתת מציאותו יתברך, "אתה הראת לדעת כי הו"ה הוא האלקים אין עוד מלבדו" (דברים ה, לה); ועל-ידי-זה הוציאם ממצרים, ועשה עמם נסים ונפלאות, וקבלו את התורה הקדושה. וזהו "ענין שובבי"ם", שדיקא שבועות אלו של "ימי שובבי"ם", שקוראים בהם את הפרשיות הללו, שבהן כתוב איך עם ישראל השתעבדו במצרים, ועבר עליהם מה שעבר, ויצאו ממצרים, ועשה עמם

הקדוש-ברוך-הוא נסים ונפלאות, וקבלו את התורה ומשפטי הקדוש-ברוך-הוא, הם מסגלים מאד לתקן את החטא הזה של הוצאת זרע לבטלה. ולכן כל בחור וכל אברך שידע בנפשו שחטא בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, אפלו פעם אחת, צריך לעסק בתקונו בימים אלו, ובדאי הקדוש-ברוך-הוא ימחל לו.

מה הם התקונים לתקן את החטא הזה? מגלה לנו רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה – יסלח לך הקדוש-ברוך-הוא על עוונותיך; אם אדם מתחזק באמונה, השם יתברך מוחל לו, שזה מה שאומר הנביא (ירמיה ה, א): "מבקש אמונה ואסלח לה". אזי העקר להתחזק באמונה. אדם שרחמנא לישזבן, נכשל בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, הוא הפריד את היסוד מהמלכות, יסוד זה הצדיק, מלכות זו האמונה, אשר הם צריכים להיות ביחד תמיד, צדיק מגלה את האמונה, יסוד מחבר אל המלכות, וברגע שאדם הוציא זרע לבטלה, הפריד את היסוד מהמלכות, ומזה נובעות כל הצרות שאדם סובל בחייו. ולכן כדי לתקן את מה שקלקל, עליו להתחזק ביתר שאת ועז באמונה ברורה ומזככת בו יתברך, לידע ולהודיע ולהודע, שהוא יתברך מחיה ומנהיג ומקים את כל הבריאה בלה, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, והפל לכל זה אלקות, ואין מציאות בלעדיו יתברך, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ודבר זה אדם אינו יכול להבין בשום פנים ואפן כל זמן שמוחו מקלקל – איד הקדוש-ברוך-הוא נמצא בכל פרט ופרט

מפּרטי הבריאָה, איך שדומם, צומח, חי, מדבר הם לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא; אדם שחטא אפלו פעם אחת בהוצאת זרע לבטלה, אינו מסגל להבין, איך השם יתברך נמצא בזה העולם, ודוחק את הקדוש-ברוך-הוא למעלה למעלה, כי נדמה לו שהוא יתברך מתחבא באיזה עולם, הוא שוכח או אינו מבין, שאין משג בזה שיהיה קיום בבריאָה בלעדיו יתברך. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג): בתחלה היתה השכינה עם כל אחד ואחד, כיון שחטאו – סלקו מהם את השכינה. מהי השכינה? שהשכין אלקותו יתברך בינינו, כמו שכתוב (ויקרא טו, טז): "השכן אתם בתוך טמאתם", הקדוש-ברוך-הוא הולך אתנו בתוך סורנו, כי מי הולך בנו? הקדוש-ברוך-הוא, מי מסתכל בנו? הקדוש-ברוך-הוא, ואם הוא יתברך מוציא מאתנו את החיים, כבר היינו כאבן דומם. ולכן כתוב (תקמ"ה ט, ו): "ואתה מחיה את כלם", כי מי מחיה את כל הבריאָה בלה? רק הבורא יתברך שמו. ולכן "ענין שובבי"ם" זה אמונה, להתחזק באמונה, כמו שהתחזקו עם ישראל באמונת חכמים, אמונת צדיקים, ויאמינו בהו"י ובמושה עבדו" (שמות יד, לא), שואלים חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח): אם במושה האמינו, בהו"י לא כל שכן? אלא שאי אפשר לבוא לאמונה בהקדוש-ברוך-הוא אלא על-ידי הצדיק; וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן ז'): אי אפשר להגיע אל אמונה, אלא על-ידי עצת הצדיקים, היסוד צריך להיות מחבר למלכות, זה היחוד, זה הזווג, וברגע שפּרדים את זה מזה, באות כל הצרות והיסורים, ומסלקים את השכינה מן העולם, ואז סובלים סבל גדול, ונדמה להם כאלו השם יתברך אינו מסתכל עליהם, ואינו צריך אותם,

וכדומה כל מיני דמיונות שנקנסים באדם שפגם בפגם הברית. וזה מדבר אפלו אם אדם פגם פעם אחת בחייו, ומכל שכן, שהיום יש, רחמנא לצלן, רבוי פשעים ועוונות, שבחור צעיר יכול לעבר על חטא זה מאה ואלף פעמים, אשר לא יכילו ימיו ושנותיו לתקנו. כי הא"י ז"ל אומר, שעל כל חטא ועון כזה של הוצאת זרע לבטלה, צריכים לצום פ"ד תעניות, ואם חטא אדם עשר פעמים בחטא זה, צריך לצום שמונה מאות וארבעים יום, ואם פגם מאה פעמים בהוצאת זרע לבטלה, צריך לצום שמונת אלפים וארבע-מאות ימים, ואם אלף פעמים חטא בזה, צריך שמונים וארבעה אלף ימים לצום, והיכן יש לאדם ימים רבים כל-כך?! בא רבנו ז"ל ואומר (לקוטי-מו"ק, חלק ב', סימן ה'): העקר זה אמונה, להתחזק באמונה בו יתברך, להכניס בעצמו שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, ולחפש ולבקש בעצמו היכן אוהז באמונה, וכך יזכה לאמונה ברורה ומזככת. ובזה שורף את כל הקלפות. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מו"ק, חלק א', סימן לה), שאמונה זה חשמי"ל, ששורף את הקלפות, מרב אור שמגלים את הקדוש-ברוך-הוא – כל הקלפות נשרפות. ולכן צריכים לגלות אמונה לעצמו ולאחרים, ולדבר רק אמונה. ואמר רבנו ז"ל (שיחות-ק"ו, סימן 6): אצל העולם אמונה זה דבר קטן, אבל אצלי העקר אמונה, לדבר תמיד מאמונה, וזה תקון הברית. וזהו שכתוב (תהלים לד, יז): "פני הוי"ה בעשי רע להכרית מארץ זכרם", אם מכניסים את "פני הוי"ה" גלוי אלקות, שאדם מרגיש את הפנים של הקדוש-ברוך-הוא, שנמצא פה "בעשי רע" – באלו שעשו את החטא הזה שנקרא רע, מה קורה? "להכרית מארץ זכרם", כל זכר הקלפות

נקרת. וזהו ראשי תבות: ל'הכרית מ'ארץ ז'כרם - מ'וציא ז'רע ל'בטלה. ולכן כל מי שיודע שפגם בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, עליו להתחזק באמונה ב'יתר שאת וב'יתר עז, כי הפח של אמונה ישרף לו את כל עוונותיו. ולכן לא בחנם שרבינו ז"ל הרבה לדבר מאמונה, עד כדי כך, שאמר (שיחות-הר"ן, סימן קכח), שקדם שתבוא הגאולה, יהיה כל העולם בלוי מלא בפירות ואפיקרסות, ולא צדיק אחד יהיה שי'דבר ויצעק מאמונה, אלא יהיו הרבה צדיקים, ויהיה נחר גרונם, ויהיו צרודים מרובי צעקות, שכל-כך יצעקו על אמונה, כי העקר זה על אמונה פשוטה. ולכן "ענין שובבי"ם" הוא לתקן את החטא של הוצאת זרע לבטלה, ואיך? על-ידי אמונה בהקדוש-ברוך-הוא.

במה מתבטאת אמונה? איך אדם יודע שהוא באמת מאמין בהקדוש-ברוך-הוא? אם מדבר אליו יתברך באשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ומרגיש שהקדוש-ברוך-הוא אתו, עמו ואצלו, זה סימן שיש לו אמונה. ולמה אדם אינו מדבר אליו יתברך? כי נדמה לו שאין מי ששומע אליו, ולכן מתרשל מתפלה. בא רבנו ז"ל ומגלה לנו את הסוד של התבודדות, לגנב בכל יום כמה דקות אליו יתברך, לברח למקום שאין שם בני-אדם, לאיזה מרתף, או חדר, או שדה, או יער, או באיזה הר, ולשבת שם ולטייל, ולדבר אל הבורא יתברך שמו. בהתחלה ידמה לאדם כאלו אין שומעים אותו ואין צריכים אותו, וכאלו אין מתחסים אליו, אך זה בא רק מחמת עוונות, כי באמת תפלה עושה רשם גדול מאוד בשמים, עד כדי כך שרבינו ז"ל גלה לנו (לקוטי-מוה"ר, חלק ב',

סימן ק), שְׁכַל הַצְדִּיקִים לֹא הִגִּיעוּ אֶל מִדְרַגְתָּם, אֲלֵא עַל-יְדֵי תַפְלָה וְהִתְבּוּדָדוֹת, וְאִם הָיָה יוֹדֵעַ אָדָם מַה זֶה תַפְלָה וְהִתְבּוּדָדוֹת, הָיָה עוֹסֵק בְּזֶה יוֹמָם וְלַיְלָה, לַיְלָה וַיּוֹם, תַּמִּיד הָיָה מְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי אֵין עוֹד יוֹתֵר חָשׁוּב בְּשָׂמַיִם כְּמוֹ תַפְלָה, וְלִכֵּן אֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (בְּמִדְבַר רַבָּה, פֶּרֶשָׁה כ', סִימָן ג'): בְּלָעַם הָיָה רָשָׁע עָרוּם, וַיֵּדַע שְׂאִין עוֹמֵד בְּפָנָי הַפְּרָעָנוֹת אֲלֵא תְּשׁוּבָה, שְׁכַל מִי שְׂחוּטָא וְאוֹמֵר חֲטָאתִי, אֵין רְשׁוּת לְמַלְאָךְ לִגְע בּוֹ; בְּלָעַם הָיָה נוֹאֵף, וְחֲטָא וְהִחְטִיא אֶת הָרַבִּים, בְּלָעַם הַכְּשִׁיל אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּנֵאוּף, אֲבָל יָדַע, שְׂאִם נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יְבוֹאוּ וַיִּתְבּוּדְדוּ לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וַיִּתְּנוּ לְפָנָיו, וַיִּסְפְּרוּ לוֹ כֹּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עֲלֵיהֶם, שׁוּם מַלְאָךְ מִשְׁחִית לֹא יוּכַל לִגְע בְּהֶם. וְזֶה הַכַּח שֶׁל הַצְדִּיק הַאֲמֵת, שְׂמַחְזֵק וּמְעוֹדֵד וּמְשַׂמַּח אוֹתָנוּ שְׁלֵא נִתְפַּעַל מִבְּלָעַם, אֲלֵא נְבוֹא וְנִדְבַר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִכֵּן אָמַר פְּעַם רַבְּנּוּ ז"ל (תַּי-מוֹהַר"ו, סִימָן רַמ"ד), שְׂיֵשׁ לוֹ צַעַר וַיִּסּוּרִים בְּכָל יוֹם בְּעַת הַתַּפְלָה, שֶׁהוּא צָרִיד לְחָשׁוּב מִבְּלָעַם. וְהִבִּינוּ הַתַּלְמִידִים שְׂיֵשׁ לְרַבְּנּוּ ז"ל לְמַלְחָמָה עִם בְּלָעַם, שְׁכַל הַנֵּאוּף בָּא מִמֶּנּוּ, שֶׁהוּא נִתֵּן עֲצָה לְבָלֵק אֵיךְ לְהַכְשִׁיל אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּנֵאוּף. וְהַצְדִּיק הַאֲמֵת לוֹחֵם נֶגְדוֹ מְלַחְמֵת חֶרְמָה, וּבְלָעַם הַרָשָׁע יוֹדֵעַ מַה זֶה תַפְלָה, וְלִכֵּן אָמַר (בְּמִדְבַר כג, ט): "כִּי מֵרֵאשׁ צָרִים אֶרְאֶנּוּ וּמִגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנּוּ, הֵן עִם לְבַדָּד יִשְׁכֵּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" וכו', אוֹמֵר עַל זֶה מוֹהַר"נ"ת ז"ל (לְקוּשֵׁי-הַלְכוֹת, בְּרִכּוֹת הַשַּׁחַר, הַלְכָה ה'), שְׁבְלָעַם הַצָּרֵף לְהוֹדוֹת – "הֵן עִם לְבַדָּד יִשְׁכֵּן", זֶהוּ עִם קְדוֹשׁ הַמִּתְבּוּדֵד לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵינָם מִתְחַשְּׁבִים בְּמַעֲשֵׂי הַגּוֹיִים, "מִי מִנֶּה עֶפֶר יַעֲקֹב", מִי יְכוּל לְמַנּוֹת אֶת פְּסִיעוֹת יְהוּדֵי שְׁהוּלָךְ לְהִתְבּוּדֵד לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ!

ולכן כדי שנוזכה לתקון הברית, תקון המחין, תקון האמונה, עלינו להתחזק בתפלה ובהתבודדות, ולהרגיל עצמנו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר אומרים חכמינו הקדושים (שוחר טוב תהלים כ): **בשעה שאתה עומד ומתפלל – יהא לבך שמח, שנאמר (תהלים כ): "עבדו את הוי"ה בשמחה", כי אין עוד שמחה גדולה מזו שאדם מתבודד ומדבר אל מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא. תתארו לעצמכם, נותנים רשות לאדם שהיה כל-כך רחוק, עבד מזוהם, לדבר אל המלך ולבקשו כל צרכיו, היש שמחה גדולה מזו?! וזו צריכה להיות עקר שמחתנו, שאנו יודעים מעגן של תפלה והתבודדות. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המודות, אות תפלה, סימן ע): על-ידי שמחה, תבוא תפלתך בהיכל-המלך; כשאדם שמח בעת שמתבודד להקדוש-ברוך-הוא, תפלותיו הולכות אל היכל המלך, ואף אחד אינו יכול למנע ולעכב את זאת. וכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המודות, אות תפלה, סימן פא): תפלה שהיא בשמחה – היא ערבה ומתוקה להשם יתברך. ולכן עלינו להתחזק בגימין אלו – "ימי שובבי"ם", ולהתבודד אל הקדוש-ברוך-הוא, ואף שכל השנה כדאי להתבודד אליו יתברך ולדבר אליו, אבל ביותר צריכים להתבודד בגימין אלו, ולספר לפניו יתברך כל אשר עשינו, ולהתנדות על חטאינו, כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מורה"ו, חלק א', סימן ד): כשאדם חוטא, החטאים נכנסים בתוך עצמותיו, ומי ממית אותו? הרע שעשה, כמו שפתוב (תהלים לד, כד): "תמותת רשע רעה", כי עוונותיו חקוקים על עצמותיו, ואיך יכולים להוציא את זאת? אומר רבנו ז"ל: על-ידי ודוי, כשאדם מתודה לפניו יתברך, על-ידי-זה יוצאים חטאיו מעצמותיו, וזוכה להיות כלי לקבל בו**

רוחניות אלקות, וזוכה להיות בטל ומבטל לאין סוף ברוך הוא. וזו מדרגת הצדיקים, שכל-כך דבקים בו יתברך, שאין רואים אצלם מאומה, כמובא (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן רמג), שכל מה שהצדיק יותר גדול, אין רואים אצלו מאומה, והנה שלמה המלך חבר שלשה ספרים: משלי, קהלת, שיר השירים, בספר משלי וקהלת לכל אחד יש השגה, יש שם דבורי מוסר וחקמה, דבורים המושכים את לב האדם אל הקדוש-ברוך-הוא, אבל שיר השירים זה נראה פשיר אהבה, אין לנו משג במה שכתוב שם, אומרים חכמינו הקדושים (ידים ג, ה): אין העולם כדאי ליום שנתגלה בו שיר השירים; הינו שכל-כך חשוב בעיניו יתברך שיר השירים, אשר כל השגות התורה מנחים שם, ואף-על-פי-כן אין רואים מאומה. כך הצדיק, אומר רבנו ז"ל, שהוא כל-כך בטל ומבטל לאין סוף ברוך הוא, שאין רואים אצלו כלום. וכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן קטז): בני אדם טועים בחשבם שאות הצדיק צריכים להכיר מבחויז; כי באמת אין זה כך, אלא בחיצוניות הוא נראה כמו כלם, אבל הפנימיות זה ענין אחר לגמרי, ומזה בא, שבני-אדם חולקים ומדברים על הצדיק, כי המוח שלהם מלא טנוף, וחשבו מחשבות מזהמות, עיניהם הסתכלו בתמונות תועבה, הפה נבלו בנבול פה, ידיהם הוציאו זרע לבטלה, רגליהם הלכו למקומות המטנפים, ואיך אדם כזה, שהוא כל בלו טמא ומטמא מבפן רגלו ועד קדקד ראשו, איך תהיה לו השגה בצדיק?! ולכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן לו): וזה כלל, שמי שפגם בברית, אין לו שום משג בדברי הצדיק, ולא בחנם שכל אלו שחטאו בזרע לבטלה, שזה החטא המגנה ביותר, שהוא רוצח,

בנינו ובנותינו, ואיך תהיה לו השגה בצדיק האמת הדבוק בהקדוש-ברוך-הוא?! ולכן כשאדם מתנדב ומוציא עוונות מעצמותיו, נעשה קלי לקבל בו האור אין סוף ברוך הוא, ויכול להתפלל אליו יתברך. וזה מה שאומרים חכמינו הקדושים (תורת פהנים בנקתי כו): אמר הקדוש-ברוך-הוא, שמיד שהם מתנדים על עונותיהם, מיד אני חוזר ומרחם עליהם; הקדוש-ברוך-הוא רוצה רק שיתנדו אליו: "רבוננו של עולם, חטאתי עויתי, פשעתי, והוצאתי זרע לבטלה, והסתכלתי במקומות המטנפים, וחשבת דברים מגנים, הרהרתי הרהורים רעים, אני מתחרט", זה עקר התשובה. ולכן כתוב בזהר (בראשית 10): כל מאן דאודי על חטאוי, קדשא בריך הוא שביק ליה ומחיל ליה על חוביה; כל מי שמתנדב על חטאיו, הקדוש-ברוך-הוא עוזב אותו ומוחל לו על חובותיו. וזה כל ענין ההתבודדות, שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן כה), שיהתבודדות היא מעלה עליונה מהכל, שאדם הולך למקום פנוי, ומספר לפניו יתברך כל העובר עליו – בין בגשמי ובין ברוחני, זה מעלה שעשועים גדולים למעלה, שלא עלו שעשועים כאלו מימות עולם; לכן כל מי שחטא בחטא הוצאת זרע לבטלה, יראה להתבודד הרבה להקדוש-ברוך-הוא, ולא יפחד מאף אחד. וכל זמן שמקרב אל הצדיק, יש לו תקוה. וכמו שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן עח): אין שום יאוש בעולם כלל, אין משג ש'ל יאוש! וכן אמר (שם, סימן קיב): אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן; וזה הפח של רבנו ז"ל, שנשלח בדורות אלו אלינו, כדי לתקן את כל הנשמות הפגומות.

והנה "ענין שובבי"ם" הוא הימים הללו, שיכולים לתקן בהם את החטא הזה של הוצאת זרע לבטלה, שאף אחד מאתנו אינו נקי מזה, ואסור להטעות עצמו, צריכים לחיות עם המציאות, ולבוא אל הקדוש-ברוך-הוא ולדבר אליו, כי אצלו יתברך מאד מאד חשובה תפלה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (פנחומא ורא א'): אמר להם הקדוש-ברוך-הוא לישראל, הוו זהירים בתפלה, שאין מדה אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל הקרבנות, ואפלו אין אדם כדאי לענות בתפלתו ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים – אני עושה חסד עמו; כל-כך חשוב אצלו יתברך תפלה. ולכן עלינו להיות חזקים בתפלת שחרית, מנחה, וערבית, ולומר בכל לילה חצות, שארבע תפלות אלו הן כנגד ארבע רגלי המרכבה: כנגד אברהם, יצחק, יעקב, דוד. אברהם תקן שחרית, יצחק תקן מנחה, יעקב תקן ערבית, ודוד המלך כתוב אצלו (תהלים קיט, סב): "חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך". דוד המלך מעולם לא עבר עליו חצות לילה בשנה. וכמו שאומרים חכמינו הקדושים, וכתוב בזהר (חלק א' א'): כל העולם בלו הלכו לישן בלילה, ודוד המלך יצא בחוץ באמצע הלילה והסתפל על השמים, ואמר: "כי אראה שמיך, מעשה אצבעתיך, ירח וכוכבים אשר פוננתה", ושר שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא ובכה לפניו יתברך. בעת חצות, אז הוא הזמן של המתקת הדינים, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן קמט), שאמירת חצות חשובה כמו פדיון, כשאדם אומר בכל לילה חצות, שזה התבודדות, על-ידי-זה כאלו עשה את הפדיון העליון, כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן רטו), שיש עשרים וארבעה בתי דינים,

וְדַנִּים אֶת הָאָדָם בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְשָׁעָה, וְכַמְּאִמְרָם ז"ל
 (ראש השנה טז): אָדָם נִדוֹן בְּכָל שָׁעָה, שָׁזָה שֵׁם אֲדֹנָי, שֵׁישׁ בּוֹ עֲשָׂרִים
 וְאַרְבָּעָה צְרוּפִים, יְכוּלִים לְקַחַת שֵׁם זֶה, וּלְגַלְגֵּל עִמּוֹ עֲשָׂרִים
 וְאַרְבָּעָה צְרוּפִים, שָׁזָה הַכ"ד בְּתֵי דִינִים שֶׁדִּינִים בָּהֶם אֶת הָאָדָם,
 אָבֵל בְּאִמְצַע הַלֵּילָה, אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן קמט):
 חֲצוֹת מְסֻגָּל כְּמוֹ פְדִיּוֹן, כִּי הוּא הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים, וְאִזּוּ הוּא הָאֶרֶת
 הַבֵּית-דִּין הָעֶלְיוֹן. וְכֵן אֹמֵר (שם, סימן נד), שֶׁעֵקֶר זְמַן הַתְּבוּדָה זֶה
 בַּעַת חֲצוֹת, שָׂאזּוּ נֹאמַר (תהלים עו, ז): "אֲזַכְּרָה נְגִינְתִי בַּלַּיְלָה עִם לִבִּי
 אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי", וְזֶה הֵיךְ דְּוֹד הַמְּלֶכֶה. וְלִכֵּן צְרִיכִים לְהִזְהַר
 בְּיָמִים אֵלֶּה – יְמֵי שׁוֹבְבִי"ם, לֹאמֵר בְּכָל לַיְלָה סֹדֵר תִּקְוֹן חֲצוֹת,
 וְלִבְכוֹת עַל עֲוֹנוֹתַי, וְלִבְקֶשׁ סְלִיחָה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, וְאַף אֶחָד אֵינוֹ
 שׁוֹמֵעַ אוֹתוֹ וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשָׂיו. וְכֵן לְהַתְּפַלֵּל הַתְּפִלוֹת: שַׁחֲרִית,
 מְנַחָה, עֶרְבִית, בְּמַגֵּן דְּיָקָא, כִּי כֵּךְ אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכוֹת
 ה): אֵימְתִי עֵת רְצוֹן? בְּשָׁעָה שֶׁהַצְּבוּר מִתְּפַלְּלִים; וְאֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל
 (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן נה), שֶׁעַל-יְדֵי שְׂמֵת־פְּלִלִים הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת
 בְּמַגֵּן, מִמְּשִׁיבִים עַל עַצְמָם הָאֶרֶת הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, וְאִזּוּ כָּל אֵלֶּה
 הַרוֹצִים לְהִרְעֵ לוֹ – אֵינֶם מַצְּלִיחִים, כִּי הוּא מְסַתֵּתֵר בְּצֶל כְּנָפָיו
 יִתְבַּרֵּךְ, כַּמּוּבָא בַּזֶּהֱר: בְּמִקּוֹם שֵׁישׁ אֲבוֹת – שֵׁם יֵשׁ הַשְּׂכִינָה, הֵיכֵן
 שְׂמֵת־פְּלִלִים: שַׁחֲרִית, מְנַחָה, עֶרְבִית, שֵׁם מְצוּיָה הַשְּׂכִינָה. וְלִכֵּן
 אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן ח'), שֶׁהַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת הַלְלוּ
 בּוֹנוֹת לְאָדָם שְׁלֹשָׁה מַחֲזִין כְּנֶגֶד תְּאוֹת נְאוּף, וְמִי שֶׁחֲזַק לְהַתְּפַלֵּל
 בְּקוֹל וּבַחֲוִיּוֹת שַׁחֲרִית, מְנַחָה, עֶרְבִית, הוּא בּוֹנֵה לְעַצְמוֹ שְׁלֹשָׁה
 מַחֲזִין שְׁעוֹמְדִים נֶגֶד תְּאוֹת נְאוּף, שְׂאֵף פֶּעַם לֹא יִכְשַׁל בְּזָה. וְלִכֵּן
 "עֲנִין שׁוֹבְבִי"ם" זֶה אֲמוּנָה וְתַפְלָה, שֶׁמְכַנְּסוֹת בְּאָדָם שְׂמֵחָה, כִּי

אין עוד שמחה כמי שיודע שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתו, ויש לו תקנה, ויכול לבוא לכל המדרגות שבעולם. ולכן עלינו לנצל את הימים הללו להיות בשמחה, ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן קסט): מי שתמיד שמוח – הקדוש-ברוך-הוא בעצמו שומר אותו מפגם הברית; כי עקר הפגם הברית בא רק על-ידי הקלפה הנקראת לילי"ת על שם יללה, שמכניסה באדם מרירות, עצבות ודכאון, ולכן צריכים לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות רק בשמחה, לשמוח ולשמוח את אחרים, וזה עקר תקון הברית, וזה "ענין שובבי"ם", שצריכים לשמוח מאד שזכינו להתקרב אל צדיק כל-כך גדול, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ו, סימן קע"ז), שעליכם לשמוח מאד, שאתם יודעים מרבי אמת כזה, כי אני יודע גדלת הקדוש-ברוך-הוא, ולכן ראוי לכם לשמוח שאתם מקרבים אלי. וזו צריכה להיות כל השמחה שלנו – שאחר כל הצרות והיסורים והמרירות שעברנו בחיינו, טמאנו מהנו בהרהורים רעים, טמאנו עינינו בהסתכליות רעות, טמאנו אזנינו בשמיעת אסורות, טמאנו את האף בכעס ורציחה, טמאנו פינו בנבול פה, בלשון הרע ורכילות, טמאנו ידינו בהוצאת זרע לבטלה, טמאנו רגלינו בהליכות למקומות המטנפים, וחממנו את גופנו לדבר עברה, עד שהגענו לנקבא דתהומא רבה. והנה רחם עלינו הקדוש-ברוך-הוא, ושלח לנו רבי נורא ונפלא כזה שעוסק בתקוננו, ולכן עלינו לשמוח מאד מאד, שאנו זוכים לידע מרבי אמת כזה.

אבל הסמ"ך-מ"ם מפחד מאד מהרבי הזה, ולכן הקים מחלקת מבחוצ ומבפנים. ראשית אף אחד אינו יכול להתקרב אל רבנו ז"ל,

מחמת רב המניעות, וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן קנב), שְׁכַשְׁבָּא נְשֵׁמָה קְדוּשָׁה שְׁיִכּוּלָהּ לְהַצִּיל נְשֵׁמוֹת, אִז שְׁמַיִם בְּדִלְת יִרְא שְׁמַיִם, אִיזָה מְשֻׁגָּח, אִיזָה רֵאשׁ יְשִׁיבָה, וְאָמַר: "אֵל תֵּלֵךְ שָׁם לְרַבְּנוּ ז"ל, לֹא לִמְדִים בְּסִפְרִים אֵלּוּ, לֹא כְּדֵאי לְהִיזֵת מְקַרְבִּים אֲלֵיהֶם", וְכְדוּמָה כָּל מִינֵי פְתוּיִים וְהִבְלִים שָׂרָק מְדַבְּרִים עַל רַבְּנוּ ז"ל וְעַל אֲנָשָׁיו. וּבְגִי-אָדָם שׁוּמְעִים כְּזֹאת וּבוֹרְחִים. אָמַר רַבְּנוּ ז"ל, שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהִתְגַּבֵּר עַל הַיִּרְא שְׁמַיִם שְׁעוֹמֵד בְּפִתְחָה, רַק עַל-יְדֵי מְסִירוֹת נַפְשׁ, לִידַע שְׁפָה יֵשׁ לִי הַתְּחַזְּקוֹת, פֶּה יֵשׁ לִי חַיּוֹת, פֶּה אֲגִיעַ לְתַכְלִיתִי, אִז לָמָּה לִי לְשֹׂאֵל אֶת פְּלוֹנִי?! עַלִּי לְעַסֵּק בְּתַקּוֹן נַפְשִׁי. הַסֵּמ"ך-מ"ם רֵאָה שְׂאֵינוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת דְּבָר, כִּי נְשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִשְׁבְּרוּ כָּל-כָּךְ, וְאִז רַבְּנוּ ז"ל מְתַפְּשֵׁט מְאֹד בְּעוֹלָם, וְכָל מִי שְׁשִׁבּוֹר וְרַחוּק – מוֹצֵא הַתְּחַזְּקוֹת וְחַיּוֹת אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל, אִזִּי בָּא בְּתַחְבּוּלָהּ וּבְהַמְצָאָה חֲדָשָׁה, שֶׁהִקִּים מַחְלָקַת מִבְּפָנִים, בְּתוֹךְ חֲדָרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְזֶה מְדַבֵּר עַל זֶה, וְזֶה מְדַבֵּר עַל זֶה, עַד שְׂאִין יוֹדְעִים הֵיכֵן מִשֶּׁה שְׂרוּי, הֵיכֵן אֶהְרֵן שְׂרוּי, וְזוֹ הַצָּרָה הַכִּי גְדוּלָהּ, שְׂאָדָם שׁוֹבֵר כְּבָר אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת וּבָא אֵל רַבְּנוּ ז"ל, וְהִנֵּה צָרִיךְ לְשִׁמְעַ, שְׁפָתָהּ זֹ מְדַבֵּרַת עַל זֹ וְזוֹ עַל זֹ, וְאִינוּ יוֹדְעִים מַה לַעֲשׂוֹת. וְלִכֵּן אֵין שׁוּם עֲצָה אַחֲרֵת, אֲלֵא לְהַסְתַּפֵּל עַל עֲצוֹמוֹ – מַה יִּהְיֶה אִתִּי, הֵיכֵן אֲנִי מְקַבֵּל הַתְּחַזְּקוֹת, הֵיכֵן אֲנִי מְתַבּוֹדֵד אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִי מְכַנֵּים בִּי חַיּוֹת, שְׁגָם-כֵּן אֶתְבּוֹדֵד אֲלֵיו יִתְבָּרַךְ, מִי נוֹתֵן לִי חַיּוֹת, שְׁגָם אֲנִי אֶלְמַד תּוֹרָה; כִּי עַקֵּר תַּקּוֹן הַבְּרִית זֶה לְמוֹד תּוֹרָה, כְּמוֹבָא (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן א'), שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת אֶת הָאָדָם מְשֻׁגָּע, וְעַל-יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָה שׁוֹבְרִים אֶת הַיֵּצֵר הָרַע, כִּי כְּמוֹ שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְהַכְנִיעַ שְׁגֵעוֹן הַמְּשֻׁגָּע אֲלֵא עַל-יְדֵי

מקל, כך התורה היא כמקל לשבר בו את היצר הרע. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (קדושין ל): אמר הקדוש-ברוך-הוא, בראתי יצר הרע, בראתי תורה תבלין פנגדו; אין אדם שאין לו יצר הרע, ואין דבר שישובר את היצר הרע כמו התורה ולכן על אדם לעשות לעצמו חשבון הנפש – היכן זוכה ללמד בכל יום מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה ואגדה, שם הוא צריך להשאר במסירות נפש הכי גדולה, ולא להתפעל משום ברירה שבעולם. ואם אדם יעשה לעצמו חשבון זה, אז אין לו שום מניעה ולא יהיה אצלו שום מונע ומעכב, שום קלב נובח לא יפריע לו, כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן נ'), ש'עז פנים נקרא קלב, וכמו שכתוב (ישעיה נו, יא): "והקלבים עזי נפש", ומי שפגם בברית צריך לשמור עצמו מאוד מקלבים. ומי אלו הקלבים? אלו שנמצאים בתוך הדרו של רבנו ז"ל, ואינם מתבזים לדבר על זה או על זה. טמא מטמא, חטאת בכל מיני שקוץ, זהו ותעוב, לא נולדת בקדשה, עברת על נשג"ז ועשית כל מיני תועבות שבעולם, במקום שתשב בין תנור לכירים ותחזר בתשובה, אתה היום מדבר מי בן גדול ומי לאו, ואינך מתבזש?! אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן פג), שזהו יצר הרע גדול לומר: צדיק זה נאה, צדיק זה אינו נאה, תלמיד חכם זה נאה וזה לאו; טפה סרוחה, אינך מתבזש לדבר על צדיקים, הלא אתה שליח הסמ"ך-מ"ם, שרוצה לשבר בני-אדם.

והנה עתה זה זמן שובבי"ם, והעקר בימים אלו – לגלות את הצדיק האמת. ולכן עקר עבודתנו הקדושה – למלא את כל העולם עם אור רבנו ז"ל, וכמו שמובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו,

חלק א', סימן רסד), שצדקה זה תקון הברית; כי פנגד שהוא השפיע זרעו למקום שלא היה צריך להשפיע, לבחוז, פנגד זה יקח כסף צדקה וישפיעו בפנים, שזה מה שכתוב בצדקת המשפן (שמות לה, כב): "ויבאו האנשים על הנשים", שזה זוג, שעל-ידי הצדקה שנתנו בפניו המשפן, בזה היה הזוג דקדשה, היה יחוד בין יסוד למלכות. ולכן אומר מוהרנ"ת ז"ל (לקושי-הלכות, ברכות-השחר, הלכה ה'), שעקר הצדקה צריך להיות לתלמידי חכמים שיכולים לחבר ספרים המקרבים נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא, ועקר הצדקה לתת להדפיס ספרי רבנו ז"ל ולהפיצם לכל נשמות ישראל, שזה מה שכתוב (תהלים קיט, קמב): "צדקתך צדק לעולם, ותורתך אמת", איזו צדקה נשארת לעולם? פשנותנים אותה להדפסת ספרי הצדיק האמת; וכן אומרים חכמינו הקדושים (פתבות נ): "עשה צדקה בכל עת" (תהלים קו, ג) – זה הכותב ספרים ומשאילן לאחרים; פשנותנים צדקה לאדם – זה דבר גדול מאד, לאדם אין מה לאכל, והנה נתת לו אכל – אין למעלה מזה, אבל אכל את האכל, ולמחר הוא שוב רעב, ולמחרתים בא שוב לבקש וכו', וכמה יש לאדם לתת?! אבל פשאדם נותן צדקה להדפיס ספר אחד קטן, קונטרס אחד קטן, ומסר את זאת ליהודי מספן, שנמצא בבין, בזהמה של תאות נאוף, ומר וחשד לו החיים, ונסכסם אצלו שמאבד עצמו לדעת, ואין לו כבר תקנה בחיים, פאשר דבר זה מצוי עכשו מאד, והנה נתת לו קונטרס: "יש תקנה", תהיה שמח", "אל תתיאש" וכדומה, הצלת נפש אחת, אשר אומרים חכמינו הקדושים (בבא בתרא יא): כל המקים נפש אחת מישראל, באלו קים עולם מלא; אדם עומד להתאבד, והנה בא אליו יהודי,

ונתנו לו קונטרס "למה להתאבד", אזי הצילו מאבדון, אדם עומד להתגרש, רחמנא לישזבו, והנה הגעת אליו בזמן הנכון, ונתת לו קונטרס "למה להתגרש", ומתחיל להתבונן באמת – למה לי לשבר את ביתי וכו', כדאי לי לעשות שלום בבית עם אשתי וכו', ועל-ידי-זה אציל את ילדי וכו', כי מי סובל בעקר פשההורים מתגרשים? הילדים. ולכן אין צדקה גדולה מזו – מלהפיץ אור רבנו ז"ל בעולם. וכל מי שיודע שפגם בברית – הוצאת זרע לבטלה, עליו לקחת סל מלא קונטרסים וחוברות, ולצאת בין נשמות ישראל, ולהפיצם במסירות נפש הכי גדולה, ולא להתפעל משום בריה שבעולם, ויהיה מוכן למסר נפשו, פשוטו כמשמעו, לגלות ולפרסם אור רבנו ז"ל בעולם, ובפרט בדור הזה, שהערב-רב התערבו בין נשמות ישראל, והביאו גויים וגויות מבחוץ לבולל את נשמות ישראל ביניהם, ולכן צריכה להיות לנו עבודה זו של צדקה להדפסה – קדש הקדשים, ולצאת ולהפיץ אור רבנו ז"ל במסירות נפש הכי גדולה, שזה "ענין שובבי"ם", לא רק שאני חוזר בתשובה, אלא אני רוצה להחזיר בתשובה אחרים, וזה הסימן אם אני באמת בעל תשובה, ואם נתקבלה תשובתי בשמים? אם אני מקרב יהודים אחרים, ועזרתי לקרב את כלל נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא, סימן שנתקבלה תשובתי בשמים, ואני בעל תשובה אמיתי. אבל כל זמן שיש לאדם ספקות, ואינו רוצה להפיץ לאחרים ולקרבים, וחושב שחבל על הזמן לעסק בזה, סימן שאינו בעל תשובה אמיתי. ועל-כן באו ונתחזק בימי שובבי"ם אלו, שאז נתקנות כל הנשמות שיצאו לבטלה, כי בפרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, י'תרו, מ'שפטים, יכולים

לתקן את כל הנשמות שייצאו לבטלה, ולהחזיר יהודים בתשובה, ומי שמושיב אחרים מעון, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו, ומי יכול להתפאר שהוא נקי מחטאים!? מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאי?! ולכן התשובה העקרית – לקרב אחרים, ולהפיץ אור רבנו ז"ל, ועל-ידי-זה נזקה לתקון הנצח, ולתקן כל אשר פגמנו בפגם הברית, ונזקה לראות בגלוי שכנה, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס
מעלת שוכבי"ם

יגלה מעלת הימים הקדושים האלו, שבהם
יכולים לתקן את כל מה שאדם פגם בפגם
הברית – הוצאת זרע לבטלה, שהוא חטא
חמור מאד.





מוֹהֲרָא "שׁו"ל אָמַר: אֲשֶׁרֵי הָאָדָם שְׂמֻכְנֵי
בְּדַעְתּוֹ וְיִוְדַע הֵיטֵב מַעֲלַת יָמִים אֱלֹו, וְיַחֲזֹר
בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל פְּגָמֵי הַבְּרִית שְׂפָגָם
כָּל הַשָּׁנָה, כִּי יָמִים אֱלֹו מְאֹד מְסֻגְלִים
לְתַקֵּן אֶת פְּגָמֵי הַבְּרִית שְׂפָגָם, אֲשֶׁרֵי מִי
שְׂמַנְצֵל אֶת הַיָּמִים הָאֵלֹו בְּשִׂיחָה בֵּינוֹ לְבֵין
קוֹנֹו וּבְתַפְלוֹת וּתְחִנוּת וּבְקִשׁוֹת, וּבְיִדְאֵי
לֹא יִזוּז מִנְשָׁם עַד שְׂיִמְחַל לוֹ הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', אות תקנב)



מעלת שובבי"ם

בני היקרים! האר"י ז"ל אומר, שהימים האלו שקוראים בהם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, ב'א, ב'שֶׁלַח, וְתָרוּ, מ'שְׁפָטִים, אֵלוֹ הַיָּמִים מְסֻגָּלִים לְתַקֵּן מַה שְּׂאֵדָם פָּגַם בְּבְרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, שֶׁזֶהוּ הָעוֹן הַחֲמוּר בְּיִתְר. כִּי מִכָּל טֵפֶה וְטֵפֶה יְכוּל לְהִנָּצֵר וְלָד, וְכֵּן אָדָם שֶׁהוּא רוֹצֵחַ אֶת זֻלָּתוֹ – חָיֵב מִיתָה, עַל אַחַת כְּפֹמָה וְכְפֹמָה בְּאֵין עֶרֶךְ. אִם הוֹרֵג אֶת בְּנוֹ, וְאִם הָרַג שְׁנַי אֲנָשִׁים, הֲרִי זֶה רוֹצֵחַ כְּפוּל וּמְכַפֵּל, וְאִם הָרַג עֶשְׂרֵה אֲנָשִׁים, הֲרִי זֶה רוֹצֵחַ עוֹלָמִי, וְאִם הָרַג מְאֵה אִישׁ, הֲרִי הוּא רוֹצֵחַ שְׁבַרְוֹצְחִים, וְכֵן הֵלְאֵה, וּמְכַפֵּל שָׂכָן וְכָל שָׂכָן כְּשֶׂאֵדָם רוֹצֵחַ אֶת יְלָדָיו בְּמוֹ יָדָיו, הֲרִי זֶה רוֹצֵחַ אֲכֹזְרִי, שְׂאֵין עַל זֶה תְּשׁוּבָה, וְזוֹהִי הָאֲכֹזְרִיּוֹת הַגְּדוֹלָה בְּיִתְר. וְזֶהוּ פָּגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר מִכָּל טֵפֶה וְטֵפֶה יְכוּל לְהִנָּלֵד וְלָד, וְהוֹלֵךְ וּמוֹצִיאֵו לְבִטְלָה. וְלָכֵן כְּתוּב בְּזֵהָר, שֶׁעַל חֲטָא זֶה אֵין מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה. בָּא רַבְנֵנוּ ז"ל וְאוֹמֵר (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן ע"א): אֲנִי אוֹמֵר שְׂיִישׁ תְּשׁוּבָה, וְאַף אֶחָד אֵינוֹ מִבֵּין אֶת הַזֵּהָר. שְׂאוֹל מוֹהֲרַנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי-הַלְכוּת, תְּפִלּוֹן, הַלְכָה ד'): אֵיךְ יִתְכַּן שְׂרַבְנֵנוּ ז"ל יֹאמֵר אַחֲרַת מַהֲזֵהָר? אִם הַזֵּהָר אוֹמֵר שְׂאֵין עַל זֶה תְּשׁוּבָה, אֵיךְ בָּא רַבְנֵנוּ ז"ל וְאוֹמֵר שְׂיִישׁ עַל זֶה תְּשׁוּבָה, וְעוֹד הוֹצִיא 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', תְּקוּן נִצְחִי, שְׂמִי שְׂיִיאֵמֵר עֶשְׂרֵה מִזְמוּרֵי תְּהִלִּים, אֲזִי אֶפְלוּ אִם עֲצָמוּ וְגִבְהוּ חֲטָאֵיו וּפְשָׁעָיו – וּמְחַלּוּ לוֹ, וּמְכַפֵּל שָׂכָן מִי שְׂיִיבֹא לְצִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְיִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה, וְיֹאמֵר הַעֲשֵׂרָה מִזְמוּרֵים הַלְלוּ, אֲזִי הַעֲמִיד שְׁנַי עֲדִים כְּשֵׁרִים, וְאוֹמֵר: אַתֶּם תְּהִיוּ עֲדִי, שְׂאוֹצִיאֵו מַהֲשְׂאוֹל תְּחַתִּית וּמִתְחַתִּיו? אֵלָּא מִסְבִּיר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל,

שָׂרְבֵנוּ ז' ל אֹמֵר (לקוטי-מֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ה'), שְׁעַל חֲטָא זֶה נֶאֱמַר (משלי ב, ט): "כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן וְלֹא יִשְׁיִגּוּ אַרְחָחוֹת חַיִּים", מִי שְׁחָטָא בְּפָגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, כְּבָר לֹא יִרְאֶה אֶת הַשְּׂכִינָה, אָבֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב הַרְחָמֵן, וְרוֹצֵה בַתְּשׁוּבַת הַרְשָׁעִים, אֲזִי מַעֲמִיד חוֹלְקִים שְׁיִחַלְקוּ עַל הַצְּדִיק שְׁיִכּוֹל לַעֲשׂוֹת תַּקּוּן לְכָל הַנְּשִׁמוֹת, וְאִם אֵין לְאָדָם שְׂכָל וְהוּא בּוֹרַח, כִּי הוּא אֹמֵר: "יֵישׁ עַל הַצְּדִיק הַזֶּה מַחְלָקָת, סִימָן שְׂאִין כְּדָאֵי לְהִיזֵת אֶצְלוֹ, וּבִפְרִט כְּשִׁהֲרֵבָה מְדַבְּרִים עֲלָיו, נִרְאֶה שְׁמִשְׁהוּ יֵישׁ בּוֹ, עַל-כֵּן כְּדָאֵי לְבָרַח מִמְּנוּ", אִם אָדָם שׁוֹטֵה, וְאִינוּ שָׁם עַל לֵב, שְׂכָל מַה שְׁשׁוֹמֵעַ מַחְלָקָת, זֶה רַק בְּשִׁבִּילֹ, מַחְמַת שְׁפָגַם בְּבְרִית – אֲזִי בּוֹרַח, וּמִסְכֵּן נוֹתֵר בְּלֵי תַקּוּן. כִּי מִי שְׁחָטָא בְּהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, מַחוּ מִבְּהֵל וּמִבְּלָבֵל מִפֶּחַד וּמִלֵּא דְמִיּוֹנוֹת, עַד שְׁמַתִּירָא מִהַצֵּל שְׁלוֹ, וְיֵישׁ לוֹ בְּלִבּוֹלִים רַבִּים וְאִין לוֹ יִשׁוּבַת הַדַּעַת, וְסוֹבֵל כָּל יְמֵי חַיָּיו. וְהַצְּדִיק הַזֶּה יְכוֹל לְתַקְּנוֹ, אָבֵל מִסְכֵּן, הוּא הַלֵּךְ אַחַר בְּנֵי-אָדָם שְׁדַבְּרוּ נֶגֶד הַצְּדִיק, אֲשֶׁר הֵם לְמַעֲשָׂה, אֵינֵם רוֹצִים בְּטוֹבַת הָאָדָם, וְצוֹחֲקִים מִמְּנוּ, כִּי אִין מִי שְׁיִבִין אֶת הָאָדָם וּבִפְרִט כְּשְׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגֻנָה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, אֵלֵא הַצְּדִיק. אָבֵל אֵלוֹ הָאֲנָשִׁים הַחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיק, הֵם בְּחִינַת 'דִּתָּן וְאַבְרָם', שְׁהִיוּ שְׁגִיחֵם לִיצְנִים, וְהִתְלוּצְצוּ מִמִּשְׁהָ רַבְּנוּ הַצְּדִיק הָאֱמֵת. וְלָכֵן אֹמֵר רַבְּנוּ ז' ל "ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת מְרִיבָה, סִימָן פּד): בְּכָל בְּעָלֵי מַחְלָקָת מִתְּנַלְגָּלִים שָׁם נִיצוּצוֹת מִנְשִׁמַת דִּתָּן וְאַבְרָם, וְהֵם שׁוֹחֲקִים מִהָאָדָם וְלוֹעֲגִים לוֹ, כְּאֹמְרִים: "אַתָּה תִּשְׁאָר עִם הַצְּרוֹת וְהַבְּלוּלִים שְׂלָה, עִם הַצְּעֵר וְהַסְּפָקוֹת שְׂלָה", כִּי אֵלוֹ הַלִּיצְנִים לֹא אִכְפַּת לָהֶם כָּלֵל מַה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, הֵם עֲשׂוּ אֶת שְׂלָהֶם – עָקְרוּ אוֹתָהּ מִהַצְּדִיק, וְאֹמְרוּ לָהּ, שְׂאֶצֶל הַצְּדִיק הַזֶּה אִין מַה

להיות, כי כלם מדברים עליו. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן ה'): ותאמין כי כל מצותא ומריבה שייש בין הצדיקים היראים והשלמים, אין זה אלא כדי שירחקו סטרין אחרנין, כמו שכתוב (משלי טו): "אזן שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תליו", לשון תלונה ומריבה, הינו פשאתה שומע מריבות שבין הצדיקים, תדע שזה משמיעין אותך תוכחה על שפגמת בטפי מחד, שעל זה נאמר (משלי ב, ט): "כל באיה לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים", אתה צריך לשמע את כל המחלקת על הצדיקים, מחמת שאתה דבוק בסטרא דמותא, וחסאת בחטא מגנה מאד, עד שנפגם מחד, ואתה חשוב כמות, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (ברכות יח): רשעים בתייהם קרויים מתים; ואתה מסתובב כצל, כי מי שחטא בחטא הזה מסתובב מדכא ומיאש, עד שכל המשגעים זה רק מחמת החטא הזה. וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן לו): על-ידי הוצאת זרע לבטלה, מיבשים את המוח, עד שמשתגעים לגמרי; ולכן אומרים הרופאים: סגלה למשגע זה הסרוס, כי הזרע שמוציא לבטלה משגע אותו ומוציאו מדעתו לגמרי. רואים בחורים ואברכים שיש להם דמיונות, ואינם יודעים מה לעשות וכו', אשר זה בא מחמת תאות נאוף, מהחטא הידוע: הוצאת זרע לבטלה. ואומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן מח): המוציא זרע לבטלה, כאלו הביא בניו קרבן לעבודה זרה, ונדון בסקילה, רחמנא לצלן, שנסקל מעצמו, והיכן שהולך אינו מוצא מקומו, ואיזה צער הוא זה! אך זה הנסיון שמנסים בחור ואברה, שפגם בברית – הוצאת זרע לבטלה, שצריך לשמע התנגדות על הצדיק האמת שיכול לעשות לו תקון נצחי, לקרבו אל הקדוש-ברוך-הוא, ולהאיר בו אור אין סוף ברוך הוא,

עד שתכנס בו תשובה עצומה ללמוד תורה ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה. ואם יש לאדם שכל, ואומר לעצמו: "פה אשב כי אויתה", לא יועיל לסמ"ך-מ"ם מאומה, אתה רוצה לגרשני מהצדיק הזה, שהוא מחזק ומעודד אותי, ומכניס בי תשובה ללמוד תורה, לא ולא! לא תצליח סמ"ך-מ"ם לרחק אותי מהצדיק הזה, שמהדיר בי רצון עז ללמוד בכל יום חמש ורש"י עם התרגום, המון פרקים משניות, המון דפי גמרא בבלי, ירושלמי, המון דפי זהר ותיקונים, ולסים מדרש רבה ותנחומא וכו' וכו', מצדיק זה לא תרחק אותי". אזי זוכה שיאיר עליו האור אין סוף ברוך הוא. כי הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ואינו רוצה שאנשים שחטאו ימותו מיתה משנה, ועומד ומצפה שישובו אליו, כמאמרם ז"ל (פסחים קיח): ידו של הקדוש-ברוך-הוא פרוסה תחת כנפי החיות, כדי לקבל בעלי תשובה. הקדוש-ברוך-הוא רוצה שנשוב בתשובה, אלא הסמ"ך-מ"ם הרשע שרוצה לנקם באדם, הוא מקים את שלוחיו, שידברו נגד הצדיק שיש בכחו לתקן את כל העולם בליו, ואנשים אין להם שכל, אזי בורחים, ואומרים: "הנה מדברים על הצדיק הזה, אזי לא כדאי להיות אצלו". ושוכחים שכל אלו המצערים אותם וקמים עליהם, הם הטפות שהוציאו לבטלה; וכמובא בדברי רבנו ז"ל (ספר המדות, אות נאוף, סימן כו): על-ידי הוצאת זרע לבטלה בורא קלפות המתלבשים בבני-אדם מתנגדים וחולקים עליו, ועושים לו יסורים. וזה הנסיון של האדם. ולכן דיקא עכשו בימי שובבי"ם, שקוראים בהם פרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שילח, י'תרו, מ'שפטים, ששם מספר מה עבר על עם ישראל במצרים, שהתענו תחת ידי המצרים שהיו הכי פגומים ומזהמים, כמאמרם ז"ל (תנא דבי

אלהו רבה ו): אין לה אמה בעולם, שהיתה שטופה בדברים מכלרים וחשודה בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצרים בלבד; ועם ישראל הצרכו לסבל שם תחת הזמה של מצרים מלכלמים, פרוצים ומכשילים את הזולת. והנה שלח הקדוש-ברוך-הוא את משה רבנו לעם ישראל להוציאם מהגלות הזו של הוצאת זרע לבטלה, של פגם הברית, פגם המחין, ולהחדיר בהם הידעת האמת, שהיא (דברים ה, לה): "אתה הראת לדעת כי הווי"ה הוא האלקים, אין עוד מלבדו", שזה תקון לפגם הברית; כי כל מה שאדם מחדיר בעצמו יותר את הקדוש-ברוך-הוא, בזה הוא שורף את כל הקלפות. וכמו שכתוב (תהלים לד, ו): "פני הווי"ה בעשי רע, להכרית מארץ זכרם", אם מכניסים את פני ה', שכל אחד שעשה רע, אשר החטא הזה נקרא רע, כמו שכתוב (בראשית לח, ו): "ויהי ער... רע בעיני ה'", מכניס בעצמו 'פני הווי"ה', הינו שמרגיש את הקדוש-ברוך-הוא שנמצא פה עמו ואצלו, והוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל זה אלקות ואלקות זה הכל, על-ידי-זה 'להכרית מארץ זכרם', שנקרת זכר העברות. ולכן זהו ראשי תבות: מ'וציא זרע לבטלה, אם אדם מחדיר בעצמו פני הווי"ה, הינו לידע שמלא כל הארץ כבודו, אזי לא נשאר זכר מחטאינו. וזאת רוצה להחדיר בנו הצדיק, שנוצה לאמונה ברורה ומזככת זו, לידע שהקדוש-ברוך-הוא ממלא כל עלמין, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, והכל דמיון. אבל נגד הצדיק הזה העמידו סמ"ך-מ"ם, שרוצה רק להתנשא על הזולת. כי למה נקרא ס"מ? כי באמת על כל האדם לחשב תמיד שהוא רק חצי, וכמאמרם ז"ל (קדושין מ:):

לְעוֹלָם יִרְאֶה אָדָם עֲצָמוֹ חֲצִי חַיִּב וְחֲצִי זַפְאִי. וְכֵן אָדָם צָרִיךְ לִרְאוֹת שְׁכַל הָעוֹלָם כְּלוֹ חֲצִי זַפְאִי חֲצִי חַיִּב. זָכָה, עֲשֵׂה נִקְדָּה טוֹבָה – הַחֲחִיכָה אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ לְכַף זְכוּת, זָכָה – הַכְרִיעַ עֲצָמוֹ לְכַף זְכוּת, חֵס וְשָׁלוֹם, לֹא זָכָה – הַכְרִיעַ אֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף חוּב, לֹא זָכָה – הַכְרִיעַ עֲצָמוֹ לְכַף חוּב. וְלָכֵן עַל הָאָדָם לִרְאוֹת עֲצָמוֹ תָּמִיד חֲצִי חַיִּב חֲצִי זַפְאִי, וְיַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה. אָבֵל אֵצֶל הַס"מ אֵין חֲצִי, הוּא רוֹצֵה תָּמִיד לְהִיּוֹת יוֹתֵר מִהַזּוֹלָת. הוּא ס' מ' – הוּא חֵשׁ שֶׁהוּא ס', וְהַזּוֹלָת מ', כְּלוּמֵר הַטְּמָאָה תָּמִיד מִתְנַשְׂאֵת עַל הַקְּדוּשָׁה, וְרוֹצֵה לְהִיּוֹת יוֹתֵר מִמֶּנָּה. וּבִאֲמַת עַל כָּל יְהוּדֵי לְהַבִּיא דִּיקָא מִחֲצִית הַשְּׁקָל, לִידַע שְׂאֵי רַק חֲצִי, וְאֵי זְקוּק לְחַבְרִי, אֵי צָרִיךְ אֶת חַבְרִי, אֵי גְדוֹל מִמֶּנּוּ וְהוּא לֹא יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, כְּלֵנוּ בְּגֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזוֹ הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאָדָם צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֵלָיָה בְּזֶה הָעוֹלָם, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק ב', סִימָן עב), אָדָם צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֶל עֲנוּה, שְׂיִרְגִישׁ שֶׁהוּא כְּלוּם, אֵינּוּ יוֹתֵר מִחַבְרוֹ, שְׂגִינּוּ יַחַד בְּגֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יד): "בְּנִים אַתֶּם לַהֲנוּ"ה אֱלֹקֵיכֶם"; אֵי חֲצִי וְאַתָּה חֲצִי, זוֹ הַשְּׁלֵמוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׂאֶחָד רוֹצֵה לְעֹזֵר לְשֵׁנִי. אָבֵל הַסְּמ"ךְ-מ"ם אֵינּוּ רוֹצֵה כֵּן, וְחַפְזֵי לְהַתְנַשְׂאוֹת עַל הַזּוֹלָת, הוּא בַּעַל גְּאוּת וְיִשׁוּת, אֵי יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. וְלָכֵן ס' – מִסְפֵּר שְׂשִׁים, וּמ' – מִסְפֵּר אַרְבָּעִים, אָדָם הַחוֹשֵׁב שֶׁהוּא יוֹתֵר מִהַזּוֹלָת, זוֹ כְּבָר הַטְּמָאָה. וְלָכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִדְּרַשׁ אֲנֵדָה), שְׂמִיטָה רַבְּנוּ בִּקְשָׁה מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: לְמָה עִם יִשְׂרָאֵל סוּבְלִים סְבָל כָּל-כָּךְ גְּדוֹל? (שְׁמוֹת ב', יג): "וַיֵּצֵא בַיּוֹם הַשְּׁנִי, וְהִנֵּה שְׁנֵי אַנְשִׁים עֹבְרִים נְצִים, וַיֹּאמֶר לְרָשָׁע: לְמָה תִּכָּה רַעַד"; אֶף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא הִכְהוּ, רַק הִגְבִּיחַ יְדוֹ עָלָיו – נִקְרָא רָשָׁע. וּבְמִקוֹם לְהוֹדוֹת לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ, הִלְךְ לְמִסְרוֹ לְמַלּוּכָה. הֲרִי לָכֵם

מה זה מוסר! ומהיכן יש לאדם הצפיה למסר את הזולת? אין זאת כי הוא נואף, פגום בפגם הברית. "ויאמר אכן נודע הדבר", עתה אני מבין למה עם ישראל סובלים, כי אחד רוצה להתנשא על חברו. וכל זה קוראים בפרשת שמות.

ובפרשת וארא הקדוש-ברוך-הוא אומר למשה: "וארא אל אברהם, אל יצחק ואל יעקב בקל שדי, ושמי הו' לא נודעתי להם", הלכתי עמהם במדת הדין, ולא שאלו שאלות, כי הקשיות שעולות על דעת האדם, הן רק בגלל חטא הוצאת זרע לבטלה, שאז אין לו דעת. ולכן אם יש לאדם ספקות באמונה, סימן שהוא פגום בברית, כי מי שזכה שיש לו תקון הברית בשלמות, לא יהיו לו שום קשיות עליו יתברך, ויודע שכל מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה בן צריך להיות, כי "צדיק הו' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו" (תהלים קמה); איי, איננו מבינים דעתו יתברך, אך הלא אנו טפה סרוחה, בעלי שכל מגשם, גם ועב, ובנדאי יהיו לנו קשיות על הקדוש-ברוך-הוא, אבל אשרי האדם שאין לו קשיות עליו יתברך. וכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נב), שגם על הצדיקים יש קשיות, כי הם מתדמים לקונם, כי איך אפשר להבין צדיק שאין לו שום הסתכלות בזה העולם, שמיצה בזה העולם, הוא פל-פך דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, שאפלו פשמדבר אל בני-אדם, מדבר אז אליו יתברך, ולנו אין משג בזה, כי הצדיק משחק עמנו משחקים, ומדבר אמונה עם כל מי שפוגש, והכל – מחמת שרוצה לקשר את החכמה שלנו לחכמה עלאה. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ל'), שהשגת אלקות אי אפשר להשיג רק על-ידי צמצומים

רבים משקל עליון לשקל תחתון. שהצדיק הוא בחינת המלמד, ואיך מסביר לילדים למווד עמק כזה? אלא פשטליש אותו בשקל תחתון וקטן, כדי שיוכל התלמיד להבינו. וזאת גלה הקדוש-ברוך-הוא למשה רבנו: הנה נגליתי לאבות הקדושים באל שדי, במדת הדין, בצמצום, ולא הראיתי להם הרחמנות, ואף-על-פי-כן לא היו להם קשיות עלי. ואם אדם מתנהג כה, שאין לו שום ספקות וקשיות עליו יתברך, הוא מתקן את החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (ספר המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה יסלח לה הקדוש-ברוך-הוא; אם תחזיק עצמך היטב באמונה, לא תהיינה לה קשיות וכו'. ואחר-כך פרעה קבל מכות, כי כשמתחזקים עצמם באמונה, נופל הסטרא אחרא, הסמ"ך-מ"ם שאורב להכשיל את האדם. ולכן אף שפגמת בפגם הברית, אבל אם אתה מתחזק באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, בזה נמחל לה הכל.

ואחר-כך קוראים פרשת בא, שישם הקדוש-ברוך-הוא אומר אל משה – בא אל פרעה, בא עמי ביחד אל פרעה, כי אני הכבדתי לבו, הכל ממני, הקדוש-ברוך-הוא מגלה בתוך הפכות, שהכל ממנו. ולכן אומרים חכמינו הקדושים, שהפכות היו רפואה לעם ישראל, והמיתו את המצרים, כי בצד המצרים, הטמאה והגזקה מתו ונתבטלו, וצד הקדשה התגבר. וכן יש לנו מצנה של קדוש החדש, לקדש את החדשים, הינו הלבנה בכל חדש היא רק נקדה קטנה, וצריכים לקדשה, צריך לומר: "מקדש", "מקדש". אומר מוהרנ"ת ז"ל (לקושי-הלכות, השקמת הבקר, הלכה א'), שזו הנקדה טובה שיש אצל כל יהודי, שאפלו נקטן לגמרי, שנדמה שאין לו שום תקנה,

ימצא אצלו נקדה טובה, ויאמר: "מקדש", "מקדש", פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן רפב), שאדם צריך לדון עצמו ואחרים לכף זכות, ועל-ידי-זה שאומר: מקדש, אזי דן את עצמו ואת אחרים לכף זכות. וכן יש לנו קרבן פסח, שעם ישראל זכו להקריבו ואכלו מצה, ושמרו עצמם לא לאכל חמץ, שכל זה מרמז על תקון המוח והדעת, כי מצה זה מיכלא דמהימנותא, ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ה'), שאדם צריך לבקש ולחפש בעצמו היכן אוהו באמונה, כי רב הפגעים הם מחמת שאדם אינו מוצא מקומו, ונעדרת ממונו האמונה. שזוה מזה שכתוב (דברים כח, ט): "מכות גדלת ונאמנות, וחלים רעים ונאמנים", הינו מלשון אמונה, שכל הצער והסבל שעוברים על האדם, מחמת שאינו מחזיק באמונה; כי המאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל, זו אכילת פסח, ולהפך – כשאדם מחמיץ מוחו, זהו פגם הברית, ומכנים עצמו בכל מיני שקוץ, ומדמה לעצמו דמיונות, זה מביאו לידי פגם הברית, שזוה חמץ. ובפסח שאז יוצא מכל זה, זוה ללאכילת מצה, וכך היתה הגאולה.

ומה אנו קוראים בפרשת בשלח? "ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים" וגו' (שמות יג, יז), אומרים חכמינו הקדושים (עבודה זרה יט): הפלשתים היו ליצינים. הקדוש-ברוך-הוא הראה לעם ישראל נסים ונפלאות, ולא רצה שיעברו דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא לשונם מצרימה. זהו למוד עמוק עמוק מי ימצאנו, הנה אתה התקרבת אל הצדיק שמביאך לדרגות גבוהות, והנה אתה נסוג אחורנית ולמה? כי איזה ליצן דבר על הצדיק, ואינה שם על לב שהפלשתים

היו נואפים. וכן אומר רש"י על הפסוק (בראשית י, יד): "ואת פתרכים ואת פסלחים אשר יצאו משם פלשתים" – משניהם יצאו, כי היו נואפים והחליפו זה את זה, רחמנא לישזבן. ולכן אם רואים אחד עושה ליצנות מהצדיק, צריכים לידע שזה פלשתי, ליצן. ודבר זה מראה לנו פרשת בשלח, שאחר שיצאו ממצרים, וראו נסים ונפלאות, עשר מכות שקבלו המצרים, ראו גלוי אלקות במדרגה הכי עליונה, ובכל זאת לא לקחם הקדוש-ברוך-הוא דרך הפלשתים הלוצנים, שעלולים היו לבטל אצלם את כל השפעת האורות והגלויים שזכו להם. וזהו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן קלג), שכל העולם בלו מלא אורות, אבל היד הקטנה מעלימה את האור; הינו אדם שומע דבורים כאלו מהצדיק, גלויי אלקות כאלו, והנה בא איזה ליצן ועושה בידו הקטנה, ומבטל את הדבורים, זה כבר מחליש דעת השומעים. למדים מכאן, שאדם שפגם בברית, בהכרח שהוא ליצן גדול, ולהפך – מי שהוא ליצן, בידוע שפגם בברית, וצריכים לברח ממנו. וזהו שהזהיר רבנו הקדוש לבניו: אל תדורו בשכנציב, כי דרים שם ליצנים ועלולים למשוך אתכם בליצנותם (פסחים קיב); טבע בני אדם פגומים שנמשכים אחר ליצנות, ולכן רואים שרברבם של הרשעים הולכים לתאטראות וקרקסאות, ושאר הצגות שמחקים בני-אדם, כי זה מושב לצים, וטבע האדם שרוצה לישב שם. והסמ"ך-מ"ם זהו ליצן גדול שעומד כנגד משה; שמו שמים! משה רבנו, שהוציא את ישראל ממצרים וקרע לנו את הים, וראינו גלוי אלקות נורא ונפלא, עד שאומרים חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח): ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, ושרו בלם שירה: אז ישיר משה ובני ישראל את השירה

הזאת". ואומרים חכמינו הקדושים (מדרש אנגדה): אין אומרים שיירה אלא על הנס; אילו נסים עצומים היו בעת יציאת מצרים וקריעת ים סוף! ואף-על-פי-כן אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה נב, סימן ב'): בשעה שאמר הקדוש-ברוך-הוא למשה: הקם את המשכן, היה משה עוסק במשכן, והיו הליצנים אומרים: אפשר שהשכינה תשרה על-ידי בן עמרם?! שמו שמים! ראייתם נסים ונפלאות אצל הצדיק הזה, משה רבנו עשה לכם טובות לרב, וליצני הדור מתלוצצים ממנו, וכופרים בכל הטובות שעשה להם; ואחר-כך יש לנו קבלת התורה, שעם ישראל ראו את הקולות והברקים, ושמעו את כל ההלכות, וכן בפרשת משפטים מדבר מכל ההלכות שבין אדם לחברו. ולכן דיקא פרשיות אלו קוראים בימי שובבי"ם, כי בהן מגלים מה עובר על כל נשמה ונשמה, וכמאמרם ז"ל (פסחים קטז:): בכל דור ודור חזב אדם לראות עצמו כאלו הוא יצא ממצרים. ולכן יש לנו עתה גלות מצרים, כי מי שפגום בברית, נמצא בגלות מצרים. מצרים – מצר-ים, המוחין שאלו בצמצום, בקטנות הדעת, ולכן דיקא בימים אלו, ימי שובבי"ם, יכולים לתקן את החטא של הוצאת זרע לבטלה, אם רק נקח עצמנו בידינו, ונדע "מעלת שובבי"ם", וננצל את הימים הקדושים הללו, להתנדות בהם אל הקדוש-ברוך-הוא, כמובא בהלכות תשובה להרמב"ם (פרק א', הלכה א'), שעקר התשובה זה ודוי דברים, וכל המרבה להתנדות – הרי זה משבח, כי אצלו יתברך חשוב הודוי מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תורת פהנים בהקפת): אמר הקדוש-ברוך-הוא, שמיד שהם מתנדים, מיד אני חוזר ומרחם עליהם; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן ד'): כשאדם חוטא, העוונות נכנסים בעצמותיו, וזה הורגו,

עד שאינו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, אינו רואה השגות אלקות, והוא מבהל ומבלבל, הוא עצוב ובדפאון, בכעס וברציחה, ויש לו טענות ומענות וכו', אומר רבנו ז"ל: כשאדם מתודה, הוא מזכך את הד' פחות שבו; מכח האש בא הפעם והרציחה שיש לאדם, מכח הרוח בא לשון-הרע ודבורים בטלים שיש לאדם, מכח המים בא תאוות שיש לאדם – אכילה ושתיה, כבוד וכו', ומכח העפר בא לאדם עצבות, דפאון ומריחות. ולכן על-ידי שאדם מתבודד להקדוש-ברוך-הוא ומדבר אליו יתברך, והולך במקום שאין שם בני-אדם, ומכל שכן כשיוצא לחוץ ומשיח בינו לבין קונו, הרי זה מוציא מעצמותיו כל חטאיו, עד שנעשה כלי לקבל בו האור אין סוף ברוך הוא. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן כב), שאדם צריך לזכך גופו, שגם מבשר גופו יראה אלקות, שזה מה שכתוב (איוב יט, כב): "מבשרי אחזה אלוק", וכן (ישעיהו נח, ז): "מבשרך לא תתעלם", אל תעלים מבשר גופך אלקות. כי הקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, אדם צריך לצייר בדעתו, שכל העולם כלו הוא אור אין סוף ברוך הוא, איזה נעם ואהבה הוא זה! ובזה נמחלים כל עוונותיו. וזהו שתמיד מסתימים ימי שובבי"ם בשעה שקוראים פרשת שקלים, שאז צננו הקדוש-ברוך-הוא להביא מחצית השקל (שמות ל, טו): "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט וגו' לכפר על נפשתיכם", ברגע שיהודי מרגיש שהוא חצי וחברו חצי, והם זקוקים זה לזה, ואינם מתגאים איש על זולתו, שזה 'העשיר לא ירבה', מי שמלא בתורה ומעשים טובים, יודע מה זו עשירות אמתית, ואינו מתגאה בזה, ולהפך: 'הדל לא ימעט', מי שמסכן אין לו כלום, וחושב שאבד מנוס ותקנה ממנו, אינו מאבד

עֲשֹׂתוֹנוֹתָיו, כִּי הוּא רַק חֲצִי, וְחִבְרוּ יַעֲזְרֵהוּ, כִּי יִשְׂרָאֵל עֲרָבִים זֶה בָּזֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה "לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם". וְזוֹ "מַעֲלַת שׁוֹבְבֵי"ם", הַשְּׁבוּעוֹת הַלְלוּ שְׁקוֹרָאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְיִאֲרֵא, ב'א, ב'שֵׁלַח, י'תְרוֹ, מ'שְׁפָטִים, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמַצְרַיִם, וְעָבַר עֲלֵיהֶם מַה שֶּׁעָבַר, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָמַל עֲלֵיהֶם וְהוֹצִיאֵם מִשָּׁם, וְלֹא שָׁאֲלוּ קִשְׁיוֹת עָלָיו יְתִבְרַךְ, וַיֵּצְאוּ לְמִדְבָּר, וְאַף שֶׁכָּל פַּעַם חֲזְרוּ אַחֲרָנִית, אַף-עַל-פִּי-כֵן עַל-יְדֵי פַח מַלְּשָׁה, הַמְּשִׁיכֶם חֲזָרָה אֵלָיו יְתִבְרַךְ, עַד שֶׁקָּרַע לָהֶם אֶת הַיָּם, שָׂזָה הַמּוֹחַ, וְזָכוּ לְהִגִּיעַ לְגִלְוֵי אֵלְקוֹת בְּתַכְלִית הַמְּדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, שֶׁהֵן מַצְוֹת שֶׁבִּין אָדָם לְחִבְרוֹ וּבֵין אָדָם לְמָקוֹם, וְנִתְנָדְעָנוּ שֶׁאֶחָד צָרִיךְ אֶת הַזִּוּלָת, וְאֵין יוֹתֵר וּפְחוֹת, כָּלָם שׁוּיִם. וְזוֹ מַעֲלַת הַשׁוֹבְבֵי"ם. וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי הַחֹזֵר בְּתַשׁוּבָה עַל פְּגָם הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, וּבֵא אֵל הַצַּדִּיק וּמִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְאוֹמֵר: יְהִי מַה שִּׁיְהִי, מִהַצַּדִּיק הִזָּה אֵינְנִי זֶה, וְאַף שֶׁיְבוֹא מִי שֶׁיְבוֹא לְמַנְעוֹ מִמֶּנּוּ – לֹא יוֹעִיל כְּלָל! וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר ז"ו, חֵלֶק א', סִימָן קנב), שֶׁלְהִתְקַרֵּב אֵל הַצַּדִּיק אֵי אֶפְשָׁר, רַק עַל-יְדֵי מְסִירוֹת נַפְשׁוֹ. כִּי לְפַעְמִים שָׁמַיִם עַל הַדֶּלֶת יֵרָא שָׁמַיִם, שֶׁהוּא מוֹנֵעַ לְהִתְקַרֵּב אֵל הַצַּדִּיק הִזָּה. וְלִכֵּן עָקַר "מַעֲלַת שׁוֹבְבֵי"ם", שֶׁאָדָם מְקַבֵּל עַל עֲצוּמוֹ: "וַיְהִי מַה, אֲנִי נִשְׁאַר אֲצֵל הַצַּדִּיק הִזָּה, אֶפְלוּ שִׁיְהִי לִי קִשְׁיוֹת וּסְפִקוֹת עָלָיו, אֵינִי חֹזֵר בִּי, וְלֹא רַק שֶׁאֲשָׂאֵר אֲצֵלוֹ, אֶלָּא אֶפְרָסְמוֹ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ"; וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמְדוּת, אוֹת נְאוּף, סִימָן מא): תִּקְוֶן לְהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, שִׁישִׁתְּדַל לְהַשִּׁיב בְּנֵי-אָדָם בְּתַשׁוּבָה. בְּזֶה שֶׁפָּגַמְתָּ וְהוֹצֵאתָ זָרַע לְבִטְלָה, וּפְגַמְתָּ נִשְׁמוֹת, לֶךְ לְפָנֶי סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁמְגַלִּים אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְזָכוֹת שֶׁתַּעֲסֵק בְּהַפְצַת אוֹר הַצַּדִּיק הַיְאֻמָּת,

יהיה לה תקון אמת; אשרי המכנים דבורים אלו בתוך לבו, ואז טוב לו בזה ובבא כל הימים.

הצדיק האמת עומד ומכריז לנו תמיד: אני מקוה מאד, שתקחו עצמכם בידכם, ותנצלו כל יום ויום שלכם:

א. הדבר הראשון עליכם לעשות לעצמכם קביעות להתבודד חמש דקות בכל יום, וזה יכול כל אחד, להחזיק את השעון מול עיניו וחמש דקות ידבר אליו יתברך. אחרי שעה, שעתים, שוב יתבודד חמש דקות, ויוציא מפיו הרצונות והכסופים שיש לו, אשר אומר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, אומניו, הלכה ד'), שהדבורים שאדם מוציא מפיו, אין יכולים לתאר ולשער יקרתים וחשיבותם, וגדל השעשועים שגורם למעלה. וכן אומר (שם, ערב, הלכה ג): כשאדם מוציא בפיו הרצונות והכסופים שלו, נכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא; וכך חמש דקות בכל פעם יגנב, כדי לשיח בינו לבין קונו, ויאמר: "רבנו של עולם, אני אוהב אותך, ורוצה להתקרב אליך, רבנו של עולם, אני רוצה ללמוד בכל יום מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכות ואגדות, בריתות ותוספתות. רבנו של עולם, אני רוצה לקיים את המצוות בשמחה, רבנו של עולם, זכני להיות דבוק בך, שאזכה למחין נקיים"; ברגע שיהיה לכם חמש דקות התבודדות, תראו למה זה יביאכם, אבל לא יותר מחמש דקות. וכך בכל פעם 'תגנבו' עוד ועוד חמש דקות, ותתקרבו מחדש להקדוש-ברוך-הוא, אין לשער גדל מעלתכם.

ב. ראו להזהר ללמוד בכל יום חמש ורש"י עם התרגום, באפן שתזכו לסיים בכל שבוע פְּרַשְׁת שְׁבוּע שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תְּרַגְמוּ, זֶה מִסְגָּל לְאֲרִיכוֹת יָמַי וְשָׁנַיִם טוֹבוֹת, וְלִירְאֵת שָׁמַיִם וְלִפְנֵי הַבְּרִית, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל (לקוטי-מוֹתְר"ו, חֵלֶק א', סִימָן יט).

ג. כל מי שיודע בעצמו שפגם בברית – הוצאת זרע לבטלה, ילמוד בכל יום ח"י פְּרַקִּים מִשְׁנֵיּוֹת, וְזֶה הוֹרֵג אֶת יִצְרוֹ הָרַע. וְאִף שֶׁבִּהְתְּחִלָּה יִקְשֶׁה עָלָיו מְאֹד לַעֲשׂוֹת כֵּן, כִּי הַיֵּצֵר הָרַע מִלְבִּישׁ עַצְמוֹ בְּמִצְוֹת, אֹמֵר רַבְנּוּ ז"ל (לקוטי-מוֹתְר"ו, חֵלֶק א', סִימָן א'), וְיִתֵּן לְאָדָם לַעֲשׂוֹת הַכֹּל, אָבֵל לֹא לְלֹמֵד, כִּי הוּא מִפְּחָד מְאֹד מִהַלְמוּד. כִּי כִּךָ אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קְדוּשׁין ל): אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּרֵאתִי יֵצֵר הָרַע, בְּרֵאתִי תוֹרָה תִּבְלִין כְּנֶגְדּוֹ; וְלִכֵּן יַעֲשֶׂה הַיֵּצֵר הָרַע כֹּל מִיַּי תַּחְבּוּלוֹת, שְׂאֵדָם לֹא יִלְמַד מִשְׁנֵיּוֹת, כִּי מִמִּשְׁנָה הוּא מִפְּחָד מְאֹד, מִשְׁנֵי"ה אוֹתִיּוֹת מִשְׁנָה, שְׁמִשְׁנָה אֶת טֵבַע הָאָדָם. מִשְׁנָה אוֹתִיּוֹת נִשְׁמָ"ה, מִי שְׁלוֹמֵד הַרְבֵּה מִשְׁנֵיּוֹת – זוֹכֵה לְתַקּוּן הַנְּשֻׁמָּה. וְלִכֵּן כֹּל הַיּוֹדֵעַ שְׁפָגַם בְּבְרִית – הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׂיִלְמַד בְּכָל יוֹם ח"י פְּרַקִּים מִשְׁנֵיּוֹת, זֶה יִהְרַג לוֹ אֶת הַיֵּצֵר. וְעַל כֵּלָּם לְלֹמֵד הַרְבֵּה הַלֵּכָה. וּבַפְּרָט הַרוֹצֵה לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה, הַהִכְרִיחַ שְׂיִהְיֶה בְּקִי בַּהֲלָכָה. וְלִכֵּן אֹמֵר רַבְנּוּ ז"ל (שִׁיחֻת-הַר"ו, סִימָן כט), שְׂכָל יְהוּדִי מִחַיֵּב לְלֹמֵד בְּכָל יוֹם הַלֵּכָה, כִּי צָרִיכִים לִידַע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג.

ד. הדבר העקרי – להיות בשמחה, ולהתחיל לרקוד בכל יום, וככל שאדם יותר פגום בברית, ירקוד יותר ויותר, כי עקר תקון הברית – להיות בשמחה. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוֹתְר"ו, חֵלֶק א',

סימן קסט): מוֹי שֶׁתְּמִיד בְּשִׂמְחָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ יִשְׁמְרֵנוּ מִפְּגַם הַבְּרִית. וְלָכֵן תִּרְאוּ לְרִקְד מְרֹב שִׂמְחָה, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר בְּזִכּוֹת אֱלֹהֵי הַתְּקוּנִים נִזְכֶּה לְתַקֵּן כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ.

ה. כָּל מוֹי שֶׁיִּזְדַּע שֶׁהוּא פָּגוּם בַּבְּרִית, יִשְׁתַּדֵּל לְהַפְיֵן לְבַחֲרוּרִים אַחֲרִים גַּם-כֵּן אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, כְּדַאי לִילֵךְ בִּישִׁיבוֹת, בְּבִתֵּי כְּנַסִּיּוֹת וּמְדֻרָּשׁוֹת וּלְהַפְיֵן סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, אֲבָל לֹא לְעוֹרֵר מִהוֹמָה וּמַחְלָקָת, כִּי כִּךָ אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימָן כב): כְּשִׁמְתָּ עוֹרֵר קוֹל דְּקִדְשָׁה, בָּא כְּנִגְדּוֹ קוֹל דְּסִטְרָא אַחֲרָא. צְרִיךְ לְשַׁמֵּר מְאֹד עַל הַסְּדָרִים, וְלֹא לְבַטְלֵם כְּלָל, הֵן בְּעַת הָאֲכָל, הֵן בְּעַת הַלְמוּד וְכוּ', וּלְצִיַּת אֶת הַמַּגִּידֵי שְׁעוֹר, וְשִׁלְא יְהִיָּה, חַס וְשְׁלוֹם, שׁוּם עֲמוּת עִם רְאִשֵׁי הַיְשִׁיבָה שֶׁהֵם יְרָאִי ה', וְצְרִיכִים לְתַת לָהֶם אֶת הַכְּבוֹד הַרְאוּי. וְלָכֵן הָיוֹת שְׁכָלֶם צְמֵאִים לְדַבֵּר ה', אִין עוֹד תִּקְוֹן הַבְּרִית גְּדוֹל מְזָה שְׁמֻזְפִּים אֶת הַרְבִּים, וְעַל-יְדֵי-זֶה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל גַּם לוֹ; אֲשֶׁרֵי הַמַּחְדִּיר דְּבוּרִים אֱלֹהֵי בְּתוּךְ לְבוֹ, וְאַז טוֹב לוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו.

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!



קונטרס

סגלת שׁוֹבְבֵי"ם

יגלה את סגלת ימים אלו, ימי שׁוֹבְבֵי"ם
הקדושים, שיכולים לפעל בהם דברים
גדולים ועליונים, ולתקן את כל מה שפגם
בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, שהיא
חטא חמור עד מאוד.





מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: שְׁסַגְלַת יָמִים אֵלוּ
הַנִּקְרָאִים יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, הִיא עוֹלָה עַל כָּל
הַיָּמִים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה, כִּי דִיקָא בְיָמִים אֵלוּ
אֲפֹשֶׁר לְתַקֵּן אֶת פְּגָמֵי הַבְּרִית – הוֹצֵאת
זָרַע לְבִטְלָה שְׁחָטְאוּ בָהֶם, וְעַל כֵּן אִסּוּר
לְבַטֵּל אֶת הַיָּמִים הַלְלוּ בְהֶבֶל וְרִיק, אֲלֵא
שְׁתֵּהִיָּה כָּל מַגְמַתּוֹ בְּרִצּוֹנוֹת וּבְכִסּוּפִים
לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַת וּפְגָם בְּפָגַם הַבְּרִית,
וּבְנֻדָּאֵי אִם יִקְבַּל עַל עֲצָמוֹ לֹא לְחֹזֵר אֶל
הַשְּׂטִיּוֹת שְׁלוֹ, יִמְחַל לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', אות תקנג)



סגֵלַת שׁוֹבְבִים

בְּנֵי הַיְקָרִים! כְּתוּב (דְּרָמָה ג, יד): "שׁוּבוּ בְּנִים שׁוֹבְבִים", וְהִתְקִינוּ
הַקְדְּמוֹנִים, שְׁהַיְמִים הִלְלוּ, שְׁבַּחֵם קוֹרְאִים פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, בְּא, בְּיִשְׁלַח, י'תְרוֹ, מְשַׁפְּטִים, הֵם מְסַגְּלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל הַחֲטָאִים,
וּבַפְּרָט פָּגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְהַמְקוֹר כְּבָר נִזְכָּר בַּתְּקוּפַת
הַרְאֲשׁוֹנִים, בְּשֵׁנַת ה' אֲלָפִים קָנ, בְּזִמְנוֹ שֶׁל בַּעַל "תְּרוּמַת הַדָּשָׁן", וְכֵן
בְּמִשְׁךְ הַדּוֹרוֹת עַד הָאָר"י ז"ל, דִּבְרַר מִזֶּה וּגְלָה לְתַלְמִידָיו, שְׁבִשְׁבוּעוֹת
אֵלוֹ שְׁקוֹרְאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת הַנ"ל, שֶׁהֵם רֵאשֵׁי תְבוּת: שׁוֹבְבִים, הֵם
יָמֵי סִגְלָה לְתַקֵּן כָּל הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת, וּבַפְּרָט חֲטָא פָּגַם הַבְּרִית –
הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁזָהוּ חֲטָא הַכִּי חָמוּר. וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית לח, ז):
"וַיְהִי עַר רַע בְּעֵינַי ה' וַיִּמְתְּהוּ ה'". וְכַתּוּב בְּזֶהָר, שְׁהַחֲטָא הַזֶּה הוּא
מִיתָה עוֹלָמִית, שְׁלֵא יִשְׁיַג אַרְחוֹת חַיִּים, רִוְחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֵלְקוֹת, וְעַל
חֲטָא זֶה נֶאֱמַר (מְשַׁלִּיב, יט) "כָּל בְּאֵיָה לֹא יִשׁוּבוּן וְלֹא יִשְׁיִגוּ אַרְחוֹת חַיִּים",
כְּמוֹ שְׁאֹמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן ה'); אֲבָל רַבֵּנוּ ז"ל אֹמַר
(שִׁיחוֹת-הַר"ו, סִימָן עא), שְׁגַם אֶת זֹאת יְכוּלִים לְתַקֵּן – אִם אָדָם יִתְקַרֵּב אֶל
הַצַּדִּיק הַאֲמֵת, הוּא יְכוּל לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, כִּי הַצַּדִּיק מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ
בַּעֲבוּר נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, יוֹרֵד אֵלֵיהֶם וּמְלַמֵּד אוֹתָם דֶּרֶךְ אֵיךְ לְהִתְקַרֵּב
אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מְחַיֶּה אוֹתָם, וּמְחַזֵּק אוֹתָם, מְעוֹדֵד וּמְשַׁמֵּחַ
אוֹתָם, עַל-יְדֵי עֲצוּתוֹ הַקְּדוֹשׁוֹת. וְלִכֵּן אֹמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א',
סִימָן קעז), שְׁיִשׁ כַּח לְצַדִּיקִים לְמַחֵל עוֹנוֹת, כִּי הֵם מְחַדְדִירִים בְּנוֹ אֶת
הַדַּעַת הַאֲמֵת (דְּבָרִים ד): "אִתָּה הָרְאֵת לְדַעַת, כִּי הַנּוֹי"ה הוּא הָאֱלֹקִים,

אין עוד מלבדו, ברגע שאדם חטא בפגם הברית – הוצאת זרע
 לבטלה, נפגם לו כל המוח-מחשבה. וממה בא כל החטא המגנה
 הזה? שאדם מכניס בעצמו הרהורים רעים, דמיונות, מדמה לעצמו,
 רחמנא לצלן, כל מיני תמונות תועבה והרהורים מגנים ורעיונות
 מלכלכים, אשר מזה מתחמם ונא לחטא המגנה הזה, שהיא חטא
 הכי חמור, ובורא קלפות ומשחיתים, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ו, חלק א', סימן קמא), שהחטא הזה בורא משחיתים המלוים את האדם
 תמיד, ובפרט לאחר שנפטר, וזהו בזיון גדול לנפטר שמלוים אותו
 אלפי אלפים ורבבות קלפות ומזיקים אדם יכול להסתובב בזה
 העולם עם מלבושי כבוד, מחזיק את עצמו לרב רבנו, גאון ומקביל,
 ובני-אדם רצים אחריו וצועקים: מקדש, מקדש, וזפי הראות רואים,
 שאדם זה משחת! ולא רק שאין לו חלק בקדשה, אלא מסכן, מסבב
 באלפים ורבבות רבבות קלפות ומשחיתים, כמו שארע בימי רבנו
 ז"ל (פמבא שיחות-תר"ו, סימן רמט), שהיה איזה מקביל שהיה פעסן גדול, ונותן
 מכות רצח לפועליו, ופעם ברח איזה פועל אל רבנו ז"ל, ואמר לו
 שאדם זה מכה אותו והוא פעסן גדול, וצוה רבנו ז"ל שביא אהו אליו.
 אמר לו רבנו ז"ל: למה פתוב "ויהי ער רע בעיני ה'" ולא פתוב רשע?
 אלא מלמד שכל החוטא בחטא המגנה הזה של פגם הברית –
 הוצאת זרע לבטלה, הוא פעסן גדול, איש רע, שקורין בייו, תמיד
 בכעס. ותקף פשישמע את זאת מרבנו ז"ל, הבין את הרמז והחל
 לבכות ושאלו רבנו ז"ל: מזה יש לה ביד? והיה לו ספר קבלה. ענה
 ואמר רבנו ז"ל: אסור לה ללמד ספר זה, פי קבל"ה גימטריה גאון;
 נואף אסור לו ללמד קבלה. למדים מכאן, אדם מקביל, אשר מחזיקים

אותו לצדיק קדוש, ואיננו יותר מנואף; ולכן צריכים לבקש הרבה מאתו יתברך, לדעת אל מי להתקרב. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ח'), שצריכים לחפש ולבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא, למצא את הצדיק האמת שדבוק בו יתברך, ויכול לברר ולנבא את דעתו, שישנה לברור וזכוה המדמה, כי רחמנא לישזבן, אדם שחוטא, הוא מלא דמיונות, ובפרט מי שנכנס בתאות נאוף, רחמנא לצלן, היא בנויה רק על דמיונות, הרהורים מגנים, תמיד חושב מזהום וטנוף, עד שיש בגי-אדם שמכורים לזהמה זו, שמכרחים להרהר הרהורים רעים, ונכנסו כל-כך לדמיון זה, שאינם יכולים לצאת ממנו. ולכן צריכים להתקרב להצדיק האמת, שהוא יכול לברר ולנבא את המדמה, ולהכניס בנו חדוש העולם, לידע שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, ומטהר ומברר לנו את המדמה, שישנה להרגיש רוחניות חיות אלקות, ולחדש חדושי תורה. אבל צריכים הרבה הרבה לבקשו יתברך, למצא צדיק בזה, שיש לו רוח-הקדש ונבואה, ודבוק לגמרי בהקדוש-ברוך-הוא. כי בזה העולם יכולים להטעות בגי-אדם ולחיות בדמיון אחד גדול. ואזי לו לאדם שנפל ונכנס לדמיון הזה. הדמיונות הורסים את האדם, עד שישנם ממש חולים מכח המדמה, ובפרטיות דמיונות של נאוף, רחמנא לצלן. ואומרים חכמינו הקדושים (ורושמי שבת, דף עה:) על הפסוק (דברים ז, טו): "והסיר הנו"ה מן כל חלי" – זה הרעיון; אדם נכנס ברעיונות ובדמיונות, שזה רודף אותו, רוח רעה נכנס בו, אומר רש"י: שזהו שד, עד שנכנסו בו מחשבות התאבדות, ומר וחשך לו החיים, ואינו רואה סוף וקץ לצרותיו, אזי מחליט לעשות מעשה בעצמו,

ורחמנא לצלן, מאבד עצמו לדעת, וזה בא מהרעיונות והדמיונות שלו. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן כה): **כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא מוֹתֵגֵבֵר עָלָיו כַּח הַמְדוּמָה, וְאָדָם צָרִיד לְצֵאת מִזֶּה וְלָבוֹא אֶל הַשֶּׁכֶל, וּמָהוּ הַשֶּׁכֶל? לְהַפִּיר אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כְּמוֹבֵא (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן א'), שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיד לְהִסְתַּכֵּל עַל הַשֶּׁכֶל שֶׁכֵּל דָּבָר, בְּכָל פֶּרֶט יֵשׁ חַיּוֹת אֱלֹקִית, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחִיָּה אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (נחמיה ט, ו): "וְאַתָּה מוֹחִיָּה אֶת כָּל־ם, וְלֹכֵן צָרִיכִים הָרַבָּה לְבַקְשׁוֹ יִתְבָּרַךְ, וּבְפֶרֶט בְּיָמִים אֵלּוּ "סִגְלַת שׁוּבְבִי"ם", שֶׁהֵם יָמִים שֵׁיכוֹלִים לְתַקֵּן בָּהֶם הַכֹּל, כִּי הֵם יָמֵי סִגְלָה. וְלֹכֵן הָעָקָר לְהִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה וּלְתַקֵּן אֶת הַמְדוּת הַרְעוּת שֶׁנִּכְנָסוּ בְּנוֹ, וּבְפֶרֶט מִדַּת הַכַּעַס וְהִרְצִיחָה, אֲשֶׁר יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵם כְּעֶסְנִים וְרָגְזָנִים, וְחֻכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (קדושינו מא): רָגְזָן לֹא עָלְתָה בְּיָדוֹ אֵלָּא רָגְזוּתָא; מִי שֶׁהוּא תְּמִיד רָגְזָן וְכַעֲסוֹ, אֵינּוּ פּוֹעֵל מְאוּמָה, וּבְנֵי-אָדָם לוֹעָגִים לוֹ, וְאֵינּוּ שֵׁם עַל לֵב שֶׁמַּעֲשִׂיו הַמְּגֻנָּים מְגַלָּה בְּרָבִים, שֶׁהוּא פְּגוּם בְּהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה. כִּי מִי שֶׁהוּא עֲצָבָנִי, וְלָבוֹ מְלֵא כַּעַס, סִימָן שֶׁהוּא פְּגוּם, אֲשֶׁר זֶה מָה שֶׁאוֹמֵר הַחֶכֶם מִכָּל הָאָדָם (קהלת יא, ט): "וְהִסֵּר כַּעַס מִלִּבָּד, וְהִעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרָד", הַחֲטָא הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה נִקְרָא רַע, "וְהִסֵּר כַּעַס מִלִּבָּד" – אִם לֹא תִהְיֶה כַּכֵּס, אֲזִי "וְהִעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרָד" – לֹא תָבוֹא לְחַטָּא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא רַע; רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם רָעִים וְכַעֲסָנִים, וּבָאִים לְבֵיתָם וּמִתְפָּרְצִים עַל הָאִשָּׁה וְהַיְלָדִים, וְנוֹתְנִים מַכּוֹת לָזָה וְלָזָה, וּמְגַלִּים שֶׁהֵם מְנַחִים עִמּוֹךְ בְּתַאֲוֹת נְאוּף, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְלֹכֵן אוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שבת קה): הַמְקַרַע בְּגִדָיו בְּחֻמָּתוֹ וְהַמְשַׁבֵּר כָּלָיו בְּחֻמָּתוֹ וְהַמְפֹּזֵר מְעוֹתָיו בְּחֻמָּתוֹ, יִהְיֶה בְּעֵינָיֵד**

כְּעוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה, כִּי אִם אָדָם הָיָה מֵאֲמִין שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ מִמְּלֵא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וְהַכֹּל זֶה אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל, אַף פֶּעַם לֹא הָיָה בְּכַעַס, אֲלֵא סוֹבֵל עַל כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹתֵי"ו, חֵלֶק א', סִימָן קנ"ה):

כְּשֵׁינִשׁ לְאָדָם אֲמוּנָה, יֵשׁ לוֹ כַּח הַגְּדֵל וְכַח הַצּוּמָח, וְשׁוּם דְּבַר בְּעוֹלָם אֵינּוּ יָכוֹל לְשַׁבְּרוֹ, יֵשׁ לוֹ אַרְיכוֹת אַפִּים וְסִבְלָנוֹת, לֹא-כֵן אִם אֵין לְאָדָם אֲמוּנָה בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִסְכָּן, הוּא וְרוֹצֵחַ, אֵין לוֹ סִבְלָנוֹת, וְאֵינוּ יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת. וְלָכֵן אָנוּ עֲדִים לְמַרְיבוֹת כְּאֵלוֹ הַנַּעֲשׂוֹת בְּבִתִּים בְּרַצִּיחָה כְּזוֹ, שֶׁהַהֲכָרַח לְהַתְגַּרֵּשׁ. וּבְאַמָּת מַה אֲתָדָר?! לְמַה אֲתָה עֲצָבָנִי?! לְמַה תִּהְיֶה בְּכַעַס?! הֲלֹא הַכַּעַס לֹא יִבְיָאֵד לְשׁוּם דְּבַר, רַק צָרוֹת וְיִסּוּרִים; יֵשׁ מֵאֲמֹר הַחֶקֶם: "מִי שֶׁהִסְבִּיל דְּרָפוֹ, יוֹרִישׁ אֶת בֵּית שׁוֹנָאוֹ"; רוֹאִים אָדָם שֵׁינִשׁ לוֹ שְׁכֵן רַע הַמְצִיק וּמְזִיק לוֹ, וְאִם יֵשׁ לוֹ סִבְלָנוֹת, לְבִסּוֹף הַשְּׁכֵן נִסּוֹג, וְהָאָדָם יוֹרֵשׁ בֵּיתוֹ. הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מִדַּת הַסִּבְלָנוֹת, אֲשֶׁר אֵין מִדָּה יָפָה וְיִקְרָה הַיְמִנָה בְּחַיֵּי הָאָדָם, וְזֶהוּ תַקּוּן הַבְּרִית, תַקּוּן הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה.

וְלָכֵן בְּיָמִים אֵלוֹ "יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם", שֶׁקוֹרְאִים בָּהֶם פְּרִשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאֵרָא, ב"א, בְּשֵׁלַח, י'תָרו, מ'שִׁפְטִים; עֲלֵינוּ לַעֲבֹד עַל נִקְדָּה זוֹ – לַעֲקֹר מֵאֲתָנוּ אֶת הַפֶּעַם וְהַרְצִיחָה שְׁנִכְנַס בָּנוּ וְלִהְיוֹת סִבְלָנִים. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נְדָרִים כ"ב): כָּל הַכּוֹעֵס, אֲפֵלוֹ שְׂכִינָה אֵינָה חֲשׁוּבָה בְּנִגְדּוֹ; כִּי אִם הָיָה אָדָם מֵאֲמִין שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲתוֹ וְאֲצָלוֹ, הָיָה מְדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאוֹהֵב אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵין עוֹד נֵעֵם וְאִהְבָה גְדוֹלִים יוֹתֵר מִזֶּה, שֶׁאָדָם מְרַגֵּישׁ שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא

אתו, עמו ואצלו, והוא מסבב עם אלקות, ומצויר בדעתו איך שכל העולם פלו זה אין סוף ברוך הוא, והכל זה אלקות ואלקות זה הכל, והוא עומד באמצע אלקות, ומשתעשע בשעשוע דמלכא, איזה תענוג רוחני הוא זה, והוא מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא ומספר לפניו כל העובר עליו, אשר אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין כב): המתפלל, צריך שיראה עצמו פאלו שכינה כנגדו, שנאמר (תהלים טז): "שוייתי הוי"ה לנגדי תמיד", זה עקר השלמות, שאדם צריך להרגיש כל-כך קרוב אליו ותברך, שאינו שומע כלום רק אלקות, ואינו רואה כלום רק אלקות, ואינו נושם כלום רק אלקות, כמו שכתוב בזהר (תקוני-זהר לו: ועוד): אור – אור י', אור החכמה העליונה. אבל המוח והדעת והשכל שלנו כל-כך מצמצמים, עד שאדם חושב: "אני יוצא בחוץ ונושם אור צח ונד", ואיננו שם על לב שנושם אלקות, כי הקדוש-ברוך-הוא פה. ולמה אין אדם זוכה להגיע למדרגה זו? כי פגם בדעתו, ומחו מלא זבל והרהורים רעים, חושב מנשים, מסתכל בתמונות תועבה, שמוגיע על-ידי-זה לידי החטא המגונה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שאין אף אחד שיהיה נקי מזה, ועל זה שלח לנו הקדוש-ברוך-הוא את הצדיק האמת, שלוחם מלחמת הוי"ה ומנצח. ולכן אשרי האדם הזוכה להפיץ את אור רבנו ז"ל, שהוא הצדיק האמת שישלח בדורותינו אלו לתקן חטא זה, וגלה לנו את הסוד של עשרה מזמורי תהלים. ואמר (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן רה), שיש עשרה מזמורי תהלים, שמסגלים לתקן את החטא המגונה הזה של הוצאת זרע לבטלה של מקרה לילה. ואמר רבנו ז"ל (שיחות ה"ו, סימן קפה), שמי שיבוא אל הציון שלו, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר שם העשרה מזמורי תהלים, אפלו

אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, יעשה לו טובה נצחית. ולכן מי ששומע דבורים כאלו מצדיק אמת שהבטיח הבטחה כזו, אין שום נסיון להיות בציון שלו, על-כל-פנים פעם בחיים, ולתן פרוטה לצדקה, ולומר העשרה מזמורי תהלים, ועל-כל-פנים בכל יום יום יאמר אדם 'תקון הכללי', שהוא תקון המוחין, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן כט): כִּשְׂאֵדָם זוֹכָה לְמוֹחִין לְבָנִים, זֶה 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', תקון הברית. ולכן אשרי אדם המצית ואומר. רבנו ז"ל: אף שָׁזָה תקון כל-כך קל, עם כל זאת יהיה כל-כך קשה לאמרו, מפני שאני צויתי, כי כל דבר שרבנו ז"ל צוה, קשה על בני-אדם לקימו. הנה בני-אדם בונים בנינים, ועוסקים בדברים נפלאים ומצליחים, וברגע שָׁזָה מגיע לרבנו ז"ל, מתפשט הסמ"ך-מ"ם בעצמו, ומוציא את כל החצים לשבר ולעלב ולמנע, ואף-על-פי-כן עם מסירות נפש יכולים לעבר על הכל. וכמו שאמר מוה"רנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, הקשר פלים, הלכה ד'): בִּאֲפֹן שִׁיזְכָּה אָדָם לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, אֵי אֲפֹשֶׁר בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפֹּן, אֵלֵא עַל-יְדֵי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ. פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמָעוֹ. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוה"ר"ו, חלק א', סימן קנב): כִּשְׁיִוְרְדֵת נִשְׁמָה קְדוּשָׁה שִׁיכּוּלָה לְתַקֵּן אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, מְעַמִּידִים בְּפֶתַח יְרֵא שָׁמַיִם, שְׁלֵא יִתֵּן לְהַכְנִס אֱלֹוֹ, שָׁזָה מֵה שְׁאֲנוּ רוּאִים הַיּוֹם, שִׁישׁ רֹאשׁ יְשִׁיבָה, רֹאשׁ פּוֹלֵל, רַב יְרֵא ה', אֲבָל חוֹלֵק עַל רַבְּנוּ ז"ל, וְאֵינוֹ נוֹתֵן לְהַכְנִס לְרַבְּנוּ ז"ל, אֵינוֹ מְרַשָּׁה לְתַלְמִידָיו לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאִם לֹא דִי בְּזָה, אֲזַי בֵּא הַסְּמ"ך-מ"ם וְעוֹשָׂה מְחֻלָּקֵת גַּם בְּפָנִים. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן קמט): הַהֲתַנַּגְדוֹת עַל הַצַּדִּיקִים, זֶה בֵּא מְהִתְנַגְדוֹת שְׁבִין הַצַּדִּיקִים בְּעַצְמָם. מֵהֵיכָן בֵּא שִׁישׁ רֹאשׁ יְשִׁיבָה אוֹ מוֹגִיד שְׁעוֹר אוֹ רַב יְרֵא ה',

שִׁיחֶלֶק עַל רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר רַק מִגְלָה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִכְּנִים
 בָּנוּ תִשְׁוֶקָה עֲצוּמָה לְלִמּוּד תּוֹרָה, לְזִמּוֹת לְטִיִּל וְלַהֲיוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת
 הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּתַן לָנוּ סֵדֶר-דְּרָךְ-הַלְמוּד נִפְלֵא מְאֹד, כְּמוֹבֵא
 (שיחות-הר"ן, סימן עו), שְׂאֵדָם יְכוּל לְלַמּוֹד מִקְרָא, מִשְׁנָה, בְּבִלִי, יְרוּשָׁלַיִם,
 תּוֹסֶפְתָּא, רְמַב"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּךְ, וְכָל סִפְרֵי הַמּוֹדְרָשִׁים, וְכָל סִפְרֵי
 הַזֵּהָר וּמוֹסֵר, וְזֶה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנֵי יְכוּל לְקַיֵּם, אִם רַק יִצִּית אֶל
 רַבְּנוּ ז"ל. וְהִנֵּה אֵיךְ בָּא שְׂיִישׁ מִתְּנַגְדִּים עֲלָיו? אֵלֵּא זֶה בָּא מִהַמְתַּנְגְּדִים
 מִבְּפָנִים, שְׂיִישׁ גַּם בְּפָנִים לִיצְנִים גְּדוֹלִים, שֶׁהֵם שְׁלוּחֵי הַסֵּמ"ך-מ"ם.
 כִּי הַסֵּמ"ך-מ"ם מְאֹד מִפְּחָד, שֶׁדָּבַר רַבְּנוּ ז"ל יִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם, כִּי כָּד
 סִפֵּר (סִפְרֵי-מַעֲשִׂוֹת, מַעֲשֵׂה ז', מִהַזְּבוּב וְהַעֲכָבִישׁ), שֶׁקָּדַם שִׁירְדָה נִשְׁמָתוֹ לְעוֹלָם,
 הַסֵּמ"ך-מ"ם עָשָׂה צַעֲקוֹת וְקוֹלוֹת, שֶׁאֵם הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת תִּרְדָּה, אֵין לוֹ
 מִה לְעִשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאָמְרוּ לוֹ, שֶׁהַנִּשְׁמָה הַזֹּאת מִכְּרַחֵה לְרַדָּת,
 וְאַתָּה תִּמְצָא לְעֲצֻמָּךְ עֲצָה. וְיֵצֵא בַחֲוִין, וְחֹזֵר עִם אֵיזָה זְקוּן וְצַחֲקוּ,
 וְאָמַר: הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת יְכוּלָה לְרַדָּת, כִּי יַדַּע שֶׁהָעֵנָן שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל יִהְיֶה
 לְצַחֲקוֹ, חֵם וְשִׁלּוּם, וְלֹא יִרְצוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל: הַלִּיצְנוֹת
 אֵינוּ מְנִיחַ לְאָדָם לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים. וְלָכֵן צָרִיךְ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ גְּדוּלָה,
 וְאֵז יְכוּלִים לְעִבֵּר גַּם אֶת הַיָּרֵא שְׁמַיִם שְׁעוֹמֵד עַל הַפֶּתַח; כִּי מִי שֶׁחָטָא
 בְּהוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׂזָה הַכְּנִים בּוֹ דְּכָאוֹן פְּנִימִי, וְהוּא בְּעֲצָבוֹת
 וּבְמִרְרוֹת, כְּמוֹ שְׂרֹאִים בְּנֵי-אָדָם, שֶׁעַל לֹא דָבַר לְפִתַע פֶּתָאֵם
 נַעֲשִׂים עֲצוּבִים, וְאֵינֶם יוֹדְעִים עַל מֶה וְלָמָּה. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים, שְׂזָה בָּא מִהַשְּׂדִים וְהַרוֹחוֹת, כִּי לָמָּה נִקְרָא 'קֶטֶב מְרִירִי'?
 שֶׁמְמַרר חֲיָיו שֶׁל אָדָם. וּמֵהֵיכָן בָּאִים הַשְּׂדִים הַלְלוֹ? עַל-יְדֵי שְׂאֵדָם
 חוֹטֵא בְּפָנֵם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְלָכֵן בְּיָמֵם אֵלֵינוּ "סִגְלַת

שובבי"ם", עלינו לתקן חטא זה, ואיך? על-ידי שנקנה לעצמנו את מדת הסבלנות, לסבל כל מה שעובר עלינו. יש מאמר החכם: הסבל – טוב שביועצים; אדם מחפש יועצים, ומבקש עצות מה לעשות ואיך לצאת מהסבך שנקלע אליו, ומהו הפתרון לצרה שטבע בה? אומר החכם: הסבל – טוב שביועצים, הינו תהיה סבלן, כי מי שהוא סבלן – הוא המנצח, אבל אי אפשר להגיע לסבלנות ולאריכות אפים, אלא על-ידי אמונה, כל מי שיותר חזק באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, ובטל לאין סוף ברוך הוא, הוא סובל ועובר על הכל. אנו רואים שהצדיקים הקדושים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, עליהם יש כל-כך הרבה קטרוגים ומחלקת, ומדברים עליהם לשון-הרע, רכילות וליצנות, ומתלוצצים מהם, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן קסג), שיש אדם שנעשה מכל פלו דבור, וצריך להיות בפה של כל בני-אדם, וכל אחד לו עם אותו על לא דבר. אבל הצדיק האמת מוסר את נפשו, שזה השם שלו, כמו שכתוב (בראשית ב, יט): "נפש חיה הוא שמו", ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן רס), שהצדיקים האמתיים מוסרים נפשם, שידברו עליהם כל דבר אסור, העקר שיקרבו את נשמות ישראל לקונם, שזה נקרא למסר את הנפש, הינו למסר את השם שלהם, שמסכימים שידברו עליהם כל דבר אסור; ולעמתם יש צבועים, נואפים ככלבים, עם-ארצים ונוכלים, שפלם מחזיקים אותם לעובדי ה', ואין איש יודע מהצביעות המזנחת תחת בגדיהם. ולכן עלינו לבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא, שלא נטעה עצמנו, ונזכה להתקרב לצדיק האמת, שעצותיו עצות מעלמא דאתי, מעולם הבא, ואין לו שום אינטרס, הוא חי

בעולם הבא כְּדַגְמַת הָעוֹלָם הַזֶּה. וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל (בשחיחות-ה"ו, סימן צ"ו), שְׂאֵדָם צְרִידָה לְהַרְגִיל עַצְמוֹ עוֹד בְּחַיִּים חַיּוּתוֹ לְחַיּוּת כְּמוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, וְשֵׁם אֵין תַּחֲרוּת, וְלֹא קִנְיָה, וְלֹא כְבוֹד – רַק אֱלֻקוּת. כִּד הַצְדִּיקִים, אֵין לָהֶם בְּזֵה הָעוֹלָם מְאוּמָה – רַק הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! אֵיזָה נַעַם וְאַהֲבָה זֶה! אֵילּוֹ חַיִּים הֵם. וְאַיִךְ זֹכִים לְהַגִּיעַ לָזֶה? רַק עַל-יְדֵי שְׂמִתְקָרְבִים אֶל הַצְדִּיק. אֲבָל הַסֵּמ"ךְ-מ"ם פּוֹחֵד מִהַצְדִּיק הַזֶּה שְׂיָכוֹל לְעוֹרֵר וּלְשַׁמַּח וּלְעוֹדֵד וּלְאַמֵּץ אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְכֹן מֵבִיא עֲלָיו מַחֲלָקֵת, שְׂבָגֵי-אָדָם יִתְרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא יִגְלֶה וַיִּפְרָסֶם אֶת כָּלָם, אֲבָל לֹא אֶת הַצְדִּיק. וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי מוֹהַרְנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, תחומין, הלכה ו'), שֶׁזֶה מִה שְׂפִתוֹב אֲצֵל עַמְלָק, שֶׁהָיָה חוֹתֵךְ זְנוּבוֹת וְזוֹרְקוֹ כְּלָפֵי מַעֲלָה. כִּד הַסֵּמ"ךְ-מ"ם לֹאֲחַד אֶחָד שֶׁהוּא זָנֵב, מְאַיְנְשֵׁי דְלֹא מַעֲלֵי, וְזוֹרְקוֹ כְּלָפֵי מַעֲלָה, הֵינּוּ מִפְּרָסְמוֹ, שְׂכָלָם יְרוּצוּ אַחֲרָיו, הַעֲקָר שֶׁהַצְדִּיק הֵאֱמַת יִהְיֶה נֶעְלָם וְנִסְתָּר; כִּי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם אֵינוֹ מִפְּחָד אִם אָדָם יִהְיֶה מְקָרֵב אֶל אֵיזָה שְׂקָרָן, רַמְאֵי וְצְבוּעַ, שְׂר"ץ הַשׁוֹרֵץ עַל הָאָרֶץ, כִּי אָדָם מִמִּילָא לֹא יִצְלִיחַ עַל יְדּוֹ, וְלֹא יִגִּיעַ לְשׁוֹם מַעֲלָה; אֲבָל אֲכַפֵּת לוֹ מְאֹד, שֶׁאָדָם יִהְיֶה מְקָרֵב אֶל צְדִיק אֱמֵת, שֶׁיִּחַדִּיר בּוֹ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַרֵךְ, שְׁגָם הוּא יִתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁגָם הוּא יִגְנֹב דְּקוֹת יְקָרוֹת לְהַסְתַּפֵּל עַל הַשָּׁמַיִם וְלֹאֲמַר: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי רוֹצֵה לְהַכְלִיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי חוֹזֵר בְּתַשׁוּבָה, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מְקַבֵּל עַל עַצְמִי לְחַיּוּת דְּבוּק רַק בְּךָ. וְעַל זֶה הַסֵּמ"ךְ-מ"ם מִפְּחָד מְאֹד, וּמְכַל שְׂכֹן וְכָל שְׂכֹן אִם זֹכֶה עַל-יְדֵי הַצְדִּיק הֵאֱמַת לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם מְקָרָא, וְיִזְכֶּה לְסִיִּים בְּכָל שְׁבוּעַ שְׁנַיִם מְקָרָא וְאֶחָד תַּרְגוּם, שֶׁזֶה

ממשיך על האדם יראת שמים, מנה מפחד מאד. ועל אחת כמה וכמה אם אדם יתחיל ללמוד משניות- מנה חושש מאד, כי כך אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ז', סימן ג'): אין הגליות מתכנסות אלא בזכות משניות. הוא מפחד שיהיה סוף וקץ לגלות. ומכל שכן וכל שכן פשאדם זוכה ולומד גמרא, תלמוד, בנה הוא שובר את הקלפה ומבטלה לגמרי, וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן רח): תלמוד גימטריה הקלפה לילית, שעל ידי למוד תלמוד מכניעים את הקלפה הזו המחטאת את האדם בפגם הברית - הוצאת זרע לבטלה. ולכן אשרי האדם המקרב אל הצדיק האמת שמוחזיר בו תשוקה עצומה ללמוד בכל יום מקרא, משנה, גמרא, הלכה, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן סב): כשיש לאדם קשיות וספקות על הקדוש-ברוך-הוא, העצה - ללמוד הרבה פוסקים, אז יזכה לישרות לב, כמו שכתוב (תהלים קיט, ז): "אודה בישך לבב בלמדי משפטי צדקך", אם אתה רוצה שתהיה לה ישרות לב, שלא יהיו לה קשיות עליו ותברך, תלמוד משפטי ה', שהן ההלכות. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ח'): כשאדם לומד פוסקים שלחן ערוך הלכה, הוא מברר את הרע שנופל והטוב מתעלה, הטוב מתברר מהרע. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן רפז): כשאדם לומד הרבה הלכה, נעשה בעל הבית על העולם, כי מגלה שדומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ואין עוד דבר שמגלה כל-כך את הקדוש-ברוך-הוא כמו ההלכה. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק א', סימן יא): הלכ"ה ראשי תבות: ה'רעו ל'ה' כ'ל ה'ארץ. זה מגלה שכל הבריאה פלה שנה להקדוש-ברוך-הוא. כי יש הלכות

בדומם, מגלה שגם דומם זה אלקות, יש הלכות בצומח, מגלה שגם בצומח יש אלקות, יש הלכות בחי, מגלה שגם בחי יש אלקות, יש הלכות במדבר, מגלה שגם במדבר יש אלקות. ולכן הלכ"ה ראשי תבות: ה'ריעו להו"ה כ'ל הארץ, על-ידי למווד הלכה, מגלה שכל הבריאה פלה שרה שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן מא), ש'שפעמים הקדוש-ברוך-הוא עושה מופתים על-ידי בעלי הפוסקים, כמו שכתוב (דברי-הימים-א' טו, יב): "מופתיו ומשפטי פיהו", כי מי שלומד הלכה, והוא נתקבל לפוסק הדור, אם פוסק ברוחניות – הלכה כמותו, על אחת כמה וכמה שפוסק בגשמיות – הלכה כמותו, והוא יכול להביא נסים ומופתים, זה למווד הלכה. ולכן הזהיר רבנו ז"ל את כל אנשי שלומנו, ואמר (שיחות-הר"ו, סימן כט), ש'כל יהודי מחיב ללמוד בכל יום הלכה, בלי יוצא מן הכלל, חק ולא יעבר, כי הלכה זה עקר האדם. ולכן לא בחנם, שהסמ"ד-מ"ם יעשה כל מיני פעולות שבעולם לא לתת לאדם להתקרב אל הצדיק האמת, שיחזיר בו מהי תשובת התורה ונעימותה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן עא): יש נעימות בתורה, ומי שרק לומד בה, מרגיש את הנעימות הזו, ואז זוכה לגלוי אלקות, והוא סבלן על כל אשר עובר עליו, ומרגיש רק את הקדוש-ברוך-הוא, איזה נעם ואהבה היא זו, שאדם מציר בדעתו, אשר מלא כל הארץ כבודו, והוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין. והעקר – שובר את פעסו. וזה מה שאנו צריכים לעקר מאתנו אחת ולתמיד, ובפרט עכשו בימים קדושים אלו, שהם "סגלת שובבי"ם", שמסגלים לתקן פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה,

שמושם בא הפעם והרציחה. ואומרים חכמינו הקדושים (מדרש אנדה): הזקנה קופצת על האדם מכעס; בודאי יש לאדם צער ועגמת נפש מבגיו, אבל סבלנות צריכים, ובזה פועלים הרבה יותר מאשר עם עצבים, ואומרים חכמינו הקדושים (פסחים טו): כל אדם שכוועס, אם חכם הוא – חכמתו מסתלקת מומו, אם יהיה כעסן – לא יפעל מאומה, אדרבה, יאבד את שכלו. רואים בני-אדם מטורפים ומשוגעים, ועצביהם מתפוצצים, ומוציאים כעסם על האשה, הילדים והחברים וכו', ואינם קולטים שזה החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, שקלקל מוחם לגמרי.

ולכן עכשו ב"מי שובבי"ם" אלו, שהם ימי סגלה, ויכולים לפעל אצלו יתברך הפל, הבה ונקח עצמנו בידינו, הבה נחזר בתשובה שלמה, ואיד? על-ידי שנקנה לעצמנו את מדת הסבלנות, אריכות אפים. יש מאמר החכם: הסבל – תקון הנפש. זה התקון של אדם – על-ידי מדת הסבלנות, כתוב בזהר (חלק ב' קפב). על הפסוק (איוב יח, ד): "טרף נפשו באפו", מי שבעסן טורף את נפשו בידי, ואומר האר"י ז"ל (שער רוח-הקדש): על-ידי כל פגם שאדם חוטא, עושה בתם על נשמתו, ויכול למחוק זאת בדמעות, על-ידי שבוכה להקדוש-ברוך-הוא, ונמחל לו. אבל אם אדם בכעס, נתקיים אצלו: טרף נפשו באפו, שמהבד נפשו לגמרי, אוי לו ואוי לנפשו של אדם, שהוא תמיד בכעס ורציחה. ואומרים חכמינו הקדושים (דברים רבה, פרשה ג', סימן יא): אף וחמה מלאכי חבלה הם; רואים בני-אדם השרויים בעצבים, צועקים וצווחים, ואינם קולטים, שאף וחמה שהם מלאכים משחיתים –

נכנסו בו, ומזה בא לפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, ועל-כן דיקא עכשו בימי שובבי"ם, יכולים לתקן הפגם הזה, "סגלת שובבי"ם" זה עולה על הכל, נתנו לנו ארבעים יום לתקן את החטא המגנה הזה, הבה נקח על עצמנו מידת הסבלנות, לא להפגם בעצבים. חכמינו הקדושים אומרים (עין שבת קה): על הפסוק (תהלים פא, ז): "לא יהיה בך אל זר" – שלא תהיה נוח לכעס, אשר זה עבודה זרה, כי המאמין האמת, שמאמין שהכל מופנו יתברך, אף פעם לא יהיה בכעס, פואב לו מאד על העולות ועגמות הנפש שגורמים לו, אבל הוא בורח אל הקדוש-ברוך-הוא ובוכה לפניו, ויודע, שממילא לא יוכל לפעל בלעדי רצונו יתברך, וזה סוד התפלה וההתבודדות שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב, סימן כה), שזה עולה על הכל, דהינו שאדם ילך למקום פנוי שאין שם בני-אדם, וידבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו כדבר איש אל רעהו והבן אל אביו; ובה מעלה שעשועים כאלו לפניו יתברך, שלא עלו מימות עולם. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק ב, סימן כ), שכל הצדיקים לא הגיעו למדרגתם, אלא על-ידי התבודדות, שהתבודדו לפניו יתברך. ולכן איד יש לנו זמן לריב עם הזולת?! איד יש לנו זמן לגנב את הזולת?! דבר זה עלינו לזכור, שפתוב (ויקרא א, ב): "אדם כי יקריב מכס קרבן". מהו מכ"ם" ראשי תבות: מ'דה כ'נגד מ'דה, חושב שיגנב מזולתו כסף, וכל-כך שמח, שהצליח להטעות את הבריות ולהוציא מהם כסף, ועושה עולות לבני אדם, ואינו קולט, שישלם על כך מחיר כבד מאד, כי יקריב קרבן שלא תאר ושער כלל, שזהו מה שפתוב: "אדם כי יקריב מכ"ם קרבן", הינו שיקבל מדה כנגד מדה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מגלה יב): במדה שאדם מודד –

בה מוודדים לו. אדם אינו קולט, שמה שעושה – יקבל בחזרה, אבל לעתים זה לוקח זמן. הצדיקים סובלים מרשעים ארורים. נואפים ככלבים, ולצדיקים פואב מאד, ובאים ובוכים לפניו יתברך. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ה'), 'שהקדוש-ברוך-הוא מאריך אפו, ולבסוף גביה דיליה. ואומרים חכמינו הקדושים, דכל מדותיו של הקדוש-ברוך-הוא מדה פנגד מדה. ולכן דיקא בימים אלו של "סגלת שובבי"ם" עלינו לפשפש במעשינו, אם אין בידינו כסף גולה, או כסף צדקה שעדין אנו מחזיקים בידינו, כי אנחנו נתקן את הגנבה והגולה אם נחזירה תקף-ומיד. וכן אם אנו חבים חובות לבני-אדם, עלינו לפרעם, אם הבטחנו לתן צדקה – עלינו לשלם. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן רסד): עקר תקון הברית – הוצאת זרע לבטלה, זה על-ידי צדקה, זה מזה שכתוב במושבן (שמות לה, כב): "ויבאו האנשים על הנשים", שזה סוד זווג, על-ידי שתורמים צדקה לבני בית-המקדש מעט, שאלו בתי פנסיות ובתי מדרשות, כמו שכתוב (יהושאל יא, טז): "ואהי להם למקדש מעט" – אלו בתי פנסיות ובתי מדרשות שבבבל (מגלה כט): בזה מתקנים את החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, כי אדם הנה צריך להשפיע במקום שהיה צריך להשפיע, היסוד הנה צריך לבוא על המלכות, והוא הפריד את היסוד מהמלכות, ולכן עקר תקון פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה – להרבות בצדקה.

ולכן כל אחד ואחד מאתנו צריך להרתם עתה ולצאת לצדקה, ובפרט בימי שובבי"ם הללו, "סגלת שובבי"ם" שהיא סגלה לתקן חטא זה של הוצאת זרע לבטלה, כל אחד ואחד מאתנו מכרח לקבל

על עצמו, שהוא יוצא לצדקה על כל-פנים פעם אחת בשבוע, כדי לעזור לבנות את בית-המקדש מעט, שהוא בית-הקנסת ובית-המדרש ביבנאל עיר ברסלב, שאנו רואים, כי הסמ"ד-מ"ם עומד על זה חזק מאוד, לא לתן לבנות בית-הקנסת כזה, שכל נשמות ישראל יוכלו להתפלל בו יחד, הרי יש בתי פנסיות ובתי מדרשות, אבל הם פרוידים, עדות עדות, פלגים פלגים, בית-המדרש כזה שיוכלו לשבת וללמד כל מיני עדות, כל מיני אנשים שיש להם דעות אחרות יתאחדו בבית-הקנסת אחד, שיתאספו כל מיני נסחאות ויתפללו במקום אחד, זאת הסמ"ד-מ"ם לא יתן, ואנו עדים לאשר קורה אצלנו, שאנו רוצים לבנות בית-הקנסת כזה, שיהיה כלול מכל הנסחאות, והסמ"ד-מ"ם עזב את כל העולם כלו, ולקח עצמו רק עלינו, שבר אותנו מבית ומבחוץ, אבל לא יועיל לו שום דבר, כי אם נהיה עקשנים, ונדע שזה התקון שלנו, תקון הברית – זה צדקה, כדי לבנות בית-המדרש ששם ילמדו תורה, לבנות בית-הקנסת, ששם יתפללו כל הנסחאות, ולא יהיה הפרש בין אנשנזים וספרדים, תוניסאים ומרוקאים, תימנים ופרסים, אין אצלנו כל השטיות הללו, בלנו בנים לפניו יתברך, כמו שכתוב (דברים יד): "בנים אתם להו"ה אלקיכם", אם נצא פעם בשבוע להפיץ את אור הצדיק בעולם ונגיד לצדקה, זה תקון הברית שלנו, ואנו יכולים לקיים זאת, אם יהיה לנו רצון חזק מאוד. ולכן נוהגים החסידים, שבכל שבוע קובעים יום אחד, שביום הזה הולכים לצדקה במסירות נפש הכי גדולה, ואם מקבלים בזיונות ועלבונות, יודעים שזהו תקון העברה. ולכן כל אחד ואחד מאתנו צריך לקבל על עצמו עכשו לצאת פעם בשבוע לצדקה, באפן שנוזקה

לבנות אחת ולתמיד את בית-הכנסת ובית-המדרש, שהסמ"ך-מ"ם וגנדא דיליה כל-כך מונעים לארכו ולרחבו שלא יבנה. ואין איש יכול להתחמק מזה, ומספן מי שמתחמק – גורם עניות לעצמו, כי מקלקל יותר ויותר דעתו, והעניות נמשכת עליו, כי אומרים חכמינו הקדושים (גדרים מא): אין עני אלא מדעת; כל העניות באה מהעדר דעת, שאין מכירים את הקדוש-ברוך-הוא. ולכן ימי שובבי"ם הללו עלינו לתקן מדת הפעם והרציחה, שבדרך כלל מי שהוא רגזן, אינו רוצה לתן צדקה. כי מהי צדקה? רחמנות על עני ואביון ונתנה לו, לא-כן בעסן רוצח אומר: אני עבדתי כל-כך קשה על הפסח, ואיך אתן לה? וככל שהוא יותר בעסן, הוא יותר רחוק מצדקה ומרחמנות. ולכן עלינו לעקר מאתנו בימים אלו את הרציחה והפעם שלנו, ונזכה להגיע לסבלנות, ונרבה בצדקה, ויום אחד בשבוע נצא בעבור צדקה, הלא האר"י ז"ל אומר, שעל כל חטא של הוצאת זרע לבטלה צריכים להתענות כ"ד תעניות, שמונים וארבעה ימים, ומי יכול לצום כל-כך הרבה ימים, הלא כשעלינו לצום יום אחד, קשה לנו מאוד, ואנו מצפים שיסתיים היום ונוכל לאכל, וזה בצום אחד, ומכל שכן שמונים וארבעה ימים לצום, מי יכול לעשות דבר כזה?! ואם חטא אדם עשור פעמים, הרי צריך לצום שמונה-מאות וארבעים יום – כשלוש שנים צום, ומי יכול לצום כל-כך הרבה?! ומי שחטא יותר מעשור פעמים, כמאה פעמים, צריך לצום שמונת אלפים וארבע-מאות יום, כמה שנים צריך לחיות כדי לצום כל-כך הרבה צומות?! ומי יכול לעמוד בזה?! ולכן כתוב (דניאל ה, כד): "וּחִטְּוּ בַצַּדָקָה פֶּרֶק", על-ידי צדקה הקדוש-ברוך-הוא מוחל לאדם, כי צדקה זה אמונה,

וכמוֹבא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן לא): "ובריתי נאמנת לו", שְׁבֵרִית וְאִמּוּנָה תְלוּיּוֹת זוּ בְזוּ, וְאִמּוּנָה זוּ צְדָקָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בראשית טו, ט): "וְהָאֱמוּנָה בְהוֹי"ה וַיַּחֲשֹׁבֶהָ לֹא צְדָקָה", צְדָקָה וְאִמּוּנָה הֵיא בְהָא תְלוּיָא, וּשְׁנֵיהֶם תְלוּיִים בְּבֵרִית, וְאִם-כֵּן עֵקֶר תִּקּוּן הַבְּרִית – לְצֵאת לְצְדָקָה.

וְלָכֵן עָלֵינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצֻמּוֹ עֲכָשׁוּ פַעַם בְּשָׁבוּעַ לְצֵאת לְצְדָקָה בְּמַסִּירוֹת נֶפֶשׁ הַכִּי גְדוּלָה, כְּדֵי לְבָנוֹת בֵּית-הַכְּנֶסֶת כְּזֶה, שֶׁהוּא בֵּית-מִקְדָּשׁ מְעַט, שֶׁשָּׁם יוֹכְלוּ לְהִתְפַּלֵּל כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִכָּל הָעֵדוּת, שֶׁזֶה בֵּית-הַכְּנֶסֶת וּבֵית הַמִּדְרָשׁ שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל, וּבִאֲיֹזָה בֵּית-הַכְּנֶסֶת וּבֵית-הַמִּדְרָשׁ שְׂאוֹמְרִים: סִפְרָדִים אֵינִים רְצוּיִים פֹּה, צְרִיכִים לֵידַע, שֶׁאֵין זֶה בֵּית-הַכְּנֶסֶת וּבֵית-הַמִּדְרָשׁ שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל. כִּי רַבְּנֵנוּ ז"ל הוּא מִתְּנֶה לְכָל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֵינָנו מְצַמְצֵם אֶצֶל שׁוּם בֶּן-אָדָם וְלֹא בְשׁוּם מְקוֹם. עָלֵינוּ לְבָנוֹת בֵּית-הַכְּנֶסֶת כְּזֶה שִׁיְהִיָּה שִׁיָּד לְכָלֵל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן אָנוּ רוֹאִים, שֶׁהַסֵּמ"ך-מ"ם רַק רוֹצֶה לְעַקֵּר אוֹתָנוּ לְגַמְרֵי. בָּאוּ וְנִתְחַזַּק יַחַד בְּאַחַדוֹת אֲמִתִּית, וְנֵאָהֵב אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, שֶׁזֶה הַתִּקּוּן הַכִּי גְדוּל לְפָגַם הַבְּרִית, וְעַל-יְדֵי-זֶה שֶׁנִּהְיָה בְּאַחַדוֹת וְנִעְזֵר אִישׁ לְרֵעֵהוּ, וְנִרְבֶּה בְּצְדָקָה, וְנִמְסֹר נַפְשׁוֹ לְבָנוֹת בֵּית-הַכְּנֶסֶת וּבֵית-הַמִּדְרָשׁ עַל שֵׁם הַצְּדִיק הָאֱמֵת בִּיבְנָאֵל עִיר בְּרִסְלָב, שָׁבוּ יוֹכְלוּ לְהִתְפַּלֵּל כָּל הָעֵדוּת וְכָל הַנְּסַחֲאוֹת, כְּעֵין שִׁיְהִיָּה בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַגָּאֵל בְּגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן וְאָמוֹן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!



קונטרס
תְּתַחֲזַקוּת לַיָּמֵי שׁוֹבְבֵי"ם

בו' יבארו תקונים נוראים ונפלאים לפגם
הברית – הוצאת זרע לבטלה, ועצות איד
לצאת מהחטא המקנה הזה.





מוֹהֲרָא"שׁ ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר בְּיָמֵי אֱלֹהֵינוּ
צָרִיכִים הָרַבָּה הַתְּחִינּוֹת, כִּי כְּשֶׁאֵדָם
חוֹטֵא בַּפֶּגֶם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע
לְבַטְלָהּ, הַמַּחֲזִין שְׁלוֹ מִתְקַלְקְלִים לְגַמְרֵי,
וְכֹא לְיַדֵּי קִטְנוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת וְיֵאוּשׁ
וְדִכְאוֹן פְּנִימִי, אֲשֶׁר דְּבָרִים אֱלֹהֵינוּ מְכַנְיָסִים
בְּאֵדָם מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל הַתְּאֵבָדוֹת, רַחֲמָנָא
לְצַלּוֹ, וְלָכֵן צָרִיכִים בְּיָמֵי אֱלֹהֵינוּ הַתְּחִינּוֹת
חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגְעָה.

(אמרי-מוֹהֲרָא"שׁ, חֵלֶק ב', אוֹת תְּקַנֵּד)



התחזקות לימי שובבי"ם

בחורים יקרים! שמעו אלי, וישמע אתכם הקדוש-ברוך-הוא; הנביא אומר (ירמיה, ג, יד): "שובו בנים שובבי"ם, ארפה משובתיכם, הננו אתאנו לך, כי אתה הווי"ה אלקינו". ידוע מהאר"י ז"ל, שאלו הארבעים יום, שקורין בהם את הפרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, י'תרו, מ'שפטים, שהם ראשי תבות שובבי"ם, נקראים ימי שובבי"ם, ומסגלים מאוד לתקון פגם הברית, כמו שקורא הנביא בשם הקדוש-ברוך-הוא: "שובו בנים שובבי"ם ארפה משובתיכם" וגו'; אדם שנקשל בפגם הברית, רחמנא לצלן, הוא עוקר את מחו מבוראו, ולכן החטא הזה הכי גרוע ומגנה ביותר, כי המוח צריך להיות דבוק בהשם יתברך, אדם צריך תמיד לחשב רק מפניו יתברך, וכשאדם מכניס בראשו שטיות והבלים, הוא עוקר עצמו מפניו יתברך, וכפי שעוקר עצמו משרשו, כן נפגם לו הדעת והשכל, וכפי שנפגמת הדעת, אזי הוא בגלות גדולה מאוד, כי אין גלות גדולה יותר מפגם הדעת.

מהי דעת? "וידעת היום והשבת אל לבבך כי הווי"ה אלקים אין עוד" (דברים, ה, לה) – זו עקר שלמות הדעת, שאדם צריך לזכר תמיד רק מהקדוש-ברוך-הוא, ולא מהבלי הבליים. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מחבר"ו, חלק א', סימן מט): מהו יצר טוב, ומהו יצר הרע? יצר טוב אלו מחשבות טובות, שאדם חושב רק טוב, שכל העולם כלו זה הקדוש-ברוך-הוא, אני טוב, הקדוש-ברוך-הוא טוב, הבריות טובות, הכל טוב, ומהו

יצר הרע? מחשבות רעות, שאדם חושב: אני רע, וכבכול הקדוש-ברוך-הוא הולך עמי בְּרַע, וְכָלֵם רַעִים, הַמּוֹחַ שֶׁלוֹ נֶעְקַר לְגַמְרֵי מִטּוֹב וְנִכְנַס בְּרַע. הַחֲטָא הַזֶּה שֶׁל פֶּגַם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה נִקְרָא רַע, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בראשית לח, ז): "וַיְהִי עַר... רַע בְּעֵינֵי ה'", שׂוֹאֵל רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סִימָן רמט): לָמָּה נִקְרָא רַע בְּעֵינֵי הַשָּׁמַיִם, לָמָּה לֹא כְּתוּב רַשָּׁע בְּעֵינֵי ה'? אֵלֶּא מִי שְׁחוּטָא בַּחֲטָא הַזֶּה נַעֲשֶׂה רַע, אִישׁ רַע וּבְלִיעֵל, כַּעֲסָן גָּדוֹל, וּמוֹצִיא עֲצָבָיו עַל הַזּוֹלָת; וְלִכֵּן אִם רוֹאִים אָדָם שֶׁהוּא מְמַרְמֵר וּבִדְפָאוֹן, צָרִיכִים תִּכְף-וּמִיד לִידַע, שֶׁהוּא פֶּגַם בְּבְרִית, אַחֲרֵת הִיא תְּמִיד שְׂמֹחַ, כִּי מֵה יֵשׁ לְהַפְסִיד בְּזַה הָעוֹלָם, עָרֵם יִצְאֵת מִבְּטָן אִמָּךְ וְעָרֵם תִּכְנַס לְבָטָן הָאֲדָמָה?! אֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן נח): רוּחַ הָעוֹלָם הַזֶּה אֵין לְתַאֵר כָּלֵל, וְאִינוּ צָרִיךְ לְהַשְׁקִיעַ כְּלוּם, כִּי הַכֹּל כָּבֵר מוֹכֵן בְּשִׁבְלֵוֹ; אָדָם מִתְעַטֵּף בְּכֹל יוֹם בְּצִיצִית – הֵלֵא זֶה הַבְּגָד שֶׁל הַמְּלָךְ, וּמִתְעַטֵּר בְּתַפְלִין – הֵלֵא זֶה הַכֶּתֶר שֶׁל הַמְּלָךְ, וַיֵּשׁ לוֹ שׂוֹמֵר עַל הַדְּלָת – הֵלֵא זֶה הַמְּזוּזָה, וּמֵה יֵשׁ לוֹ לְהִיּוֹת שְׂבוּר?! וְלִכֵּן אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִנְחֹת מִג): כָּל מִי שֵׁיֵשׁ צִיצִית בְּבִגְדוֹ וְתַפְלִין בְּרֵאשׁוֹ וּמְזוּזָה עַל פֶּתַחוֹ, הַכֹּל בְּחֻזֵק שְׁלֵא יַחֲטָא; וְהֵלֵא אָנוּ רוֹאִים אָדָם שֵׁיֵשׁ לוֹ מְזוּזָה, וְהוֹלֵךְ עִם צִיצִית וְתַפְלִין, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הוּא חוֹטָא? אֵלֶּא מֵאֵין בָּא חֲטָא? אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה ב): אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבֵרָה, אֵלֶּא אִם-כֵּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׂטוּת; מֵהִי שְׂטוּת? הַפֶּךְ הַדַּעַת. מֵהִי דַעַת? "אַתָּה הִרְאֵת לְדַעַת כִּי הוּי" הַהוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד מְלַבְּדוֹ", זֶה דַּעַת – שְׂאָדָם מִכִּיר שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא. אָדָם שֵׁיֵשׁ בּוֹ דַּעַת – יֵשׁ בּוֹ הַכֹּל, וְכִמְאֻמְרָם ז"ל (בְּרַדִּים מא): דָּדָא בִּיהַ בְּלָא בִּיהַ, דָּלָא דָּא בִּיהַ – מֵה בִּיהַ?! אִם יֵשׁ לְאָדָם דַּעַת, שֶׁהַשָּׁמַיִם יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא פֶה אִתּוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, הוּא תְּמִיד שְׂמֹחַ,

ורוקד מרוב שמחה, ואף פעם אינו מקנא בזולתו.

ישנם בני-אדם, שיש להם חלישות הדעת, ומדוע? כי רואים שזולתם מצליחים יותר, או לזולתם יש יותר וכו', הקנאה באה מחסרון הדעת, מאנוכיות, רק אני ואני, אשר זו גאות וישות, ובזה דוחים את הבורא ותברך, וכמאמרם ז"ל (ערכין טו): אמר הקדוש-ברוך-הוא, אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת; וכן נאמר (ישעיה נו, טו): "אשכון את דבא", אדם שמחזיק מעצמו, הוא דוחק את רגלי השכינה. ולא בהנם שאומרים חכמינו הקדושים (סוטה ד): כל המתגאה כאלו עובד עבודה זרה; ומדוע? כי אינו רוצה להכיר שהקדוש-ברוך-הוא פה. ולכן גם מקנא באחר, וחושב: איך יתכן שגם זולתי יעשה דבר טוב?! והקנאה הזו אוכלת בו בכל פה, עד שאומרים חכמינו הקדושים (שבת קנב): כל מי שקנאה בלבו – עצמותיו מרקיבים [עוד בחיים חיותו]. ובאמת מי שיש בו דעת, רוצה שכל עם ישראל יזפו זה את זה.

וזה היה משה רבנו, כמו שכתוב (שמות לה, א): "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל", משה רבנו היה דעתן של כל בני ישראל, אזי יכול היה לאסוף את כלם יחד, וזהו עד"ת – אותיות דע"ת. כי מי שיש בו דעת, רוצה לזכות את כלם, ושמח בהצלחתם. אבל מי שחסר דעת, ישנה קנאה בלבו, וצרה עינו בשמחת זולתו, עד שחייזו אינם חיים. ואומרים חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה ט, סימן יא): אין קנאה אלא לשון פעם; מהיכן בא פעם? מפגם הברית, כשאדם חטא בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, הוא תמיד בפעם, איש רע ובליעל, ושוכב לו במטתו כפגור, ומבקש נפשו למות, ואינו רוצה לקום. אשר

כל זה בא מיאוש עמוק, מדכאון פנימי. כי אם היו אומרים לו: הנה בחוץ מחלקים שטרות של מאה דולרים בחנם, הנה קופץ תכף-ומיד מהמטה. בשביל כסף שזה עבודה זרה יש לו פח לרוץ, אבל בשביל הקדוש-ברוך-הוא אין לו פח. ומדוע נופל ביאוש ושובב במטה? כי חטא בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה.

ולכן דיקא עכשו בימי שובבי"ם הוא הזמן לתקן זאת, ואיך? על-ידי שנגנה לנו הדעת והשכל, וזהו שאומר הנביא: "שובו בני שובבי"ם ארפה משובתיכם, הננו אתאנו לך, כי אתה הוי"ה אלקינו", זו עקר שלמות הדעת, שגדע שהוי"ה הוא אלקינו. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ד'), שעקר שלמות הדעת, שגדע שהן הוי"ה הן אלקים – זה דבר אחד. הן מדת הדין הן מדת הרחמים – זה אותו דבר. הקדוש-ברוך-הוא אוהב אותנו ורוצה שנשוב בתשובה. עובר על כל אחד מאתנו צרות ויסורים, מרירות והרפתקאות, אבל איננו שמים לב שהכל מאתו יתברך, ועל-פן אנו פועסים ורוגזים. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (שבת קה:): כל הפועס פאלו עובד עבודה זרה, כי אם הנה יודע שהכל מלמעלה – לא הנה פועס, אלא הנה שרוי בלב נשבר.

ומהו ההפרש בין עצבות ללב נשבר? אלא עצבות הינו שאדם בכעס על הקדוש-ברוך-הוא, חס ושלום, ובקשיות: למה לפלוני טוב ולי לאו וכו', אבל לב נשבר הינו שמסובב פניו לקיר, ומבקש בשברון לב: רבנו של עולם, עזרני נא בכל צרותי שעוברות עלי, רבנו של עולם, אני כל-כך אוהב אותך, מתי אוכל לדבר עמך בצורה כזו,

שתענה לי, ואזכה לשמע אותך, מתי אזכה לדבקות כזו, כצדיקים האמתיים הנקללים לגמרי באין סוף ברוך הוא, ומיוחדים שמות ויחודים, וכשהם מבקשים ממך, רבונו של עולם, אתה עונה להם "וכו' וכו'". אשר באמת זו המדרגה הכי עליונה, שהדבור יוצא מפיו, וזכה לשמע קול הקדוש-ברוך-הוא המדבר מתוכו, כמו שאומר התרגום על המלים "פנים אל פנים" – ממלל עם ממלל, שהדבור מדבר מעצמו, כמו שהנה אצל הבית-יוסף (רבי יוסף קארו ז"ל), שהנה הקול יוצא מפיו, וזהו קול הקדוש-ברוך-הוא שיוצא מפיו הצדיקים, אשר זו המדרגה הכי עליונה. תתארו לעצמכם שאתם מדברים אל הקדוש-ברוך-הוא, ומזככים עצמכם, והנה הקדוש-ברוך-הוא מדבר אליכם ואומר לכם מה לעשות, היש מדרגה גבוהה מזו?! וכשאדם מצטער למה אינו זוכה להגיע אל זה, ולמה אינו מזכך עצמו כבר להיות פלי לקבל בו את שכנית עזו יתברך, זה נקרא לב נשבר, שאדם מצטער – איך נפילתי ולכלכתי עצמי, ואיני זוכה להכירו יתברך, וזה הפך מעצבות הנובעת מדכאון פנימי ודכדוך וכעס על כלם, הנובע מכפירות ואפיקורסות, שחושב, חס ושלום, שהקדוש-ברוך-הוא רוצה להרע לו, ולא להיטיב עמו, אשר באמת השם יתברך אב הרחמן, וחפץ רק להיטיב עם בריותיו.

ולכן דיקא בשבועות אלו מסגלים לתקן החטא המגנה הזה, הנובע מעצבון וכעס, כי קורין בהם פְּרָשִׁיּוֹת: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלה, י'תרו, מ'שפטים אשר בהם מספר שעם ישראל ירדו למצרים וסבלו סבל גדול מהמצרים, אשר היו מזהמים ומגשמים מאד יותר מכל האמות, וכמאמרם ז"ל (עין יתר סטו): אין לה אמה בעולם שהיתה

שטופה בכשפים ובזמזומים ובכל מעשים מכערים אלא המצרים בלבד; והצרכו לעבר נסיונות קשים ומרים, ולראות את כל הזהמה, ולהרהר הרהורים רעים, ולהסתכל בתמונות תועבה ולעשות מעשים מגנים, ואחר-כך התגלה אליהם משה רבנו, והדריכם לצעק אל הקדוש-ברוך-הוא, דיקא מתוך כל המשברים, "והנה צעקת בני ישראל בא אל" (שמות ג, ט), וזכו שנפתחה להם הדעת להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ועברו את הים וזכו לקריעת ים סוף, ושם נתגלה הבורא ותברך שמו, כמאמרם ז"ל (מכילתא בשלח): ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי; משה רבנו פתח את השמים ושמי השמים עד שכלם ראו את הקדוש-ברוך-הוא, ואף עוללים ויונקים שמתו בדיהם מפיהם, וצעקו: זה אלי ואנוהו (שמות טו, ב); כי זו מדרגת משה רבנו, שיכול היה להכניס גלוי אלקות אפלו בגרוע שפגרועים, שגם יפיר את הקדוש-ברוך-הוא, עד שזכינו לקבל את התורה, ואנו לומדים הלכה שבתורה.

וכל אלו הימים שקוראים בהם הפרשיות הנ"ל, נקראים ימי שובבי"ם, והם מסגלים מאוד לתקן פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה. ולכן באו עכשו וחזרו בתשובה שלמה, באו תקבלו על עצמכם, שמהיום והלאה מפסיקים להיות בכעס, וחדלים לקנא בזולת, ואדרבה, שכל אחד יעשה דברים טובים, ולא תהיה עיניכם צרה, כי הקנאה נובעת משכל קטן כאגוז, שאין יודעים שהעולם הזה הוא עולם עובר, היום כאן ולמחר במקר, ולמה אכפת לכם שעוד יהודים מצליחים?! וזו מעלת ההפצה, להפיץ את ספרי רבנו ז"ל, הינו לגלות לפרסם לעם ישראל את גלוי רבנו ז"ל, ובפרט שכלם

צמאים לדבר ה', ואמר רבנו ז"ל, שבזה שמקרבם אחרים, ימחל הקדוש-ברוך-הוא עוונותינו. כי על כל חטא שחוטאים, צריכים להתענות הרבה מאד תעניות, על כל פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן, צריכים להתענות פ"ד תעניות, ואם חטא עשר פעמים, צריך לצום שמונה-מאות וארבעים יום, ובקשי יכול אדם לצום יום אחד ביום כפור או בתשעה באב וכו', וכמעט פורחת נשמתו ביום הצום וכו', וכיצד, אם-כן, יצום מאות ימי צומות, אשר זה חשבון של כשנתים וחצי, שצריך לצום יום יום, ואם נוריד את השבתות וימים טובים, אזי יצטרך לצום כשלוש שנים וכו', ואם חטא מאה פעמים, צריך לצום שמונת אלפים וארבע מאות ימים, אשר אין זה שיך בכלל, שאדם יחיה כל-כך הרבה זמן, שיוכל להתענות כל-כך הרבה תעניות וכו', ולצערנו הרב ישנם בני הנעורים, שנגשלו אלה פעמים בחטא המזוהם הזה של פגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, אזי צריכים להתענות שמונים וארבעה אלה תעניות, הינו שאדם צריך לחיות לכל הפחות אלפים שנה. ואף אחד אינו נקי מזה, הינו מהחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן. ולכן בא רבנו ז"ל ואומר, בזה שהולכים ומקרבם עוד יהודים להקדוש-ברוך-הוא, זה התקון שלנו. ולכן בזה שמפיצים ומפרסמים ומגלים את אור רבנו ז"ל בעולם, בזה מאירים באחרים את הדעת האמת, דעת רבנו ז"ל, ובזה מתקנים את הפגם הזה.

ולכן ראו לחזר מעכשו בתשובה שלמה, ותחליטו החלטה נחושה: מעכשו אנו הולכים להפיץ, מעכשו אנו הולכים ללמד המש ורש"י – שנים מקרא ואחד תרגום, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר).

חלק א', סימן יט), שָׁזָה תקון הברית, בכל יום נלמד ח"י פְּרָקִים מוּשְׁנֵיּוֹת, שָׁזָה הוֹרֵג אֶת הַיָּצֵר הָרַע, וּמוֹצִיא אֶת הָאָדָם מֵהַשְּׂאוּל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו, מוּשְׁנֵי הַאֲוִתִּיּוֹת נִשְׁמָ"ה, שֶׁעַל-יָדֵי לְמוּד מוּשְׁנֵיּוֹת מְזַכְּכִים אֶת הַנִּשְׁמָה. מוּשְׁנֵי הַרְאִשִּׁי תַבּוֹת (תהלים ל, ד): "הַ'עֲלִית מִן שְׂאוּל גַּפְשִׁי", מִי שְׁלֹמֵד מוּשְׁנָה, הוּא מוֹצִיא אֶת נִשְׁמָתוֹ מֵהַשְּׂאוּל. וְלִכְּן אַל תִּהְיוּ בְּטָלְנִים, תִּלְמְדוּ בְּכָל יוֹם ח"י פְּרָקִים מוּשְׁנֵיּוֹת, שְׂרַבְנוּ ז' לְנֵתוֹן תִּקּוּן לְכַמָּה מוֹאנְשֵׁי שְׁלֹמְנוֹ לְהַתְנַהֵּג כְּדוֹ (ענין שיחות-הר"ו, סימן כפה), אַל תִּסְתַּפְּלוּ עַל אַחֲרִים, אֲשֶׁר לֹא יִרְחֲמוּ עֲלֵיכֶם. וְעַל פֶּלֶם – תִּקְחוּ לְעֵצְמְכֶם מִסְּכַת תַּעֲנִית, וְתִסְיְמוּ מֵאֵה פְּעָמִים וְאַחַת מִסְּכַת זוּ, וּבִסּוּף תִּרְשְׁמוּ לְעֵצְמְכֶם: סִימְתִּי פֶּעַם רְאִשׁוֹנָה, סִימְתִּי פֶּעַם שְׁנִיָּה וְכוּ', וְאִם תִּזְכּוּ תִּלְמְדוּ גַם יְרוּשְׁלָמִי וּבְבָלִי, וְיִהְיֶה לָכֶם: ב'בְּלִי, יְרוּשְׁלָמִי, ת'וֹסְפֵתָא – רְאִשִּׁי תַבּוֹת: ב'י"ת, שְׂבִנִיתֶם לָכֶם בֵּית רוּחֲנִי מִמִּסְּכַת תַּעֲנִית, וְלֹא תִצְטָרְכוּ לְהַתְעַנּוֹת יוֹתֵר, אֲשֶׁר, רַחֲמָנָא לְצִלוֹן, כְּמָה שְׂבִנִי הַנְּעוּרִים נִכְשָׁלִים בָּזָה, וְצָרִיכִים לְהַתְעַנּוֹת הַרְבֵּה מְאֹד, וְהִנֵּה יֵשׁ לָכֶם עֵצָה – לְקַחַת מִסְּכַת תַּעֲנִית וּלְלַמְּדָהּ מֵאֵה פְּעָמִים וְאַחַת – ב'בְּלִי, יְרוּשְׁלָמִי, ת'וֹסְפֵתָא, אֲזִי בְּנִיתֶם לָכֶם מֵאֵה וְאַחַת בְּתֵימִים לְמַעַלְהָ, וְיֵשׁ לָכֶם הֵיכָן לְהַתְחַבֵּא וּלְהִסְתַּתֵּר. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז' ל (לקוטי-מוֹתֵר"ו, חֵלֶק א', סִימָן י"ד): תִּלְמוּד גִּימְטְרִיָּה הַקְּלָפָה הַמְּחַטָּאת אֶת הָאָדָם בְּפָגַם הַבְּרִית – לִילִי"ת שְׂמִכְנִיסָה בּוֹ יְאוּשׁ. וְלִכְּן אֲשֶׁרִי הַזֹּכֶה לְלַמֵּד תִּלְמוּד"ד בְּכָל יוֹם, וְלְהַכְנִיעַ קְלָפָה זוּ. וְאִם אָדָם זֹכֶה לְתִקּוּן הַבְּרִית, תִּקּוּן הַדַּעַת, הוּא תְּמִיד שְׂמִחָה, וְאִין לוֹ טְעָנוֹת עַל אֶף אֶחָד. וְאִם-כֵּן "הַתְּחִזְקוֹת לִימֵי שׁוּבְבִי"ם" – לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְיָמִים אֵלּוּ מְסֻגְלִים לְתִקּוּן אֶת הַחַטָּא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה. וְלִכְּן אַל תִּהְיוּ בְּטָלְנִים, וְתִרְאוּ לְקַחַת עֵצְמְכֶם בִּידְכֶם דִּיקָא בְּיָמִים אֵלּוּ, וְתִרְבוּ בְּצַדִּיקָה, וְתַעֲזְרוּ זֶה לְזֶה, וְתִשְׁמְרוּ עֵצְמְכֶם מִכַּעַם

ומריבות, ותעשו חסד זה עם זה, ותשתדלו לעזר איש לרעהו. כי אצלו יתברך חשוב מאד חסד, וכמאמר ז"ל (לקוטי הושע, רמז תקכב): אמר הקדוש-ברוך-הוא, חביב עלי חסד שאתם גומלים זה עם זה, יותר מכל הזבח שזבח לפני שלמה; בזה שאדם גומל חסד עם זולתו, בזה הוא חשוב אצלו יתברך יותר מאלף עולות שהקריב שלמה המלך; ולכן ראו להרבות בגמילות חסד, ואז יעזר לכם הקדוש-ברוך-הוא, ותזכו לתקון הברית בשלמות, ויהיה לכם שכל ודעת, ואף אחד לא יוכל לעבד עליכם.

וזכרו היטב, אם תזכו לסים בכל שנה חמשה חמשי תורה, אם תזכו לסים בכל חדש ששה סדרי משנה, אם תזכו לסים בכל שנה ש"ס בגרסה, ומלבד זאת תלמדו מאה פעמים ואחת מסכת תענית, וכן תלמדו את המסכת שאתם לומדים בישיבה, ותחזרו על זה פעמים אין מספר, אז תראו אל אילו אורות תזכו, שלא תארתם ולא שערתם כלל.

ועל בלם – תהיו רק בשמחה; כי זאת תדעו, אשר פגם הברית מביא לאדם דכאון פנימי, ולכן ראו לעשות כל פעולות שבעולם להיות בשמחה, וכך אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן קסט): מי ששמח תמיד, הקדוש-ברוך-הוא שומר את בריתו שלא יפגם בו.

ולכן בחורים יקרים! אם רצונכם להתחתן, דעו לכם, שהפתבת שלכם אצל רבנו ז"ל, כי בפרוש אמר רבנו ז"ל (חיי-מוה"ר"ו, סימן תקצה), זכיתי לדעת מענני שדוכים, מה שכל גדולי הדור לא זכו. וכן מובא

בדבריו ז"ל (לקושי-מוהר"ו, חלק א', סימן פט), שְׁהַצְדִּיק הוּא הַשְּׂדֵקָן, הַמְשַׁדֵּד
 כָּל הַשְּׂדוּכִים בְּעוֹלָם. וּבְאַמַּת לְמֹה אַתֶּם חוֹשְׁבִים, שְׁהַסְמ"ך-מ"ם
 לְקַח עֲצָמוּ כָּל-כֶּךָ כִּי הוּא חוֹשֵׁשׁ, שְׂאֲנִי הוֹלֵךְ לְחַתֵּן אֶת כָּל הַבְּחוּרִים,
 וּמְמַיֵּלָא אֵין לוֹ מִזֶּה לַעֲשׂוֹת בְּכָל הָעוֹלָם, וְלָכֵן הוּא צוֹעֵק בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת: אִם אַתֶּם לֹא תִתְפָּסוּ וְנִשְׁמָה זֶה, אֲנִי אֶתְפֹּס אֹתָהּ, וְאֶעֱנֶה
 אוֹתָהּ וְאֶכְנִסָּה לְבֵית-סֹהַר וְכוּ'.

אך מה אומר דוד המלך? (תהלים ב, ד): "יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק, הַיְוִ"ה
 יִלְעַג לְמוֹ", הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹחֵק מִהַסְמ"ך-מ"ם – אַתָּה תִתְפָּס
 אֶת הַצְדִּיק וְתֵעָנֶה אוֹתוֹ?! הֲלֹא הֵיכָן שְׂנֵמְצָא, הוּא יִדְאָג שְׁכָל
 הַבְּחוּרִים וְהַבְּחוּרוֹת יִמְצְאוּ זְווגִים, וְלֹא יוֹעִיל לָהּ מְאוּמָה!

ולכן תעשו ככל יכלתכם להתפלל עלי, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַצִּילֵנִי
 מִהַסְמ"ך-מ"ם הַרְשָׁע הַזֶּה, הֲלֹא הוּא הַשְּׂטָן, וְכָל יוֹם תִּתְבּוֹדְדוּ עָלַי
 חֲמֹשׁ דְּקוֹת, וְתִזְכְּרוּ אוֹתִי לְטוֹבָה, וְאֲנִי מִבְּטִיחְכֶם, שְׁכַלְכֶם תִּמְצְאוּ
 זְווגִים, הָעֶקֶר שֶׁתֵּרְאוּ לְהִיּוֹת שְׂמֵחִים וְעֵלְיִים, אֲשֶׁר זֶה הַתְּחִזְקוֹת
 לִימֵי שׁוֹבְבֵי"ם.

נא ונא אבקש את בלכם, שְׁכָל אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי וְכַתְּבִיתִי לָכֶם עֲכָשׁוּ,
 יִכְנַס הֵיטֵב בְּלַבְכֶם, וְאֵז לְרֹב טוֹב הַצָּפוֹן וְהַגְּנוּז תִּזְכּוּ, אֲשֶׁר־יִכְּם וְאֲשֶׁר־י
 חֲלַקְכֶם!

תם ונשלם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!



קונטרס
גְּדֻלַּת שׁוֹבְבֵי"ם

יְגִלָּה גְּדֻלַּת יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, שְׂבָהֶם יְכוּלִים
לְתַקֵּן אֶת כָּל מַה שְׁחָטָא אָדָם בְּפָנֵם הַבְּרִית
– הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׂזָהוּ הָעוֹן הַחֲמוֹר
בְּיֹתֵר, רַחֲמָנָא לְעָלָן.





מוהרא"ש ז"ל אמר: אשר כל בר ישראל צריך לדעת, שהימים האלו ימי שזכבי"ם, הם גדולים וחשובים מאד בשמים, ולכן אשרי מי שמנצל אותם בשקידה נפלאה מאד באמירת תהלים ובלמוד 'עין יעקב', ומשניות, ואשרי מי שזוכה לסיים בימי השזכבי"ם את הלמודים האלו, כי תהלים מסגל לתשובה, ולמוד משניות מזכך את הנשמה, ולמוד אגדות חז"ל ממשיך על האדם אור גדול מאד.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', אות תקנה)



גְּדֵלַת שׁוֹבְבִים

בְּנֵי הַיְקָרִים! הַנְּבִיא אֹמֵר (יְרֵמְיָהוּ ג', יד): "שׁוֹבְבוּ בְּנִים שׁוֹבְבִים נְאֻם הַנְּבִיא" וְגו'; אֹמֵר עַל זֶה הָאָרֶץ ז' ל', שְׁזָה סוֹבֵב עַל יָמִים אֵלּוּ שְׁקוֹרָאִים בָּהֶם אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאָרָא, ב' א', ב' שְׁלַח, וְתָרוּ, מ' שְׁפִטִים, שְׁזָה רֵאשִׁי תְבוֹת שׁוֹבְבִים, שְׁבָהֶם יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל הַחֲטָאִים שְׁאֵדָם חֲטָא בְּפָנֵם הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, שְׁזָה הַחֲטָא הַמְּגִנָּה וְהַחֲמוּר בְּיוֹתֵר. הַנְּבִיא אֹמֵר (שם): "שׁוֹבְבוּ בְּנִים שׁוֹבְבִים אֶרְפָּה מְשׁוֹבְתֵיכֶם". כְּשֶׁאֵדָם זוֹכָה לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְרַפָּא אוֹתוֹ. רַבְּנֵנוּ ז' ל' אֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹתֵר יו', חֶלֶק ב' סִימֵן ה'): הַעֲקֹר הוּא אֲמוּנָה, וְאֵדָם צְרִיךְ לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעַצְמוֹ אֵיךְ הוּא מְחֻזֵּק בְּאֲמוּנָה; כִּי יֵשׁ סוֹבְלֵי חֲלָאִים, שְׁסוֹבְלִים כָּל הַמַּחְלוֹת וְהַחֲלָאִים שְׁלֵהֶם, רַק מְחַמֵּת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה. שְׁזָה מָה שְׁכֻתוֹב (דְּבָרִים כח, נט): "וְהִפְלֵא הַנְּבִיא אֶת מִפְתָּד וְאֵת מִפּוֹת זְרָעַד מִכּוֹת גְּדֵלַת וְנִאֲמָנוֹת וְחֲלָאִים רַעִים וְנִאֲמָנִים", מָה זֶה 'וְנִאֲמָנִים'? אֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז' ל' (לְקוּטֵי-מוֹתֵר יו', חֶלֶק ב' סִימֵן ה'), שְׁהַמַּחְלוֹת בְּאוֹת לְאֵדָם מְחַסְרוֹן אֲמוּנָה, שְׁאֵינֵנוּ מְאֲמִין שְׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבִתְוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וּמְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְזֶה נִקְרָא מַחֲיוֹן דְּקֻטְנוּת, בְּרַגַע שְׁאֵדָם מְסַכָּן, אֵינֵנו מְכִיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא מְאִירָה לוֹ הָאֲמוּנָה, זֶה נִקְרָא כְּפִירוֹת וְאֶפִיקְרוֹסוֹת. וְכִמּוֹ שְׁאֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז' ל' (לְקוּטֵי-מוֹתֵר יו', חֶלֶק א' סִימֵן קח): כְּשֶׁאֵחָד כָּבֵר זוֹכָה לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזוֹ הַמְּדַרְגָּה הַכִּי עֲלִיוֹנָה, בְּשֶׁר וְדָם שְׁנִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם וּמְדַבֵּר וּמִתְפַּלֵּל אֵלָיו

יתברך, והנה באמצע התפלה מפסיק, ממה זה נובע שחדל להתפלל? מחמת שונכם בקטנות המחין, אשר זה בא מקלקול האמונה, וכשנתקלקל האמונה, נמצא מחזיר פניו מהשם יתברך, וכמו שכתוב (ישעיה א): "נזרו אחור". והשם יתברך גם-כן מסתיר פניו ממנו, נמצא, הוא אוהו אחור באחור, הקדוש-ברוך-הוא נסתר ממנו ואדם חי בלעדיו יתברך. ולכן לא בחנם שאדם סובל על עצביו, אדם שבור, ואינו מוצא את מקומו. וזו הגלות הגדולה ביותר, שאדם אינו מרגיש את הבורא יתברך שמו. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקושי-מוהר"ו, חלק א', סימן ז'), שעקר הגלות זה רק מחמת חסרון אמונה. כי אם יש לאדם אמונה, ויודע ועד אשר דומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, וכל הבריאה היא לבוש לגבי אמתת מציאותו יתברך, לא היה שיהי אצלו איזה ספק ספקא, והיה תמיד במחין דגדלות, ותמיד היה מסתפל על הקדוש-ברוך-הוא, ולא היה שיהי אצלו לגמרי כל הענין של גלות, כי מה זה גלות? כשהמחין בקטנות, כשאדם מסכן, שוכח מהקדוש-ברוך-הוא, ואיך שוכחים, בר מינן, ממנו יתברך? הלא מי הולך בך, מי מתבונן בך, מי נושם בך, מי שומע בך, מי חושב בך, מי מדבר בך? רק הקדוש-ברוך-הוא! כי אין בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ולא שיהי שאדם כן רוצה או לא רוצה – זו המציאות, כל הבריאה כלה זה לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ולמה אדם שבור ורצון ומתבלבל מכל ריק ופוחז ומאן דהוא? כי מסכן, מדת היראה מתלבשת בדברים כאלו שמתפחד מהם. אחד חושש ממישהו, מיהו בכלל?! הלבניש עצמו בלבוש של פלוני או אלמוני ובמדיים, אז אדם מפחד מפסת

בד, מַמְדִים. אֶחָד מִפְּחָד מִחַתּוּל, מִכָּלֵב, מִאַרְיֵה, מִדָּב, מִנּוֹמֵר,
 מִחַיִּית רְעוּת, אֶחָד מִפְּחָד מֵהַזּוּלָּת, וְמֵה זֶה צָרִיךְ לִהְיוֹת שְׂאֵדָם
 מִפְּחָד? אֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימּוֹן טו), אֵין זֹאת אֶלָּא מִדַּת
 הַיְרָאָה הַתְּלַבְּשָׁה בְּדָבָר הַזֶּה שְׂיִפְחִיד אוֹתוֹ, אָזִי נִפְל בְּמַחֲזִין
 דְּקַטְנוּת, עַד שְׂכַל דְּבָר פְּעוּט מִפְּחִיד אוֹתוֹ. וְאֵדָם צָרִיךְ לְצַאת
 מִקַּטְנוּת לְגִדְלוּת. וְזוֹ הֵיטָה גְלוּת מִצָּרִים, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל פְּחָדוֹ
 מִהַמְּצָרִים, עַד כְּדֵי כָּה, שְׂחַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אֹמְרִים (תַּנּוּ דְבֵי אֱלֹהֵי רַבָּה
 א': אֵין לָהּ אִמָּה בְּעוֹלָם שֶׁהֵיטָה שְׁטוּפָה בְּדָבָרִים מְכַעְרִים וְחֲשׂוּדִים
 בְּכַשְׁפִּים וּבְזִמָּה וּבְכָל מַעֲשִׂים רְעִים אֶלָּא הַמְּצָרִים בְּלָבָד, וּלְבַסּוּף
 מִפְּחָדִים מֵהַמְּצָרִים! חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אֹמְרִים (תּוֹרַת פְּתִיחֵי אַחֲרֵי יח):
 מִגִּיד הַפְּתוּב שְׂמַעְשִׂיהֶם שֶׁל מְצָרִים מְקַלְקְלִים מִכָּל הָעַמִּים;
 אָדָם שְׂאוֹכֵל טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת, בֶּשֶׁר הַחַזִּיר, הַשֶּׁפֶן וְהַגְּמֹל, אָדָם
 שְׂמַחֲלֵל שַׁבָּת, אָדָם שְׂאֵינוּ מְנִיחַ תְּפִלִּין, אָדָם שֶׁהוּא רְחוּק מִתּוֹרָה
 וּמִקִּיּוּם הַמִּצְוּוֹת, מַה הוּא? סֵתָם חֵיָה בְּדַמּוֹת אָדָם, כְּמוֹ שְׂגִלָּה לְנוּ
 רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק ב', סִימּוֹן ז'): מִי שְׂאֵינוּ מְכִיר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, הוּא חֵיָה בְּדַמּוֹת אָדָם, וְלָמָּה לָּהּ לְפַחַד מַחֲיָה?! מֵאַיִזָּה קָל,
 פּוֹחַז וְרִיק?! הֲלֹא אֵינוּ יְכוּל לַעֲשׂוֹתָהּ דְּבָר! אַתָּה מִפְּחָד מִפְּסַת
 בַּד, מַמְדִים, אַתָּה מִפְּחָד מֵאַיִזוֹ חֵיָה, מֵהֵיכֵן זֶה נוֹבֵעַ? מִפְּגָם
 הַבְּרִית, שְׂנַפְלֵת עַל-יְדֵי-זֶה בְּמַחֲזִין דְּקַטְנוּת, וְכָל דְּבָר קָטָן מִפְּחִיד
 אוֹתָהּ וְשׁוֹבֵר אוֹתָהּ, וְזוֹ הַגְּלוּת שֶׁעֲבָרָה עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמְצָרִים.
 וְאֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פֶּרֶשָׁה יג, סִימּוֹן ד'): כָּל הַגְּלִיּוֹת
 נִקְרְאוֹת עַל שֵׁם מְצָרִים, עַל שֵׁם שֶׁהֵיוּ מְצָרִים לְיִשְׂרָאֵל; כָּל
 הַגְּלִיּוֹת נִקְרְאוֹת גְּלוּת מְצָרִים, מְצָר-יָם, אֱלוֹ שְׂתֵי תַבּוֹת
 שְׂמַצְטְרָפוֹת יַחַד לְתַבָּה אַחַת: מְצָרֵי"ם. הַמַּחֲזִין הֵם יָם, כְּמִים

שָׁאִין לָהֶם סוּף, יָם הַחֲכָמָה, מִחַ הָאָדָם צָרִיךְ לִהְיוֹת כָּל-כֶּךָ דְּבוּק בַּהֲקֵדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שִׁיְהִיָּה בְּטֵל וּמִבְטָל לְאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, שְׁזָה שֵׁם הַנּוֹי"ה, הִיָּה, הָזָה וְיִהְיֶה, לִהְיוֹת בְּטֵל לְגַמְרֵי לְאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, לִידַע שְׁאִין מְצִיאוֹת בַּלְעֲדֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלֵל, וְלִהְיוֹת בְּטֵל בְּכָל עֲצָמִיוֹתוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אִין אֲצֵלוֹ עֵבֶר, אִין אֲצֵלוֹ הָזָה, אִין אֲצֵלוֹ עֵתִיד, הוּא בְּטֵל וּמִבְטָל אֶל הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, זֶה נִקְרָא שֵׁם הַנּוֹי"ה, גְּלוּי אֱלֻקוֹת, הִיָּה, הָזָה וְיִהְיֶה, לֹא שִׁיךְ אֲצֵלוֹ בְּכָלֵל עֲנִין שֶׁל טָבַע, מִקְרָה וּמְזֵל, וְיודַע שֶׁהַכֵּל זֶה אֱלֻקוֹת, הוּא בְּטֵל רַק לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִינוּ מְפַחַד מֵאִפֵּי אֶחָד, זֶה נִקְרָא מוֹחִין דְּגִדְלוֹת, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְהַגִּיעַ לְמוֹחִין כְּאֵלוֹ, אִזּוּ מְרַגֵּישׁ נַעַם אֱלֻקֵי, נַעַם הָעֲלִיּוֹת נִשְׁפָּע עֲלָיו. אֲבָל לָזֶה אֵי אֲפֹשֶׁר לְזַפּוֹת, אֲלֹא עַל-יְדֵי תַקוּן הַבְּרִית, תַקוּן הַמוֹחִין. וְלְדַאֲבוּנֵנו הַרַב, כְּשֶׁאָדָם פְּגוּם בַּפָּנִים הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, שְׁזָהוּ הַחֲטָא הַחֲמוּר בְּיֹתֵר, שְׁמוּצִיא טַפּוֹת לְבִטְלָה, וְגוֹרֵם, רַחֲמָנָא לְצֵלוֹ, שִׁיתְרַבּוּ שְׂדִים וְרוּחוֹת וּמֵתִלְבְּשִׁים בְּבִגְי-אָדָם, שְׁהֵם עוֹשִׂים לוֹ צָרוֹת, זֶה נִקְרָא שֵׁם אֱלֻקֵי"ם, שְׁעוֹלָה גִימְטְרִיָּה הַטָּב"ע. אֱלֻקִים – לְשׁוֹן רַבִּים – הַטָּבַע, שְׁאָדָם חוֹשֵׁב שִׁישׁ מִקְרָה וּמְזֵל, וְהִנֵּה יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לוֹ רַע, יְכוּלִים לְהַצִּיק לוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא נִכְנָס בְּמוֹחִין דְּקַטְנוּת, עַד שְׁנִדְמָה לוֹ שְׁזָהוּ סוּף הָעוֹלָם, וְאִין לוֹ חַיִּים, וְהוּא תְּמִיד בְּדַאֲגָה וּפְחַד. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פְּחַד, סִימּוֹן ד'): עַל-יְדֵי דַאֲגָה וּפְחַד, נַעֲשֶׂה הַלֵּב אֶטּוּם. לְבוֹ סְתוּם, וְאִינוּ מְרַגֵּישׁ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִזּוּ הוּא מְפַחַד מֵהַצֵּל שֵׁלוֹ, עַד כְּדֵי כֶּךָ שְׁאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פְּחַד, סִימּוֹן ג'): מִי שִׁישׁ לוֹ פְּחַד, סִימּוֹן שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַסְתִּיר פְּנִים מִמּוֹנוֹ. לָמָּה אָדָם מְפַחַד מִכָּל אֶחָד, מִיְהוּ לְגַמְרֵי? טַפָּה

סְרוּחָהּ, מִמֶּנּוּ צָרִיךְ לְחַשֵּׁשׁ?! מַה הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לּוֹ?! אֵין זֹאת אֶלָּא שְׂאָדָם חוּטָא, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, בַּחֲטָא הַמְגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, וְזֶה מִכְּנִים אוֹתוֹ, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, לְפַחְדִּים גְּדוּלִים, שְׂמִפְחַד מִכָּל פְּרַחַח בַּעַל מַדִּים, חוֹשֵׁשׁ מַחִיזוֹת טוֹרְפוֹת, מִתְגֵּרָא מְרוּחוֹת וְשָׂדִים. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת נְאוּף, סִימָן כו):

עַל-יְדֵי הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, בּוֹרָא קְלָפוֹת הַמְלַבְּשִׁים בְּבְגֵי-אָדָם, וּמְתַנַּגְדִּים עָלָיו וְעוֹשִׂים לוֹ יְסוּרִים. וְלִכֵּן דִּיקָא בִימֵי שׁוֹכְבֵי"ם, זֶה הַגְּדֻלָּה שֶׁנִּתְּנוּ לָנוּ – "גְּדֻלַת שׁוֹכְבֵי"ם", לְתַקֵּן כָּל אֲשֶׁר חֲטָאנוּ בַּפְּגָמֵי הַבְּרִית – הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה. וְלִכֵּן לֹא בְּחִנָּם שְׂעוּבָר עֲלֵינוּ עֲתָה מַה שְׂעוּבָר, כִּי בְּיָמִים אֵלּוּ קוֹרְאִים אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁבָּהֶן מְסַפֵּר מַה עָבַר עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם (שְׁמוֹת א, ח): "וַיִּקָּם מִלֶּדֶךָ חֹדֶשׁ עַל מִצְרַיִם, אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף", קָמִים רְאִשֵׁי עַרְב-רַב, וְכִמּוֹ שֶׁפְּתוּב בַּזֶּהר (פִּינְחָס קכו): "הִיו צָרִיחַ לְרֹאשׁ", אֵלּוּ הֵם רִשְׁעֵי עַרְב-רַב, שֶׁהֵם הַמְּנַהֲיִגִים, וְעוֹמְדִים בְּרֹאשׁ הַנְּהַגַת יִשְׂרָאֵל, אֲבָל הֵם בַּעֲצָמָם פְּגוּמִים לְגַמְרֵי, וְעוֹשִׂים צָחוּק מִצְדִּיקִים, אֲשֶׁר אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת מְרִיבָה, סִימָן כ'), הַנּוֹאֲפִים הֵם לְרַב בַּעֲלֵי מְרִיבָה לְצְדִיקִים, אִם רוֹאִים אֶחָד חוֹלֵק עַל הַצְּדִיקִים סִימָן שֶׁהוּא נוֹאֵף, וְפֹה מְדַבֵּר אֶפְלוּ מֵאָדָם שֶׁשׁוֹמֵר שֶׁבֶת, מְנִיחַ תְּפִלִּין, וְלוֹמֵד וּמְתַפְּלֵל, אֲבָל אִם חוֹלֵק עַל הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת יוֹסֵף הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי, שֶׁקְדוּשׁ בַּקְּדֻשַׁת הַיְסוּד, סִימָן שֶׁהוּא נוֹאֵף. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תְּפִעִיּוֹת ז): כָּל אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֲזוֹת פָּנִים, סוּף שֶׁנִּכְשֵׁל בַּעֲבָרָה, וּבְיָדוּעַ שְׂעֵבַר עֲבָרָה; וְלִכֵּן בְּמִצְרַיִם קָם מִלֶּדֶךָ חֹדֶשׁ, אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף, וְלֹא רָצָה לְהַכִּיר אֶת הַצְּדִיק. "וַיֹּאמֶר הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוּם מִמֶּנּוּ", רוֹאֵה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל

בספנה, הם מסכנים, ובמה? הם הולכים לגלות את הקדוש-ברוך-הוא, ומגלים אותו יתברך. מזה פרעה מפחד מאד מאד. כי פרע"ה – שתי תבות: פה-רע, תמיד מדבר רק רע, אלו רשעי הערב-רב, שלקחו את הממשלה בידם, שזו מלכות בלא תגא, מלכות בלא פת, מלך בלי עם, אלא התלכדו סביבו כמה ריקים ופוחזים. והוא חושש שיום אחד יתגברו ויכניעו את כל הקלפות והוא יתבטל. ולכן אמר: "הבה נתחכמה לו פן ירבה וגו' ועלה מן הארץ" (שמות א), זה הפחד של מצרים, זהו פחד של המזיקים. ולכן בשעה שעוברים עלינו צרות ויסורים, עלינו לפשפש במעשינו, מה הקדוש-ברוך-הוא רוצה מאתנו. והנה נתן לנו את "גדלת שובבי"ם", בימים אלו שיכולים לתקן את החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שחטאנו בלנו בזה, אבל צריכים לידע, שאין יאוש בעולם כלל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב', סימן עח), ויכולים הכל לתקן, ולא צריכים לפחד, כי העקר הוא האמונה. ולכן אמר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות אמונה, סימן ג): על-ידי אמונה הקדוש-ברוך-הוא יסלח לך על כל עוונותיך. כשאדם מתחזק באמונה – הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו. אבל עד שזוכים לצאת ממצרים ולהגיע לגדלות המחיון, עוברים מרירות גדולה מאד, כי פרע"ה – פה-רע, שעומד ומדבר כל דבר אסור נגד הצדיק, הוא מכניס את העם בקטנות, וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם", הוא מניח לאדם לשלם מסים – שהן שתי תבות: מי ס"מ. כשאדם יודע שהכל דמיון, וזהו רק כמו ענן אבק שרוצים לתפסו ביד ונעלם, כשמאיר שמש, אור גדול מאד, אז רואים עמוד מהארץ עד השמים, ורוצים לתפסו אך זהו כלום, בלה עם הרוח! כך הקלפות, הסטרא אחרא

והסמ"ך-מ"ם. כתוב (תהלים פד, יב): "שָׁמַשׁ וּמִגֵּן הַגּוֹי"ה אֱלֹקִים", שָׁמַשׁ זֶה אֹר גְּדוֹל מְאֹד, אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקושי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן א') גְּלוֹי אֱלֹקוֹת בְּתַכְלִית הַמְּדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה, אֲשֶׁר אֵין מְדַרְגָּה גְּדוֹלָה מִגְּלוֹי אֱלֹקוֹת, שְׁאֵדָם בָּטַל וּמִבְּטָל אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזָהוּ אֹר הַשָּׁמַשׁ, אֲבָל אֵי אֲפֹשֶׁר לְתַפְסוֹ, וְצָרִיכִים מִגּוֹן, וּמָהוּ? טַבֵּעַ, שֶׁהִכַּל מְלָבֵשׁ בְּטַבֵּעַ. רֹאִים אֲנָשִׁים עִם מַדִּים, חִיּוֹת טוֹרְפוֹת, אֲנָשִׁים שׁוֹנְאִים, בְּעֲלֵי מַחְלָקָת, מְפַחְדִּים מֵהֶם, זֶה שָׁמַשׁ וּמִגֵּן. כְּמוֹ שֶׁהַשָּׁמַשׁ יֵשׁ לוֹ מִגּוֹן, כִּד הַגּוֹי"ה אֱלֹקִים, גְּלוֹי אֱלֹקוֹת צָרִיךְ לְהִיּוֹת מְלָבֵשׁ עִם הַטַּבֵּעַ. אִם אָדָם מִחְבֵּר יַחַד הַגּוֹי"ה אֱלֹקִים, אִז נִתְבַּטַּל תְּכַף-וּמְיָד הַמַּסִּים, שְׁזָה נוֹטְרִיקוֹן: מִי ס"מ, לֹא יוֹעִיל לְסַמ"ך-מ"ם כָּלָל. וְכַפִּי שֶׁהִיָּה בְּמִצְרַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם: "וְכַאֲשֶׁר יַעֲנֶנּוּ אֹתוֹ – כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ", אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מַדְרַשׁ אֲגוּדָה): אַתֶּם אֹמְרִים "כֵּן יִרְבֶּה", וְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ אֹמְרָת "כֵּן יִרְבֶּה". "וַיִּצְעָזוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", אֹמֵר רַש"י, שֶׁקְּצוּ בַחֲיִיהֶם, וְלֹא רָצוּ לְסַבֵּל יוֹתֵר יְהוּדִים. וְלָכֵן: "וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפֶרֶךְ". קִדְּם בָּאוּ בְּפֶה-רַךְ, אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, וְאַחֵר-כֵּן רָאוּ שֶׁלֹּא יְכוּלִים לְהַצְלִיחַ בְּפֶה רַךְ, כִּי הַסַּמ"ך-מ"ם מִשְׁתַּדֵּל לְבוֹא בַתְּחִלָּה בְּשִׁפְהַ חֲלָקְלָקָה: "אֲנִי רוֹצֵה שְׁלוֹם, אֲנִי רַק רוֹצֵה לְהַתְּחַבֵּר עִמָּכֶם יַחַד, אֲנִי אוֹהֵב אֶתְכֶם וְחַפֵּץ בְּטוֹבַתְכֶם, וּמָה אֲנִי יְכוּל לַעֲזוֹר לָכֶם" וְכו' וְכו'. וְכַשֶּׁעַם יִשְׂרָאֵל רֹאִים שְׁזָה ס"מ, שְׁזָהוּ טְמֵא מְטֵמֵא, וְהֵם בְּדָלִים מִמֶּנּוּ, אִז הוּא בָּא בְּפֶרֶךְ, וְחוֹשֵׁב שֶׁיִּפְחִיד עִם רוּדִים וְכו', שֶׁהֵם אֲנָשִׁים כָּכָל הַבְּרִיּוֹת, אֵלָּא מָה? הַלְּבִישׁוּ עֲצָמָם בְּמַדִּים. וְאִם-כֵּן מָה יֵשׁ לְפַחַד מַחְתִּיכַת בַּד?! אוֹ רֹאִים אֲנָשִׁים פְּרָאִיִּים שֶׁהֵם כְּחִיּוֹת טוֹרְפוֹת, כִּי מִי שֶׁאֵין לוֹ אֲמוּנָה, מִסָּבֵן, הוּא

כחיה טורפת, ואפלו שילמד תורה ויקים מצוות, אבל אם אינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ואינו מדבר אליו, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ט) הוא י'שן, הוא במוחין דקטנות, ואז ש'יך ו'ימרו את ח'יהם בעבדה קשה בחמור ובלבנים, ובכל עבדה בשדה, את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך". וזה מה שעבר על עם ישראל במצרים, עד שבא משה רבנו, שנולד עם טוב. כמו שכתוב (שמות ב, ב): "ותלד בן, ותרא אתו כי טוב הוא", אומרים חכמינו הקדושים (סוטה יב): טוביה שמו. הצדיק האמת הוא עצם הטוב, ומדוע? כי הוא מגלה את הקדוש-ברוך-הוא. ולכן כתוב (ישעיה ג, ט): "אמרו צדיק כי טוב". הצדיק רוצה רק את הטוב ממך. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ז), שצריכים לשמע בעצת הצדיקים, שזה עצה מעולם הבא, שנותן עצה מה שטוב בעולם הבא, ומחבר לה בין הו"ה ובין אלקים, שתצעק הו"ה הוא אלקים. כי הטבע הוא גם-כן השגחה, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן יז), שאין הפרש בין הטבע להשגחה, וזה הצדיק שהוא כלו טוב. ולכן הוא מגלה רק את הקדוש-ברוך-הוא, שנקרא 'טוב', וכמו שכתוב (תהלים קמה): "טוב הו"ה לכל, ורחמיו על כל מעשיו", ומגלה את התורה שנקראת 'טוב', כמו שכתוב (משלי ד, ב): "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו". זה הצדיק, שהוא טוב, כמו שכתוב (ישעיה ג, ט): "אמרו צדיק כי טוב", ורוצה רק את הטוב של נשמות ישראל, ורוצה לקרבם אל הקדוש-ברוך-הוא. כי להפך – מי שפגם בבירת, הוא איש רע ובליעל. ולכן על החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה נאמר (בראשית לח, ט): "ויהי ער... רע בעיני הו"ה", שהוא איש רע ובליעל,

כי מי שְׁחָטָא בַחֲטָא הַמְגִנָּה הַזֶּה, הוּא אִישׁ רַע מְעַלְלִים, וְרוֹצֵחַ רַק
 אֶת הָרַע שֶׁל הַזּוּלָתוֹ. וְדָבָר זֶה יְכוּלִים לְרַאוֹת בְּחוּשׁ, אָדָם לֹא
 יַעֲשֶׂה רַשְׁעוֹת לְזוּלָתוֹ, אִם הוּא נִמְצָא בְּגְדֻלוֹת הַמּוֹחִין, שְׂמִכִּיר אֶת
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכָכָל שֶׁהוּא לוֹמֵד יוֹתֵר תּוֹרָה, שְׁנִקְרָאת
 'טוֹב', כָּכָל שְׂנֵדָבֵק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנִקְרָא 'טוֹב', כָּכָל
 שְׂמִקְרָב אֶל הַצְּדִיק שְׁנִקְרָא 'טוֹב', גַּם הוּא נַעֲשֶׂה טוֹב, כִּי כָּל
 הַבְּרִיאָה נִבְרְאָה רַק בְּטוֹב. יֵשׁ שֵׁם קְדוּשׁ וְנוֹרָא, שֶׁהֵשֵׁם הַזֶּה הוּא
 הַגְּשָׁפְנָקָא וְהַחֹתֶמֶת עַל הַבְּרִיאָה: אַהו"ה, זֶה שֵׁם קְדוּשׁ וְנוֹרָא
 שְׂמַצִּיל אֶת הָאָדָם מִכָּל מִינֵי מַשְׁחִיתִים. וְיוֹצֵא מִהַפְּסוּק (בְּרַאשִׁית א'):
 "אֵת הַשְּׂמִים וְאֵת הָאָרֶץ". וְזֶה גִימְטְרִיָּה טו"ב. אִם אָדָם הוּא
 אִישׁ טוֹב, וְהוֹלֵךְ לוֹ בַּחַיִּים לְאַהֲבָא אֶת כָּל יְהוּדֵי וְלַעֲזֹר לְכָל אֶחָד,
 וְלַעֲשׂוֹת טוֹב לְכָל אֶחָד, סִימָן שְׂזָנְהָ כִּבְר לְמוֹחִין דְּגְדֻלוֹת וְאֵינוֹ
 מִפְּחַד מַשׁוּם דְּבַר וּמַשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי אֶצְלוֹ מְחַבֵּר הַוּוּ"ה
 אֱלֹקִים, וְאֵין הַפְּרָשׁ אֶצְלוֹ בֵּין טַבַּע לְהַשְׁגָּחָה, כִּי יוֹדַע שְׂגַם הַטַּבַּע
 זֶה הַשְׁגָּחָה, וְגַם אֵלוֹ שְׂמַצְעָרִים אוֹתוֹ, זֶה גַּם-כֵּן מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְחֹזֵר בְּתַשׁוּבָה וּמְחַזֵּר יְהוּדִים בְּתַשׁוּבָה. זֶה הַתְּקוּן עַל
 הַחֲטָא הַמְגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבַטְלָה. וְלָכֵן הֵימִים הִלְלוּ
 "גְּדֻלַת שׁוֹכְבֵי"ם" גְּדוּלִים כָּל-כֶּה, שְׂעַלְיֵנו לַעֲסֵק רַק בְּזֶה. לַעֲקֹר
 מֵאֲתָנוּ אֶת הָרַע, לְרַאוֹת אֶל מַה מְסֻגְלִים הָרַשְׁעִים הָאֲרוּרִים,
 הַנוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים – לְהִזִּיק וְלַצְּעֹר אֶת נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, רַשְׁעֵי
 הָעַרְב-רַב, רַשְׁעֵים אֲרוּרִים, אַף אֶחָד לֹא נָתַן לָהֶם אֶת הַגְּדֻלָּה,
 אֲלֵא לְקַחוּהָ בְּעֶצְמָם. וְאוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז'ל (לְקוּטֵי-מוֹתְרָיו, חֵלֶק א', סִימָן ע'),
 שֶׁהַצְּדִיק יֵשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁף לְהַמְשִׁיף אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ אֶל
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְאַמְתָּ לְמָה אֵינוֹ מִמְשִׁיף אוֹתָם אֲלֵיו יִתְבַרֵךְ?

כי יש נגדו כח המכריח, שמכריח אנשים שילכו ממנו, ומדברים עליו כל דבר אסור, וכפי שהיה אצל דוד המלך, שישובו לצנים, ועשו לצנות ממנו, ודברו עליו כל מיני שקר, והעלילו עליו עלילות שוא ושקר, וטבעו שמתקבלות על לב הבריות. ודוד המלך מתלונן ואומר (תהלים סט, יג): "ישיחו בי ישבי שער", מי מדבר על הצדיק? אלו הלצנים, שיושבים בשער ושותים שכר. "ואני הייתי חרפה להם, יראוני יניעון ראשם", ודוד המלך לא התפעל ואמר "הנני" לי לא אירא מה יעשה לי אדם" וגו'. ואלו הימים הללו – "ימי שובבי"ם", שעלינו להחדיר בהם את הדעת של הצדיק האמת, שמחדיר בנו את הדעת האמת, שיש רק הקדוש-ברוך-הוא, ולא להתפעל משום ברירה, ועלינו לצית את הצדיק ולהחדיר בנו אמונה, וכן להחדיר דעת זאת באחרים, כי כן אומרים חכמינו הקדושים (זהר תרומה קכח): זכאה מאן דאחיד בידיה דחביא, אשרי מי שמחזיק בידי החיבים להשיבם בתשובה; וזו צריכה להיות כל עבודתנו בימים אלו "גדלת שובבי"ם" – להחזיר בגי-אדם בתשובה. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן מא): תקון להוצאת זרע לבטלה, שישתדל להחזיר בגי-אדם בתשובה; ואין תשובה גדולה מזו, כי איך יכולים לתקן חטא זה? על-ידי שמחדירים בעצמם אמונה, שהקדוש-ברוך-הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואין לפחד משום ברירה. כי מה יש לי לאבד בזה העולם?! הלא אבדתי הכל, חטאתי לפני הקדוש-ברוך-הוא מלך מלכי המלכים, שהוא נצח, ואני טפה סרוחה, היום פאן ולמחר בקבר, היום אני מסתובב וחושב: מי יודע מי אני! ולמחר אני בקבר, ונשמתי צריכה לתן דין וחשבון להקדוש-

ברוך-הוא. ולכן מה יש לי לאבד בזה העולם?! אם לא נחזור בתשובה שלמה אליו יתברך, ממי עלי לפחד? מאיזה ריק ופוחז, מחתיכת בד, מאילו חיות טורפות, קלבים נובחים. ולהגיע אל השכל ואל הדעת הזאת זוכים על-ידי תפלה והתבודדות, שאדם ירגיל עצמו לבוא אל הקדוש-ברוך-הוא, ולספר לו כל לבו. כי מה יש לו להפסיד בזה העולם?! והולך ומגלה לך את הבורא יתברך, וזה תקון הברית. ואלו הן הפרשיות שקוראים בגמרים אלו, שפרעה – פה-רע השתלט עלינו, כאלו הוא כבר יודע מי רב אמת ומי לאו. שוטה שקמוהו, חתיכת אדמה, הראש שלו צומח באדמה, והוא יודע מי חכם ומי לאו?! ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ו, חלק ב' סימן פג), שזה יצר הרע לומר: תלמיד חכם זה נאה, תלמיד חכם זה אינו נאה; ראש דלעת הצומח על האדמה, אתה מתערב מי רב אמת ומי לאו?! בשעה שאתה אכלת שפנים, ופרצופך נראה כחזיר, אתה סוף הכל גוי, כי מי שמחלל שבת, יש לו דין של גוי, כמו שפוסק הרמב"ם, (פרק ל' מהלכות שבת, הלכה טו), שמי שמחלל שבת, יש לו דין של גוי, ויינו יין נסוף, ולא יועיל מאומה עד שישוב בתשובה, האם יהודי ילך להפגין נגד גוי, ולצעק 'שבת'?! הלא הוא סוף הכל פכוש, תאילנדי, שנוהג כאנות נפשו. ואם-כן זו גלות מצרים, שהמחין בקטנות, ונדמה כאלו יש פה איזה צד עם מי לריב ולהתנפח. לך לשדה, ותראה שצומחת דלעת ותרבי אתה, האם זה לא נראה מגתך?! מה כן צריכים לעשות? בא משה רבנו, ושמע את הסבל שעם ישראל סובלים, ובא לפניו יתברך וצועק (שמות ה, כב): "למה הרעתה לעם הזה, למה זה שלחתני?!" משה רבנו אהב ישראל היה (מנחות סה:), ולא יכול היה לסבל צערם של

ישראל. ואומרים חכמינו הקדושים (מדרש אנדה), שבקש את הקדוש-ברוך-הוא למה עם ישראל צריכים לסבל את הסבל הזה, ומתי יפסקו הצרות והיסורים, הפחדים והחששות, שחוששים מהצל של עצמם, ולא יכול היה לסבל דבר זה, כי כל-כך קאב לו; "ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, ויפן כה וכה, וירא כי אין איש, ויך את המצרי ויטמנהו בחול"; אם רק תפה יהודי אחר, כגר אראה לך מי יותר טוב. וכתוב בזהר: ויפן כ"ה וכ"ה שהם "שמע ישראל הני"ה אלקינו הני"ה אחד", "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", זה פעמים כ"ה אותיות, בכל יום ויום אנו אומרים קריאת שמע בבקר, שגזפר כל היום על מלכותו יתברך, ובערב גם-כן אומרים, שגזכר כל הלילה על מלכותו יתברך. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר ז"ו, חלק א', סימן יא), שגזה יחודא עלאה ויחודא תתאה, שגזה חבור בין הני"ה לאלקים, "שמע ישראל" זה גלוי אלקות – יחודא עלאה, "ברוך שם כבוד" זה יחודא תתאה, לידע שאפלו במקומות המטנפים – יש הקדוש-ברוך-הוא. וזו צריכה להיות עבודתנו – להחזיר את אלו שגזפלו במדור הקלפות מטה מטה, אומר רבנו ז"ל, בפרט אלו שחטאו בהוצאת זרע לבטלה, בגאוף, אשר אומר רבנו ז"ל: המוציא זרע לבטלה, כאלו הביא בגניו למלך; תתארו לעצמכם איזה חטא מגנה ועון חמור הוא זה!

בכן מה נעשה? איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, אזי "ויפן כ"ה וכ"ה", שגזה שמע ישראל הני"ה אלקינו, ו"ברוך שם כבוד מלכותו", שגזה פעמים כ"ה אותיות, ו"ירא כי אין אי"ש", הנינו

כְּשֵׁי־שׁ אַמוּנָה, כְּכֹר אֵין שׁוּם אִי"שׁ – רֵאשִׁי תְבוּת: אֵין שׁוּם
 וְאוֹשׁ, "וַיְהִי אֵת הַמְצָרִי" – נוֹתְנִים אֵת הַמְּפֹת לְמַצֵּר-יָם.
 "וַיִּטְמְנֵהוּ בַחֹ"ל" – רֵאשִׁי תְבוּת: חֵזֶק וְיִצְמִיץ לְבָד. זֹאת מִגְלָה
 לָנוּ רַבְנוּ ז"ל. אָבֵל כּוֹאֵב לְמוֹשֶׁה רַבְנוּ מְאֹד, לְמָה צָרִיךְ לְהִיטֵי כָּה,
 שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִשְׁנָאוּ זֶה אֵת זֶה, וְיָרִיבוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְאֵז יוֹצֵא
 שׁוֹב – "וַיִּצֵּא בַיּוֹם הַשֵּׁנִי, וְהִנֵּה שְׁנֵי אַנְשִׁים עֹבְרִים נְצִים, וַיֹּאמֶר
 לְרֵשָׁע, לְמָה תִּכְהָ רַעַד"; וְהָיָה בְּמִקּוֹם לְהַכְנִיעַ עַצְמוֹ לְצַדִּיק,
 הוּא חֲצוּף גְּדוֹל מְאֹד, מֵאַחַר שֶׁטְמָא עַצְמוֹ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים,
 בְּטָרְפוֹת וּנְבִלוֹת, וּבָא אֶל נִדְה וְכוּ', וְאֵיךְ יָבִין מֵהוּ צַדִּיק, מֵה זֶה
 גְּלוּי אֱלֻקוֹת!? וְהַחֲצוּף הַזֶּה, שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מִדְרַש
 אֲנֵחָה): כָּל מִי שֶׁמְעִז פְּנִים בְּמִלָּה, כְּאֵלוּ מְעִז פְּנִים לְפָנֵי הַשִּׁכְנִינָה.
 וְכֵן אוֹמְרִים (גִּטִּין סב): מֵאֵן מִלְכֵי רַבְּנָן. "וַיֹּאמֶר: מִי שֶׁמְדָה לְאִישׁ
 שֶׁר וְשִׁפְט עֲלֵינוּ?! וַיִּירָא מוֹשֶׁה וַיֹּאמֶר: אֲכֵן נוֹדַע הַדְּבָר", עֲכָשׁוּ
 אֲנִי יוֹדַע לְמָה סוֹבְלִים עִם יִשְׂרָאֵל גְּלוֹת, כִּי יֵשׁ בִּינֵיהֶם גְּנָבִים,
 רְמָאִים, צְבוּעִים, שְׁעוֹשִׁים גְּנָבוֹת וְשִׁחִיתוֹת, וְכָל הָרֵאשׁ שֶׁלָּהֶם
 תִּקְצִיבִים תִּקְצִיבִים, וְזוֹ הַמְּנַהֲגוֹת שֶׁלָּהֶם – אֵיךְ לְהוֹצִיא מֵעַם
 יִשְׂרָאֵל כְּסָפִים – אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם. וְלָכֵן בְּיָמֵים קְדוֹשִׁים
 אֵלוּ, עֲלֵינוּ לְחֹזֵר בְּתִשְׁבָּה שֶׁלְמָה עַל פְּגַם גְּנָבוֹת וּגְזֵלוֹת, אִם יֵשׁ
 בְּיָדֵינוּ כְּסֵף שֶׁל גְּזֵל, מִמּוֹן צְדָקָה שֶׁנִּטְלָנוּ – עֲלֵינוּ לְהַשִּׁיבוּ, וְלֹא –
 נִשְׁלַם מְחִיר כְּבֹד בְּמֵאֹד מְאֹד. וְהִנֵּה מוֹשֶׁה רַבְנוּ נוֹתֵן עֶשֶׂר מִכּוֹת
 לְפָרְעָה וְלְמַצְרִים: דָּם, צְפָרְדַּע, כְּנִים, עֶרֶב, דְּבָר, שְׁחִין, בְּרָד,
 אֲרָבָה, חֲשָׁה, מִפֶּת בְּכוֹרוֹת; עֶשֶׂר מִכּוֹת קִשּׁוֹת מְאֹד, עַד שֶׁפָּרְעָה
 צוּעַק: נַעֲזֹב אֶתְכֶם, לְכוּ, לְכוּ, עֲזְבוּ אוֹתֵנוּ וְכוּ'. וְעַם יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִים
 מִמַּצֵּר-יָם, וּמוֹשֶׁה רַבְנוּ מִגְלָה לָהֶם אֵת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכָל

זאת קוראים בפרשיות אלו, בימים אלו של "גדלת שובבי"ם". הקדוש-ברוך-הוא מנצה אותנו לצאת מהצרות והמצרים, על-ידי שנשלים זה עם זה, ונאנו עוברים את ים סוף, ורואים איך סוס ורכבו רמה בים, שזה הסמ"ך-מ"ם ונקבא דיליה, לילי"ת, נופלים בים החכמה ומתבטלים לגמרי; כי משה רבנו גלה לנו על הים את הקדוש-ברוך-הוא בגלוי רב כזה, שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש אנדה): עוללים ויונקים שמתו דדיהם מפיהם, וצעקו: "זה אלי ואנוהו"; ילדים קטנים בפעוטון, בתלמודי תורה ובבתי ספר צועקים: "הנה הקדוש-ברוך-הוא, אבא, אבא תראה, הנה השם יתברך, מתגלה לעיניהם גלוי אלקות רב ונורא מאד. ואחר-כך שרנו שירים, וקבלנו את התורה בהר סיני; איזה נעם של פרשיות אנו קוראים בימים אלו! ולכן דיקא בהם יכולים לתקן כל אשר שחתנו בפגם הברית – הוצאת זרע לבטלה, שכל הסבל שאנו סובלים הוא רק מפאת שלא שבנו בתשובה. ולכן עלינו לראות לדבר רק מהקדוש-ברוך-הוא, ובזה נשרף את כל הקלפות. כי סוף כל סוף עלינו לזכר, שכלנו עם ישראל, ישבנו במצרים, כלנו יצאנו ממצרים, וכלנו עמדו רגלינו בהר סיני. ולכן עלינו לאהב את כלם, עם ישראל אינם נוהגים באלימות, אין זו דרך התורה, אין זה נתיב האמונה, עקר תפקידנו רק לגלות את הקדוש-ברוך-הוא, ואלו אשר מציקים לנו, הם נתהוו מחטאינו.

ולכן הגיע הזמן, שנגלה ונצא בחוץ, ונקרב יהודים לצור מחצבתם, נמלא את כל ארץ ישראל וכל העולם כלו עם אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, נכניס דעת האמת בנשמות ישראל, וזה עקר

תקון הברית. וְזֶה שֶׁיָּבִיא אוֹתָנוּ לְגַדְלוֹת הַמַּחֲזִין – לֹא לְפַחַד מַשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבַע עוֹלָם, אֲלֵא מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ. וְלִכֵּן הָעֵקֶר לְהִיּוֹת שְׂמֹחִים וְעֲלִיזִים, כִּי אֵין עוֹד שְׂמִיחָה בְּשִׂמְחַת הָאֲמוּנָה, וְכִי שְׂמֵאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ נִשְׁבֵּר מֵאִישׁ. וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת פַּחַד, סִימָן י"א): מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ פְּחָדִים – יִזְמַר זְמַר שֶׁל שְׂמִיחָה; זֶה הַתְּקוּן – שֶׁנִּרְקַד בְּכָל הַיָּמִים הַלָּלוּ, וְנִשְׁמַע כְּלֵי זְמֹר, כִּי כָּךְ אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימָן קס"ט): אִם תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ יִשְׁמַר אוֹתָךְ שֶׁלֹּא תִּבּוֹא לַחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית; כִּי הַחֲטָא הַזֶּה בָּא עַל-יַדֵּי הַקְּלָפָה הַנִּקְרָאת לִ"לִי"ת, שֶׁהִיא עַל שֵׁם הַיְלָלָה, שֶׁמְכַנִּיסָה בְּאֲדָם עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, וְכִי שֶׁנִּקִּי מַחֲטָא זֶה – מַגִּיעַ לְשִׂמְחָה, וְכִי שֶׁנִּכְשַׁל בּוֹ, יִרְאֶה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְלִהְיוֹת שְׂמִיחָה בְּכָל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְתִכְף-וּמִיד כְּשֶׁאֲדָם בְּשִׂמְחָה, הוּא שׁוֹבֵר אֶת כָּל הַגְּדֵרוֹת, וְתַפְלוּתֵיו מִתְקַבְּלוֹת בְּשָׁמַיִם. וְאוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּפִלָּה, סִימָן נ"ג): מִי שֶׁמֵּתַפְּלֵל בְּשִׂמְחָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְכַבֵּד אוֹתוֹ וּפּוֹקֵד אֶת לוֹחֲצָיו; וְהַמְּלַחֵץ אוֹתוֹ – נוֹפֵל תַּחְתָּיו. וְכֵן אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (ש"ס, סִימָן ע'): עַל-יַדֵּי שְׂמִיחָה, תִּבּוֹא תְּפִלָּתְךָ בְּהִיכַל הַמְּלֶכֶךְ; וְכֵן אוֹמֵר (ש"ס, סִימָן פ"א): תְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּשִׂמְחָה, הִיא עֲרֵבָה וּמְתוּקָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ; וְעַל נִקְדָּה זֹו עֲלֵינוּ לַעֲבֹד עִכְשָׁו בִּימֵי "גְּדֵלַת שׁוֹכְבֵי"ם", שֶׁקּוֹרְאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת אֵלוֹ: שִׁ'מוֹת, וְ'אַרְא, בִּ'א, בִּ'שִׁלַח, וְ'תָרוּ, מִ'שִׁפְטִים; הָעֵקֶר לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה וּלְקָרֵב יְהוּדִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִמְלֵא אֶת כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם אֲמוּנָה, וְלְהַשִּׁיב אֶת הַגְּנֻבוֹת וְהַגְּזוּלוֹת, וְלִפְרַע אֶת הַחֹבוֹת שֶׁאֲנֵנו חַיְבִים. אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֵלֶק א', סִימָן קמ"א): עַל-יַדֵּי הַחֲטָא הַמְּגַנֶּה שֶׁל

פגם הברית, אדם בורא קלפות ומשחיתים, שָׁהם מְלוּיִם אוֹתוֹ, וְזוֹ הַבוּשָׁה הַגְּדוּלָה בְיוֹתֵר. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת ג:) אֶלְמָלָא הָיוּ נוֹתְנִים לְעֵין רְשׁוֹת לְרֵאוֹת, הִנֵּה רוּאָה שְׁמִימִין מְלוּיִם אוֹתוֹ רַבּוֹת קְלָפוֹת, וּמְשֻׁמָּאל אֶלְפֵי אֶלְפִים מְשֻׁחִיתִים, אֲבָל אֲנָשִׁים אֵינָם רוּאִים דְּבַר זֶה, וְחוֹשְׁבִים עַל פְּלוּנֵי כְּבַעַל מִדְּרָגָה וְהַשְׁגָּה וְכוּ', בְּשַׁעַה שְׁמִילִיוּנֵי קְלָפוֹת מְלוּיִם אוֹתוֹ. אֲבָל זְכִי הָרֵאוֹת רוּאִים אֶת זֹאת. וְלָכֵן לֹא בְּחָנָם שְׁהַסְמִי"ךְ-מ"ם רוּצָה לְכַלֵּעַ אֶת הַצְּדִיק שֶׁכֵּן רוּאָה אֶת כָּל חַטָּאִים שֶׁל הַנוֹאֲפִים. וְלָכֵן רוּצָה הַסְמִי"ךְ-מ"ם לְפַלֵּג אֶת הָעַם, שְׁלֹא יִתְאַחֲדוּ בְּצְדִיק הָאֲמֵת, וְכִלְל עֲנָנֵנוּ – פְּלָג, פְּלָג, לַעֲשׂוֹת מַפְלְגוֹת. אֲבָל עֲלִינוּ לְהִתְאַחֵד יַחַד, כִּי כָּלֵנוּ בְּגִי עִם אֶחָד, "בְּגִים אַתֶּם לְהוֹנִי"ה אֶלְקִיכֶם" (דְּבָרִים יד. א); וְהַעֲקֹר – לְהִיּוֹת רַק בְּשִׁמְחָה, שְׂזַכֵּינוּ לִידַע מִרְבֵי אֲמֵת כְּזֶה. כְּשֶׁאָדָם יוֹדַע מַגְדְּלוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, יֵשׁ לוֹ בְּמִוֶה לְשִׁמְחָה; תִּשְׁמַחוּ אוֹמְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-ט"ו, סִימָן קעז), שֵׁישׁ לָכֶם רַבִּי כְּזֶה, הַיּוֹדַע מַגְדְּלוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, רַבִּי כְּזֶה הַמְּגַלֵּה רַק אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִוֶה לְךָ לְפַחַד, תִּרְקַד מִרַב שִׁמְחָה – זֶה תִּקְוֵן הַבְּרִית, תִּקְוֵן שׁוּבְבֵי"ם, שְׂאֵז מוֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ הַעֲלָה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁכָּלֵם שָׂרוּ שִׁירָה לְפָנָיו יִתְבַּרְךְ. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שׁוּחַר טוֹב תְּהִלִּים יח): אֵין אָדָם שֶׁר שִׁירָה, אֵלָא אִם-כֵּן נִמְחַל לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו; בְּזֶה שֶׁתִּרְקְדוּ, בְּזֶה תִּגְלוּ שְׁנִמְחָלוּ עוֹנוֹתֵיכֶם, אֲבָל בְּזֶה שֶׁתִּסְתַּוְּבִכוּ בְּעַצְבוֹת וּבְדַפְאוֹן, וְאַתֶּם מִתְּפַחְדִים, וּמִמֵּי? מְרִיקִים וּפּוֹחֲזִים, מֵאִיזוֹ דְּלַעַת הַגְּדֻלָה בְּאֲדָמָה! בְּזֶה אַתֶּם מוֹכִיחִים, שְׁעַדִּין הָעוֹן קֶשׁוֹר בְּכֶם. וְלָכֵן תִּשְׁמַחוּ, וְהַשְׁמַחָה הִיא הַגְּאֻלָּה, וְכִמוֹ שְׂאוֹמְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר, חֶלֶק ב', סִימָן כד): מוֹצָוֶה גְּדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד. וְאֵין זֶה עֲצָה

גְּרִידָא, אֵלָא מַצְוָה גְּדוּלָה מְאֹד; וְכַל רַגַע שְׁאָדָם שְׂמַח וּמְשַׂמַּח
עוֹד יְהוּדִים מְמַרְמְרִים וּמְדַכְּאִים, בְּזָה הוּא מְקִים מַצְוָה גְּדוּלָה.
וְלָכֵן עָלֵינוּ לְמַסַּר נַפְשֵׁנוּ לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה וּלְשִׂמַּח אַחֲרֵים, וְזֶה
עֵקֶר תְּקוּן הַבְּרִית, וְזֹאת צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת בִּימֵי שׁוֹבְבֵי"ם. וְזוֹ הִיְתָה
מְדַרְגָּתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהֶעֱלָה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְמַדְרַגָּה עַד
שִׁשְׁרוֹ שִׁירָה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שְׁמוֹת טו, א): "אֲזַיִר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת", כְּתוּב בַּזֶּהר (עַיִן חֶלֶק ג' רצ"ו): זֹאת – זֶה אֲמוּנָה.
וְזֶה מַה שְּׂאוֹמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים כו, א): "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ", שֶׁבִטַּח
רַק בְּזֹאת – בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶהוּ הַתְּקוּן שֶׁלָּנוּ. זֹאת הֵם
אוֹתִיּוֹת: ז' – זְכוּת, לְדוֹן אֶת הַזֹּלָת לְכַף זְכוּת, כְּמוֹ שְּׂאוֹמֵר רַבֵּנוּ
ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן רפ"ב), שֶׁצְּרִיכִים לְדוֹן אֶת כָּלֶם לְכַף זְכוּת. א'
– אֲמוּנָה, שְּׂאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן ז'), שֶׁעֵקֶר הַגְּאֻלָּה
תִּהְיֶה רַק עַל-יְדֵי אֲמוּנָה. ת' – תְּפִלָּה, שְּׂאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו,
חֶלֶק ב', סִימָן כ"ה): הַהִתְבּוֹדְדוּת הִיא מַעֲלָה עֲלִינוּהָ מֵהַפֶּל. וְכֵן אוֹמֵר
רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סִימָן פ"ד), שֶׁהַתְּפִלָּה הִיא הַשַּׁעַר לְהַכְנִס אֶל
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזֹאת צָעֵק דָּוִד הַמֶּלֶךְ: "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ",
הֵינּוּ אִם יֵשׁ אֶת הַזֹּאת – יֵשׁ לִי בְּמָה לְבַטֵּחַ. וְזוֹ הַבְּרַכָּה שֶׁבִרַךְ
אוֹתֵנוּ מֹשֶׁה. כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (דְּבָרִים ל"ג, א): "וְזֹאת הַבְּרַכָּה אֲשֶׁר בִּרַךְ
מֹשֶׁה", שֶׁבִרַךְ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עִם הַשְּׁלִשָּׁה דְּבָרִים הַלְלוּ: ז' זְכוּת,
א' אֲמוּנָה, ת' תְּפִלָּה; וְעָלֵינוּ לִילֵךְ בְּדַרְכֵי רַבֵּנוּ ז"ל, לְהִיּוֹת שְׂמֵחִים
וְעֲלִיזִים, לְקַרֵּב רַחוּקִים, לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אֲמוּנָה, וְלֹא לְחַשֵּׁשׁ
מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, לְהַתְּנֵא רַק מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהַשֵּׁם
יִתְּבַרַךְ בְּנֵדָאֵי לֹא יַעֲזָבֵנוּ, וְנוֹכָח לְתַקֵּן כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בַּפֶּגַם הַבְּרִית
– הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר דִּיקָא בִּימֵי "גְּדֻלַת שׁוֹבְבֵי"ם", שֶׁהֵם



גְּדֻלַת שׁוֹבְכֵי"ם

ימים גדולים וקדושים, צריכים לעבד על עצמנו להיות בעלי
תשובה אמתיים, ובזכות התשובה – נזכה להגאל גאולת עולם.

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!





קונטרס
אור שובבי"ם

יגלה את מעלת האדם הזוכה להתקרב אל
רבנו ז"ל, ויסביר מה הם ימי שובבי"ם, ומה
צריכים לעשות בימים אלו, ומהו התקון
העקרי.





מוהרא"ש ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר בְּיָמִים אֵלּוּ יָמֵי
שׁוֹבְבֵי"ם, מֵאִיר אֹר הַבִּינָה בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם
יָמֵי הַתְּשׁוּבָה, כִּי תִשׁוּבָה עוֹלָה עַד כְּפֶסֶת
הַכְּבוֹד, וְלִכְּנֹן עַל הַשָּׂבִיב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה
זוֹכָה לְהַגִּיעַ עַד הַבִּינָה, וְנִמְשָׁךְ עָלָיו אֹר וְזִיו
וְחַיִּית וּדְבָקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְנִכְלָל
בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַל-יְדֵי הַתְּשׁוּבָה
שֶׁשָּׂבֵב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', אות תתקנו)



אור שובבי"ם

בני היקרים! הנה אנחנו נמצאים עכשו בימי שובבי"ם, השבועות הללו שקוראים בהם פּרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלא, ו'תרו, מ'שפטם, שְׁנָה ראשי תבות: שובבי"ם. אומר האר"י ז"ל, שעל שבועות אלו נאמר (ירמיהו ג, יד): "שובו בנים שובבי"ם", אדם שהיה שובב, ועשה שטויות בחיים, עכשו הוא יכול לתקן את הכל, אם ידע איך לנצל את הימים הקדושים האלו. רבנו ז"ל אומר (לקוטי- מוהר"ו, חלק א', סימן קנ"ג): איך יכולים לקבל את אור הצדיק? אם יש לאדם פנים שמיחות ומחיד לזולת, מאיר בו האור של הצדיק, שנה נקרא קבלת פני תלמידי חכמים; הינו כשאדם שמח ומחיד לכלם, בנה מאיר בו אור הצדיק. ומסביר רבנו ז"ל, אנו רואים את השמש, אי אפשר להסתכל בה מרב אור. הלבנה היא כמו מראה מולטשת, שמקבלת את אור השמש, ולכן רואים את אור החמה בפני הלבנה, כמו-כן התלמיד, אם הוא הולך באנפין נהורין, מחנה, על-ידי-זה רואים בו את פני רבו; כי באמת מה זה תלמיד חכם? מה זה צדיק? ומה תקליתו בעולם? אלא חכמינו הקדושים אומרים (חגיגה יב): כל העולם פלו עומד על עמוד אחד וצדיק שמו. איך יכול להיות שהעולם עומד רק על עמוד אחד, והעמוד הזה נקרא צדיק? אלא חכמינו הקדושים אומרים (ספ"ה מה): לא פחית עלמא מתלתין ושית צדיקיא, לא נפחת העולם משלשים וששה צדיקים, ההכרח שיהיו בכל דור ודור צדיקים שמקבלים אנפי שכנתא, פני השכינה, וכשמסתכלים על פניהם – רואים את השכינה. הם כל-כך דבוקים

בהקדוש-ברוך-הוא בבטול כל הרגשותיהם, עד שהם נכללים לגמרי באין סוף ברוך הוא. ומה הם השלשים ושישה צדיקים? אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק ב', סימן פג), שיש שלשים ושישה בארץ ישראל ושלשים ושישה בחוץ לארץ, וביחד זה הסנהדרין, שהיו שבעים ואחד במספר, ועוד אחד היה ראש הסנהדרין. ולכן בכל דור ודור יש ע"ב צדיקים, שמורידים את השכינה בעולם, ומגלים ומפרסמים את הקדוש-ברוך-הוא, ומחיים ומחזקים ומעודדים ומשמחים את נשמות ישראל. הצדיק האמת הוא ראש כל הצדיקים, הוא ראש הסנהדרין, והתלמידים שלו אלו הם הסנהדרין. ולכן צריכים לבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא שלא יטעה את עצמו. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק ב', סימן ח), שצריכים לבקש הרבה רחמים ותחנונים ממנו יתברך, שיזכה להתקרב אל הצדיק האמת, שיכול לברר לו את המדמה שלו. וזה לא הולך בנקל, אלא צריכים הרבה תפלות לבקשו יתברך, שיזכה למצא את הצדיק הזה שמבין אותו, הצדיק הזה שיכול לתקן אותו ולזכך את הדמיון שלו, הרי רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן כה), שכל התאוות והמדות רעות שבאות לאדם, זה רק מחמת פח המדמה, הדמיון שעובד בו, ואולי פח המדמה אדם לא היה חוטא, כיצד אדם חוטא, בר מינן? שממשיך בעצמו דמיונות. ולכן אמר רבנו ז"ל, שהיום היצר הרע הוא פח המדמה, וצריכים לעבד על עצמו לצאת מהדמיון ולבוא אל השכל. כשאדם חוטא, בר מינן, מתגבר עליו יצר הרע, ועקר פחו זה רק שבא אליו בדמיון, רחמנא לצלון, כל אחד כפי תאוותו ומדותיו הרעות – הן בגאוף והן בממון והן בשאר תאוות רעות ומגנות וכו'. והקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן ורוצה שגשוב בתשובה

שְׁלֵמָה, וְחַפֵּץ שְׁנוּכָה לְהַכִּירוֹ, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תְּנַחֲמוּא נְשֵׂא טו): מִיּוֹם שֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ, נִתְאַוָּה שְׂיֵהִיָּה לֹו דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה לְגוּר בֵּינֵינוּ, רוּצָה שְׁנִכִּיר אוֹתוֹ, וְזֶה מַה שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוּסָה א): בַּתְּחִלָּה קָדָם שְׁחַטָּאוּ יִשְׂרָאֵל, הִיָּתָה הַשְּׂכִינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּיּוֹן שְׁחַטָּאוּ, סָלְקוּ מֵהֶם שְׂכִינָה; מַה זֶה שְׂכִינָה? כְּבִיכּוֹל, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הַשְּׂכִין שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרַךְ בֵּינֵינוּ, שְׂאֲנַחְנוּ נִכִּיר אוֹתוֹ, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם חוּטָא, בַּר מֵינּוּ, מִתְמַלֵּא עִם דְּמִיוֹנוֹת וְשׂוֹכַח לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה עוֹבְרִים עַלְיוֹ צְרוּת וְיִסּוּרִים וּמְכָאוּבִים, עַד שֶׁלֹא רוּצָה סוּף לְצְרוּתֵיו, אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ו, חֶלֶק ב', סִימּוֹן ח'), שְׂהַצְדִּיק הָאֲמַת יְכוֹל לְבַרֵּר אֶת הַמְדַמָּה שֶׁלָּהּ, בְּבִרּוּר וּבְזוּכּוּךְ כְּזֶה, עַד שֶׁתִּגְיַע אֶל מִדְרַגַּת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁתַּדַּע שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְדִּישׁ אֶת הַבְּרִיאָה. כָּל רִגַע כָּל הָעוֹלָמוֹת מִתְחַדְּשִׁים, וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֶהָר (ע"ו תְּקוּנֵי יִזְהָר ס"ה): לְבוּשִׁים דְּלְבִישׁ בְּרַמְשָׂא לֹא לְבִישׁ בְּצַפְרָא, לְבוּשִׁין דְּלְבִישׁ בְּצַפְרָא לֹא לְבִישׁ בְּרַמְשָׂא; אוֹמֵר הָאֲר"י ז"ל, כְּבִיכּוֹל, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלַבֵּשׁ בְּכָל הַלְבוּשִׁים שֶׁבְּעוֹלָם, וּבְכָל יוֹם, בְּכָל שְׁעָה וְרִגַע, מַשְׁתַּנִּים כָּל הַלְבוּשִׁים, וְאָדָם מְסַכֵּן, אֵינּוּ יוֹדַע וְאֵינּוּ רוּצָה, אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ וְאֵינּוּ מְרַגֵּשׁ כְּלוּם מִהַרְוֵחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת הַזֶּוּ. וְלָכֵן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹלַח לָנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר צְדִיקִים קְדוּשִׁים שְׂמֻקְרָבִים אֶל רֵאשׁ הַצְּדִיקִים, רֵאשׁ הַסַּנְהֶדְרִין, שֶׁהוּא עִם תְּלַמִּידָיו יְכוֹלִים לְהַחְדִּיר בְּגִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲבָל צְרִיכִים לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁנוּכָה לְמַצֵּא אֶת הַצְּדִיקִים הַלְלוֹ, צְדִיקֵי הָאֲמַת וְתַלְמִידָיו הַדְּבוּקִים בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי כִּיּוֹם יֵשׁ כָּל מֵינֵי בְּעָלֵי דְמִיוֹנוֹת, קָלִים וְרִיקִים וּפּוֹחֲזִים, שְׂעוֹשִׁים עֲצָמָם

מפרסמים של שקר, ועובדים על בני-אדם ומטעים אותם, ושאר מיני נותני תקונים, שזה בעצמו שנותן תקונים, צריך תקון גדול, כי רק הקדוש-ברוך-הוא יודע איך הוא פגום עד מאד, והפח המדמה הזה עובד על בני-אדם, עד שרחמנא לישזבו, בני-אדם נמצאים במצב כזה, שמתאיאים מחיהם, וזו המעלה שאדם זוכה להתקרב אל רבנו ז"ל, שגלה לנו (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן עח), אשר אין שום יאוש בעולם כלל, אין משג כזה להתיאש. נשאלת השאלה: זה קל לומר, שאסור להתיאש, מי אינו יכול לומר לשני: אל תתיאש, אסור להתיאש, אלא רבנו ז"ל נותן לנו עצות איך להחזיק מעמד, איך לעבר את זה העולם בשלום, איך לצאת מהבץ שנפלנו לשם, איך לזבד עצמנו, איך להגיע לכל המדרגות שבעולם, ואיך לא להתיאש אפלו במצבים הכי גרועים שנפל אליהם. ולכן צריכים הרבה לבקש את הקדוש-ברוך-הוא, שנוזה להתקרב אל רבנו ז"ל, ולקבל ממונו ז"ל, אבל זה תלוי כפי השמחה שיש בנו. רבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ו, סימן קע"ז): אתם צריכים לשמוח מאד מאד עם הקדוש-ברוך-הוא, ואם עדין לא זכיתם למדרגה כזו – לשמוח עם הקדוש-ברוך-הוא, שעדין אינכם מרגישים את הבורא ותברך שמו, תשמחו שיש לכם רבי כזה, שיודע מגדלתו ותברך. וזו צריכה להיות השמחה הכי גדולה שלנו, שזכינו להתודע מרבי אמת כזה, רבי נורא ונפלא כזה, רבי שיכול לתקן את כל העולם פלו, כי לא בהנם ששלחו את רבנו ז"ל אלינו בדור הזה, כדי להעלות ולהגביה, לחזק ולעודד ולשמוח את נשמות ישראל. ולכן עלינו להתגבר וללכת עם פנים שמחות, אנפין נהורין. ואמר פעם רבנו ז"ל לאנשי שלומנו: אם אתם תהיו שמחים – תהיה טובה לכל העולם. מה הקושר, שאם אחד מקרב

לרבנו ז"ל, והוא שמח – בזה תהיה טובה לכל העולם? אלא יש אנשים שעוברים עליהם כל-כך הרבה משברים ונזלים והם חפצים לספר למישהו מה פועיק להם, עוברים על האדם צרות, ומחפשי אדם שיוכל לדבר אתו ולשפך לפניו את כל לבו, אבל איננו מוציא אזי אוכל את עצמו, וכל מועקת לבו נותרת בתוכו, ובזה נהרסת בריאותו וכל חייו, עד שיש בגי-אדם, שמרב צרות נכנסו בתוך עצמו בדכאון פנימי, עד שאינם מוצאים שום יצה, רחמנא לצלן, ורק רוצים לאבד עצמם לדעת, אבל פשוטים יהודי שמח בפנים שמחות, הם נמשכים אחריו, ומתחילים לדבר אתו ולספר לו כל לבו. ולכן לא בחננו שהזהירנו רבנו ז"ל על שמחה, ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כד): מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, וצריכים להכריח את עצמו להגיע אל מדת השמחה, כי השמחה היא העבודה הקשה ביותר, כי טבע של האדם שנמשך אחר העצבות והעצלות, מפגעי ומקרי הזמן, פמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קיט), שבגי-אדם מדברים מהעולם הזה, ויש עולם הזה, וחיים בעולם הזה, אומר רבנו ז"ל: אינני יודע כלל אם יש מציאות של עולם הזה, כי אין עולם הזה כלל, כפי הצרות והיסורים שיש פה, כנראה שזה הגיהנום, אין מציאות של עולם הזה, בגי-אדם עוברים כל-כך הרבה משברים ונזלים, עד שמתנאשים מחייהם, אז יש – או גיהנום, או גן עדן. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב), שהגיהנום והגן-עדן הם בזה העולם. אם אדם זוכה ומדבק עצמו בהשם יתברך, חושב מהשם יתברך, מדבר אליו יתברך, חי עמו יתברך, נושם אותו יתברך, מסתפל עליו יתברך, זה גן-עדן, אבל אם, חס ושלום, נשכח ממנו כל האור והשכל והדעת שלו אבד, וחושב

שייש פה טבע מקרה ומזל, אז הוא סובל גיהנום בזה העולם. כל-כך קרים חיינו. וזו המעלה של אדם שזוכה להתקשר אל הצדיק האמת, ראש כל הצדיקים, ראש הסנהדרין, אשר הפלמידים שלו הם הסנהדרין, ל"ו צדיקים בחוץ לארץ, ל"ו צדיקים בארץ ישראל, שהם מקבלים אנפי שכינתא בכל יום, על-ידי שהם שמחים, ומשמחים גם אחרים. וזה הדבר הגדול והחשוב ביותר אצלו יתברך – כשזוכים לקרב נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא. הרי יש בני-אדם שמסתובבים מחסרי פרנסה, פטרו אותם מעבודתם, עד כדי כך, שאין להם כלום, אפלו לקנות לחם לילדיהם, יש בני-אדם שסובלים מחלות וחלאים רעים, יש בני-אדם שיש להם ילדים חולים, שזה הענש הקשה ביותר שיכול להיות, הענש הנורא ביותר שיכולים להעניש את האדם – כשייש לו ילדים לא בריאים. ולדאבוננו הרב, יש הרבה כאלו, ישנם אנשים ששכלו את יקיריהם, אילו צרות ישגו פיום, והנה באים עם העצה של הצדיק האמת, מחזקים, מעודדים ומשמחים את אלו הנשמות השבורות, מדברים על לבם, אין מצוה גדולה יותר מזו. ולכן לא בחנם שצוה אותנו רבנו ז"ל, שגלגל ונחזק ונעודד יהודים. ואין עוד דבר חשוב יותר בשמים כמו יהודי, שמחזיר בתשובה את בני מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא. כדגמת בשר ודם, שאבד את בנו יחידו, הבן האהוב, שהשתעשע עמו כל יום ויום, והוא מצטער בצער בזה, שאיננו יכולים לתאר ולשער, ובוכה יומם וליילה איזה היכן בני?! מתי אזכה לראותו?! והנה בא אחד ומצא את בן המלך והשיבו אל המלך, איזו שמחה יש למלך! איזה שכר הוא מקבל! וזה נקרא ידיד המלך! ואם זה נאמר במלך בשר ודם, על אחת כמה

וכמה באין ערך מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא, שכל עם ישראל הם בניו, כמו שכתוב (דברים יד): "בנים אתם להו' ה' אלקיכם". והנה לצערנו הרב, נתפשטו הערב-רב בכל ארצנו הקדושה, מנבאים מבחוזי גויים וגזירות לערבים בין נשמות ישראל, לבוללים בין עם ישראל, מכניסים את כל התאוות ומדות רעות של האמות, עוקרים את נשמות ישראל זה יזבל שנים מהיהדות, השפיעו מאתם את שם ה', עקרו מהם את האמונה, את השבת, מפטמים אותם עם נבלות וטרפות, שקוץ, תעוב, זהום ונאוף מתרבה בעולם, שכל זה נתפס בנשמות ישראל בני הקדוש-ברוך-הוא, עד שאינם יודעים מאביהם שבשמים, איזה צער יש להקדוש-ברוך-הוא, כביכול, שבניו אהוביו, מסתובבים בעולם הגשמי העשירה, וחושבים שהכל טבע, מקרה ומזל, רואים את השמש, הירח והכוכבים, השמים והארץ, הימים והנהרות ושאר מדינות, בני אדם, חיות, צמחים, הרים וגבעות, והכל נדמה טבע, מקרה ומזל, אף אחד אינו מכיר את הבורא יתברך שמו שמתיה ומנהיג ומקים את הבריאה, נשכח שמו יתברך, איזה צער יש, כביכול, למעלה בעולמות העליונים, המלאכים, השרפים, ואופנים, וחיות הקדש, שאלו מדרגות למעלה למעלה, אורות וכלים, איזה צער יש להם בראותם שמוך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא רואה, שמסתובבים פה בזה העולם בניו, ואינם מכירים אותו, ואדרבה חוטאים. והנה קם השני למך, אומר רבנו ז"ל (ספורי מעשיות, מעשה א', מאבדת בת מלך), וראה את צער המלך, והולך לבקש ולחפש ולהחזיר את בת המלך חזרה אל אביה. מיהו השני למך? זהו הצדיק. שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן א'): שרשי נשמות ישראל נמצאים תחת כסא הכבוד,

הצדיק האמת בא מעולם הבינה, זה שג"י – ראשי תבות: ש'רשי נ'שמות י'שראל, הוא מקבץ נשמות ישראל, ומצטרע ואומר (בראשית מד, לד): "פי איד אעלה אל אבי והנער איננו אתי, פן אראה ברע" וגו', ואינו נח ואינו שוקט, עד שיחזיר את הבנים אל אביהם. וזה רבנו ז"ל, שהבטיח שיחזיר את כלל נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא.

ולכן כל תלמידיו צריכים לעסק בעסק הקדוש הזה, ובפרט בימי השובבי"ם, להאיר בעולם "אור שובבי"ם", כי הרי יש הרבה בעלי דמיונות שנותנים תקונים, ומכבידים על בני-אדם, כאלו לחזר בתשובה צריכים לעשות עבודות קשות ומרות, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן פו): מי שאין לו אמונה, הוא צריך לעשות עבודות קשות, פי יכולים לעבדו ותברך מפל דבר, מהיכן באים הדמיונות הללו, שמפחידים את בני-אדם, מכניסים בהם יראות נפולות, מיאשים אותם, כאלו אין להם שום תקנה, זה בא מחמת חסרון אמונה. ולכן אמר רבנו ז"ל (שיחות ה"ו, סימן קכח): לפני הנאלה לא צדיק אחד יצעק על אמונה, אלא יהיו הרבה צדיקים שיצעקו על אמונה, עד שיהיה נחר גרונם. כל-כך יצעקו להתחזק באמונה פשוטה. ואומר רבנו ז"ל (שיחות ה"ו, סימן לג): אצל העולם אמונה הוא דבר קטן, מה כבר יהיה אם אאמין?! אומר רבנו ז"ל: לא ולא! זה אצלי העקר – להכניס עצמו באמונה, להאמין שהקדוש-ברוך-הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן ה'): העקר זה אמונה, וצריכים לבקש ולחפש בעצמו היכן אוהז באמונה. כי יש אנשים שסובלים חלאים

רעים, והפל בא מחסרון אמונה, כמו שכתוב (דברים כח, ט): "והפלא הוי"ה את מפתד ואת מכות זרעך מכות גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים". מה זה ונאמנים? אומר רבנו ז"ל: כל מה שאדם חולה, זה רק מחמת פגם אמונה, ובפרט מחלת העצבים שסובלים על עצביהם, והם בדפאון וביאוש, במרירות ובדקדוק, והם בכעס וברגז על עצמם, והמזפון הורס אותם, וכן הם בכעס על אחרים, הכל מהחטאים שחטא, ומפגמי הברית שלו, אבל על ידי אמונה, שמאמין שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, על-ידי-זה נמשכות עליהם רפואות, כמו שכתוב (משלי כח, ט): "איש אמונות רב ברכות", כשיש ליהודי אמונה, הוא ממשיך על עצמו הרבה ברכות, ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה יסלח לה הקדוש-ברוך-הוא על כל עוונותיך; אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן סב): למה אדם אינו מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא? מפני שאין לו אמונה, אם היתה לאדם אמונה ברורה ומזככת, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה עמו ואצלו, ושוקד על שפתיו, ושומע כל דבור ודבור שמדבר, הגה כל הזמן מדבר אליו ולא חדל כלל וכלל, שזה עקר התשובה, כמו בא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן לה): מה זה תשובה? תשוב ה', זרקא דאיזדריקת לאתר דאיתגטילת מתפון; תזרק עצמך חזרה מהיכן שבאת – מהקדוש-ברוך-הוא, אדם צריך להחדיר בעצמו אמונה בו יתברך, לדעת שהשם יתברך מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, הגה אנו רואים אנשים מסתובבים בספקות ובקשיות על הקדוש-ברוך-הוא, וכן יש להם שאלות על הצדיקים הדבוקים בו יתברך, שזו עזות גדולה מאד. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק ב', סימן פג): זה יצר הרע גדול מאד

לומר צדיק זה נאה, צדיק זה אינו נאה, תלמיד חכם זה נאה, תלמיד חכם זה אינו נאה; מי אתה לגמרי, שהנהך יכול לתחב ראשך ואפך בין הרים גבוהים, ולומר דעות – מי בן גדול ומי לאו, טפה סרוחה! תתקן מזה שפגמות, ומה לך להתערב בדברים שאינם שיכים לך?! אבל בני-אדם אינם חושבים כך, ולכן עובר על כל אחד ואחד מה שעובר.

ולכן עתה ב"מי שובבי"ם" הוא הזמן לתקן, כי ימים אלו קוראים בהם פרשיות: ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלח, ו'תרו, מ'שפטים; שמספר בהם שעם ישראל ירדו למצרים, וסבלו שם סבל גדול מאוד מהמצרים המזהמים, אשר אומרים חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו רבא ז'): אין לך אמה בעולם שהיתה שטופה בדברים מכערים, וחשודה בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצרים בלבד, המצרים היו המזהמים ביותר מכל אמות העולם. וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (תורת פהגים אהרי יח): מגיד הכתוב שמעשיהם של מצרים מקלקלים מכל העממים; וביניהם, בין גוים מלכלכים פאלו עם ישראל הצרכו לחיות בכפירות כזו, השקוץ, נאוף, זהום, הפקרות כזו, כי מה זה כשוף? כפירות ואפיקרסות, מכחישים את הקדוש-ברוך-הוא, ומה הדור שלנו? מלא אפיקרסות ומינות, שהחדירו הערב-רב, והקדוש-ברוך-הוא רחם על עם ישראל, ושלח לנו את רבנו ז"ל, שמחדיר בנו אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, ומעורר אותנו מהשנה, ופותח פינו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס'): יש בני-אדם שישנים ימיהם, ומה זאת אומרת? הלא הם הולכים, עוסקים בעסקים, קונים ומוכרים,

מרויחים, ואפילו לזמדים ומתפללים, ולמה נקרא שהם ישנים? אלא
 אומר רבנו ז"ל: אם אדם אינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ואינו
 מדבר אליו יתברך, סימן שמחזו ישן. למה רואים בני-אדם יכולים
 לדבר איש עם רעהו חמש דקות, רבע שעה, שעה, שעות, ואינם
 שמים על לב שחלפו כמה שעות, והנה פשבאים לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא, אינם יכולים, וחושבים: מי שזמע אותי, אני רחוק וכו',
 בשעה שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, ונמצא אתנו עמנו
 ואצלנו. ולזה הצדיק האמת, שהוא רבנו ז"ל, מעורר אותנו מהשנה,
 מעורר בנו את האמונה מחדיר בנו את האור האלקי שנוכח להרגיש
 את הקדוש-ברוך-הוא, לדבר אליו, שזה "אור שובבי"ם". במקום
 אלו "ימי שובבי"ם, שקוראים פרשיות אלו, שמגלים בהם מה עבר
 על עם ישראל במצרים, ואיך סבלו סבל גדול מפרעה מלך מצרים,
 אשר אומר האר"י ז"ל: פרעה הם שתי תבות: פה-רע, שדברו רק
 רע. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן לח): כל הצרות שבאות לאדם
 הן רק מחמת הדבור, כמו שכתוב (תהלים קמח, ח): "רוח סערה עשה
 דברו", מי גורם הרוח סערה במח האדם? הדבור. יש אנשים שהם
 מסטרא דקוין, שעליו נאמר: "קין כל בשר", שרוצה לעשות קין מכל
 הבריא, יש בני-אדם שאין להם מה לעשות רק לדבר רע על הזולת,
 וכל ענינם רק לחטט ולבקש ולמצא את הרע של הזולת. וזו החיות
 שלהם, מספנים – הם מסטרא דקוין, ואתם הצדיק האמת לוחם.

לכן דיקא עכשו ב"ימי שובבים", שקוראים בהם פרשיות: שמות,
 וארא, ב'א, ב'שלה, יתרו, מ'שפטים, שבהם מספר, שעם ישראל
 היו במצרים, ועבדו עבודת פרה, השתעבדו בהם, עד ששלח אליהם

הקדוש-ברוך-הוא את מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁהַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל: "אַתָּה הָרַאתָ לְדַעַת, כִּי הוֹנִי"ה הוּא הָאֱלֹקִים, אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ"; הַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הָאֹר הָאֱלֹקִי, אֲזִי בָלָם הַחֲלוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְגָאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל, שָׁזָה פֶּסַח, שְׂאוֹמֵר הָאֶרֶץ ז' ל' לְשׁוֹן פֶּה-סָח, שֶׁהַחֲלוּ לְדַבֵּר אֵלָיו יַתְּבַרְךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם וְעִבְרָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה, וְרָאֲתָה שִׁפְחָה עַל הַיָּם מַה שְּׁלֵא רָאָה יַחְזָקָאֵל בֶּן בּוּזִי, שֶׁגָּלָה לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת עֲצָמוֹ עַל-יְדֵי מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ. וְכַמְּאֲמָרֵם ז' ל' (מְכִילֵתָא בְּשַׁלַּח) עַל הַפְּסוּק (שְׁמוֹת טז): "וַיֵּאֱמִינוּ בִּה' וּבַמּוֹשֶׁה עַבְדּוֹ", אִם בַּמּוֹשֶׁה הָאֲמִינוּ, בַּהוֹנִי"ה לֹא כָּל שָׂכֵן? אֲלֵא שְׂאֵי אִפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְאֲמוּנָה בַּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא עַל-יְדֵי אֲמוּנַת חַכְמַיִם; וְכֵן אֹמֵר רַבֵּנוּ ז' ל' (לְקוּשֵׁי מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סִיּוּן 6), שְׂאֵי אִפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְאֲמוּנָה רַק עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוּת לְצַדִּיקִים, כִּי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם מְגַלִּים לָנוּ עֲצוֹת אֵיךְ לְהִתְחַזֵּק וְאֵיךְ לְצִאת מִהַבּוֹר וְהַחֲשֹׁךְ, עַד שֶׁזִּכְיֵנוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּהַר סִינַי. וְכֵל זֶה מְסַפֵּר בַּפְּרָשִׁיּוֹת הַנ"ל. וְלָכֵן יָמִים אֵלוֹ נִקְרָאִים: "יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם", וְצַרִּיכִים לְגַלוֹת אֶת הָאֹר בְּיָמִים אֵלוֹ דִּיקָא, שְׁזָה נִקְרָא "אֹר שׁוֹבְבֵי"ם", וְלֹא לְהַכְבִּיד עַל בְּנֵי-אָדָם וְלַתֵּן לָהֶם תְּקוּנִים וְעִבּוּדוֹת קִשׁוֹת, אֲשֶׁר מְגַלָּה לָנוּ רַבֵּנוּ ז' ל' (לְקוּשֵׁי מוֹהַר"ו, חֶלֶק ב', סִיּוּן 10), שְׁזָה בָּא מִחֲמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה; כִּי יוֹלִים לְעַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִכָּל דְּבַר, וְזֶה ה' "אֹר שׁוֹבְבֵי"ם", שֶׁמְגַלָּה לָנוּ רַבֵּנוּ ז' ל' כִּי רַבֵּנוּ ז' ל' מְגַלָּה לָנוּ תְּקוּן קַל וְנִפְלָא מְאֹד, 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', תִּאֲמָרוּ אֶת הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים, וְאֲנִי מִבְּטִיחְכֶם שִׁיְהִיָּה לָכֶם תְּקוּן עַל הַכֵּל. וְגַלָּה רַבֵּנוּ ז' ל' וְאָמַר: מִפְּנֵי שְׂאֵי גְלִיתִי אֶת הַתְּקוּן הַכְּלָלִי, הַסְּמִ"ךְ-מ"ם יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לֹא לְאָמְרוֹ, וְיִכְנִים קִשְׁיוֹת: מַה פִּתְאוּם דִּיקָא אֵלוֹ הַעֲשָׂרָה

מזמורי תהלים! מה פתאום תקון כל-כך קל?! מה פתאום כך או כך, ושאר מיני טענות וכו', העקר שאדם לא יאמר העשרה מזמורי תהלים. וכן הבטיח רבנו ז"ל, שמי שיבוא אל ציונו הקדוש בעיר אומן, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר את ה'תקון הפללי', אז אפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, יוציאו מהשאול תחתית. ולכן אשרי האדם שזוכה לבוא על-כל-פנים פעם בחייו אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן; האם מאדם הראשון עד רבנו ז"ל הנה צדיק כזה, שהבטיח הבטחה עם שני עדים, שמי שיבוא אל ציונו הקדוש בעיר אומן, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר עשרה מזמורי תהלים, יעשה לו תקון, ויוציאו מהשאול תחתית? עוד לא הנה כדבר הזה! ומה אנו רואים? שדיקא על דבר זה מתפשטים הסטרא אחרא והמשחיתים, הסמ"ך-ד-מ"ם בעצמו מונע ומלביש עצמו במי שמלביש, ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קנב): כשיורדת נשמה קדושה, שיכולה לקרב בני-אדם אל הקדוש-ברוך-הוא, מעמידים בפתח ירא שמים, שלא יתן להכנס שם, ואי אפשר להתגבר עליו, אלא על-ידי מסירות נפש. ועל מה זה נאמר, אם לא על ציון רבנו ז"ל! אדם יכול להיות ירא שמים גדול, אבל שמים אותו על הפתח, והוא מכניס באדם חלישות הדעת: למה תסע לחוץ לארץ, וכי חסרים קברים של צדיקים קדושים, תנאים ואמוראים בארץ ישראל, שעליך לנסע לאוקרינה להפלטל בטלטול קשה עם הוצאות וכו' ולבוא לאומן?! האם זה יועיל לך?! ושאר מיני דמיונות שיכניס בו הסמ"ך-ד-מ"ם, העקר לא לקיים רצון רבנו ז"ל. ולכן אי אפשר לבוא אל רבנו ז"ל, אלא על-ידי מסירות נפש, כשאדם יעשה לעצמו חשבון: מי אני, מה אני; ובפרט בימים אלו, שמאיר "אור שובבי"ם", שהם אלו מסגלים לתקון את כל מיני פגמי הברית

שָׁאֲדָם חָטָא בְּהֵם, וְאֲשָׁרֵי מִי שְׂזֹאכָה לְנִסְעָ לְצִיּוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל עַל-כֵּן-כָּל-פְּנִיָּם פְּעַם אַחַת בְּחַיָּיו, וּמִי שֶׁלֹּא הָיָה עֲדֵינוּ בְּצִיּוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל, שֶׁיִּשְׁעַתְּ כָּבֶר עֲכָשׁוּ, כִּי מִי יוֹדֵעַ מַה יִּלְדֵי יוֹם, אַף אֶחָד אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה יִּקְרָה עִמּוֹ מִחֵר, לְאַף אֶחָד אֵין חוֹזֶה עַל חַיִּים, אַף אֶחָד אֵינּוּ בְּטוֹחַ אִם יִהְיֶה לוֹ יוֹם הַמָּחָר. וְלָכֵן מִי שֶׁעֲדֵינוּ לֹא הָיָה אֲצֵל צִיּוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל, לְמַה לְחַפּוֹת?! דִּיקָא עֲכָשׁוּ ב"י מִי שׁוּבְבֵי"ם" רוּץ וּבְרַח לָךְ אֵל רַבְּנֵנוּ ז"ל, תֵּן פְּרוּטָה לְצַדָּקָה, וְתֹאמַר עֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים הַנִּקְרָאִים "תִּקְוֹן הַכְּלָלִי", זֶהוּ תִקְוֹן שׁוּבְבֵי"ם, וְשֶׁלֹּא יִתְּנוּ לָךְ עֲבוּדוֹת קָשׁוֹת וְשֶׁאֵר תִּקְוֹנִים, עוֹבְדִים עֲלֶיךָ. אִם רַבְּנֵנוּ ז"ל אָמַר: אֲנִי חֲזַק בְּדַבְּרִי, אֲבָל בְּיוֹתֵר אֲנִי חֲזַק, שֶׁאֵלוּ הַעֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים הֵם תִּקְוֹן גָּמוּר לְפָנֵם הַבְּרִית. אֲזִי אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַתְּפַעֵל וְלְדַבֵּר נֶגֶד זֶה?! הֲרֵי עֲלֵינוּ לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם תִּקְוֹן זֶה לְכָל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֲשָׁרֵי אָדָם שֶׁאֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים, כַּמָּה זְמַן זֶה אוֹרֵךְ?! אִם הִבְטִיחַ רַבְּנֵנוּ ז"ל שְׂזֵה תִקְוֹן גָּמוּר, אֵינְנוּ צְרִיכִים לְתִקְוֹנִים אַחֲרֵים, רַק לְהַפְיִץ 'תִּקְוֹן הַכְּלָלִי' בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְהַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הַתִּקְוֹן הַזֶּה שֶׁנִּתְּנוּ לָנוּ רַבְּנֵנוּ ז"ל, שֶׁהוּא תִקְוֹן קַל מְאֹד. וְעַל זֶה צְרִיכִים אֲמוּנַת חֲכָמִים. וְכִיצַד זוֹכִים לָזֶה? עַל-יְדֵי שִׁיחָה לָנוּ אֲנַפִּין נְהוּרִין, פְּנִיָּם שְׂמֵחוֹת. אֲצֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּתוּב (דְּבָרִי-הַיָּמִים-א' טו, כו): "עֲזוּ וַחֲדוּהָ בְּמִקְמוֹ", שֵׁם זֶה רַק שְׂמֵחָה; וְלָכֵן בְּזֵה הָאָדָם יָכוֹל לְמַדֵּד עֲצֻמוֹ אִם מִקְרָב כָּבֶר אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִם חֲזַר בְּתִשׁוּבָה – אִם שְׂמֵחַ וּמְשֻׁמַּח אֶת אַחֲרֵים, סִימָן שֶׁמֵּאִיר בּוֹ כָּבֶר אוֹר הַצַּדִּיק, אֲבָל אִם יֵשׁ בּוֹ אֲנַפִּין חֲשׂוּכִין, מִסְכָּן, הוּא עֲדֵינוּ רַחוּק מִהֶשְׁכִּינָה, מִהַצַּדִּיק. אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ו, חֶלֶק א', סִימָן כג): כִּשְׂאֲדָם מְשַׁקֵּעַ בְּתֵאוֹת מְמוּן, יֵשׁ לוֹ אֲנַפִּין חֲשׂוּכִין, וְהוּא תְּמִיד בְּמֶרֶה שְׂחוּרָה וּבַעֲצָבוֹת, וְזֶה מְבִיא לוֹ יוֹתֵר אֶת הָעֲנִיּוּת. וְלִהְפֹךְ – אִם אָדָם מִקְרָב אֵל

הצדיק האמת, אל בן השמחה, אז זוכה לאנפין נהורין, פגיו שמחות ועליונות, וזוכה לחזק את עצמו ולחזק את אחרים. וכתוב בזהר (ה"ב כפד): חדוּא דבר נש משיך חדוּא עלאה מניה; אם אדם שמח, ממשיך על עצמו שמחה יתרה יותר ויותר. וזו צריכה להיות העבודה הקדושה של תלמידי רבנו ז"ל בימי השובבי"ם האלו – להאיר "אור שובבי"ם לנשמות ישראל, לחזקם ולעודדם ולשמחם ולגלות להם ענין שמחה והתבודדות, שיכולים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר זה כל-כך פשוט וקל, רק תפתח פיך ותדבר אליו יתברך, והוא יתברך ימחל לך על כל עוונותיך. ורואים אדם מסגל לעשות כל מיני עבודות בעולם, הוא יצום ויתגלגל בשלג, יתגלגל מהר אל תהום, אבל לא יפתח פיו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, שכל דבור ודבור שמדברים אליו יתברך זו הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר ואין לשער כלל. חכמינו הקדושים אומרים (ויקרא רבה, פרשה ל', סימן ג'): בדורות הללו שאין להם לא מלך ולא נביא, לא כהן ולא אורים ותמים, אלא תפלה זו בלבד, אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא: רבונו של עולם, אל תבזה תפלתם; יגיע זמן, שלעם ישראל לא יהיה מלך, נביא, כהן, אורים ותמים, ולא יהיה להם פלום, רק דבר אחד ישאר להם – הפה לדבר אליו יתברך, על-כן אני מבקשה, רבונו של עולם, אנא תשמע תפלתם. וזה מה שנותר לנו; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק ב', סימן כה): ההתבודדות היא מעלה עליונה מהכל, דהינו שאדם מרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וכל העובר עליו ברוחניות ובגשמיות מספר לפניו יתברך, הניש מדרגה גבוהה יותר מזו?! הניש עבודה חשובה מזו?! הלא אמר להם הקדוש-ברוך-הוא לישראל: הוו זהירים בתפלה, שאין מדה אחרת יפה הימנה והיא גדולה מכל

הקרִבְנוֹת, וּאִפְלוּ אִין אָדָם כְּדַאי לַעֲנוֹת בְּתַפְלָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמּוֹ, כִּיִּן שְׁמֵרְבָה בְּתַחֲנוּנִים, אֲנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמּוֹ (תְּנַחֲמָא וְדַא א'); וְאִם חֲכָמִינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים כְּזֹאת, אֲזִי זְהוּ זֶה! וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ו, חֶלֶק א', סִימּוֹן ס'), שְׁנֵה מַה שְׂחֹזֵי הַמְּעַגֵּל אָמַר: מִי אֵיכָא דְגַיִים שְׁבָעִים שְׁנִין, אֵיךְ יִכּוּלִים לִישֵׁן שְׁבָעִים שָׁנָה?! כִּמְה יֵשׁ לְאָדָם לְחַיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם? הֲלֵא "יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׁבָעִים שָׁנָה" (תְּהֵלִים צ, ט), וְאוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ו, חֶלֶק ב', סִימּוֹן סא), הַשְּׁבָעִים שָׁנָה פּוֹרְחִים כְּרַבֵּעַ שָׁעָה; הִנֵּה אָנוּ פַּה וְהִנֵּה יוֹצְאִים מִפֹּה, בְּנֵי-אָדָם חַיִּים בְּקַטְנוֹת הַמּוֹחִין, וְחוֹשְׁבִים שִׁישְׂאָרוֹ פַּה מְאֹתִים אוֹ שְׁלֹשׁ-מְאֹת שָׁנִים, אַף אֶחָד אֵינוֹ רוֹצֶה לְחַשֵּׁב שִׁישְׂאָ מִן הָעוֹלָם. וְזֶה יִכּוּל לְקָרוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רֵגַע. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צו, סִימּוֹן ב'): "כִּצְלַל יָמֵינוּ עַל הָאָרֶץ", וְהִלּוּאֵי כִצְלַל שֶׁל כְּתָל אוֹ כִצְלַל שֶׁל אֵילָן, אֵלֶּא כִצְלַל שֶׁל עוֹף בְּשָׁעָה שֶׁהוּא עָף. כִּשְׁהַשְּׁמֵשׁ מְאִירָה עַל הַקִּיר נַעֲשֶׂה צֶל בְּצַד הַשָּׁנִי, וְכֵן עַל אֵילָן, נַעֲשֶׂה צֶל הָאֵילָן עַל חֶלֶף הַשְּׁמֵשׁ וְכוּ'. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, הַחַיִּים חוֹלְפִים בִּיעָף כְּרַגַּע אֶחָד כִּצְלַל צְפוּר הַפּוֹרְחַת בְּאֹוִיר, שְׁנֵה כִשְׁנֵה חוֹלְפֵת. וְאִם-כֵּן מַה לָּךְ נִרְדָּם?! תַּפְתַּח פִּידָה וְתַדְבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאֲזִי כָל חַיִּידָה יִהְיוּ אַחֲרֵים. וְזֶהוּ "אוֹר שׁוֹבְבֵי"ם", וְזֹאת עֲלֵינוּ לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמֵנוּ וּבְאַחֲרֵים, וְנַעֲזוֹב אֶת כָּל הַשְּׁטִיּוֹת, וְנִתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲר"ו, חֶלֶק ב', סִימּוֹן ק'), שְׁכָל הַצְּדִיקִים לֹא זָכוּ לְהִגִּיעַ לְמִדְרַגְתָּם, אֵלֶּא עַל-יְדֵי שְׂדַבְּרוּ אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִין דְּבַר חֲשׁוֹב מְזֵה, וְזֶה עִקַּר הַתְּשׁוּבָה. וְלִכֵּן "אוֹר שׁוֹבְבֵי"ם" זְהוּ אוֹר הַצְּדִיק הַאֲמֵת, שְׁמֹגְלָה לָנוּ תְּקוּנֵים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים וְקָלִים, לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְשָׁעָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עִם כָּל נִקְדָּה טוֹבָה שִׁישׁ בָּנוּ, שִׁזוּ הַמְּדַרְגָּה

הכי עליונה שאדם יכול להחיות עצמו עם כל מצוה ומצוה שיש בו. עד שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות נו): אפלו הריקנין שבך מלאים מצוות פרמון; כל יהודי הוא צדיק, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן כ) – מפני שנמול, ולכן עם כל נקדה ונקדה טובה צריכים לשמח. וכן מובא (ספר-המדות, אות שמחה, סימן א'): כשאדם עושה מצוה בשמחה, סימן שילבו שלם לאלקיו; בזה שאדם שמח עם כל נקדה טובה, זה מגלה שילבו טהור. ולכן למה לנו לעשות עבודות קשות ולשמע כל הדמיונות של תקוני נשמות ונפשות, שאלו שנותנים תקונים בעצמם צריכים תקון, בשעה שיש לנו צדיק האמת רבנו ז"ל, שגלה לנו עשרה מזמורי תהלים, והבטיח שמי שיאמרם – יהיה לו תקון נצחי. כשאדם מרגיל עצמו לומר בכל יום את ה'תקון הפללי', כל היום נוקף לבו ומתעורר: אזי אזי, עלי לשוב אל הקדוש-ברוך-הוא; ועל אחת כמה וכמה כשאדם זוכה ופעם בחייו בא אל ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, ואומר שם העשרה מזמורים אלו, אין לתאר גדל התקון שנתקנת נשמתו בתקון נפלא ונורא מאד. ולכן דיקא ב"מי שובבי"ם" נגלה "אור שובבי"ם" לכלל נשמות ישראל, ונזפה להפיץ אור רבנו ז"ל בעולם, ולהחדיר בנשמות ישראל את האהבה שעלינו לאהב זה את זה, ולעזר זה לזה, ולמצא את הנקודות הטובות זה אצל זה, אשר כד מגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן רפב), שהצדיק שהוא הבעל תפלה, הוא מתפלל עם כל הנקודות הטובות של כל עם ישראל. ומה אנו רואים? הסמ"ך-מ"ם עובד שעות נוספות, שיהיו פלוגים בין נשמות ישראל, שזה כלל המפלגות, פלג, פלג, לפלג את בני-אדם ולגרם לשנאה ביניהם, וזה גורם לכל הצרות. וכמאמרם ז"ל (יומא ט: ט:): השנאה עדין מרקד בינו. ואפלו בין אנשי הצדיק הסמ"ך-מ"ם

החדיר בלבול כזה, שאין איש יכול לדבר עם זולתו. רואים בני-אדם גונבים וגוזלים, אשר זה התקון שעלינו לתקן עכשו, אם אנו יודעים שיש בידינו כסף גנבה וגזלה, אם אחד לזה – צריך לפרע חובו, ואם אין לו כרגע, צריך לפיסו את המלוה ולבקש ארפה וכו' וכו', ומכל שכן מי שגזל, צריך לשלם, אחרת אוי לו ואוי לנפשו, כי שלם ישלם כפל כפלים. וזאת עלינו לתקן בימים אלו, שתהיה אהבת ישראל בינינו, להחדיר אהבת הבריות בין נשמות ישראל, מספיק שנאה, מספיק לדבר על הזולת, איך אדם יכול להיות בעל מדרגה ולטיל בשמים, בשעה שהוא מדבר על הזולת?! הלא טפה סרוחה הוא, היום פאן ולמחר בקבר; אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רלט): אי אפשר לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אלא על-ידי שלום, כמו שכתוב (תהלים קכב): "אדברה נא שלום"; ולכן תקן האר"י ז"ל לקבל על עצמו מצות "ואהבת לרעך כמוך" קדם התפלה, ואז מתקבלת תפלתו; ולכן אם אדם אינו אוהב כל יהודי ואינו פולל עצמו עם כל יהודי, סימן שאין לו התבודדות, ואנו תלמידי רבנו ז"ל, אם ברצוננו באמת לצית את רבנו ז"ל, עלינו לגלות ולפרסם את "אור שובבי"ם" עכשו בין נשמות ישראל, ותהיה אחדות ואהבה בינינו, ונעזר זה לזה, ודיקא על-ידי-זה נזקה לגאולה השלמה, שבא יבוא הגואל צדק ויגאלנו גאולה שלמה במהרה בימינו, אמן ואמן!

תם ונשלם שבה לאל בורא עולם!



מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר: אֲשֶׁר מְצִינּוּ שְׂרָבֵנוּ ז"ל אָמַר לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: אֲנִי חִזַּק בְּכָל עֲנִינִי, וּבִיּוֹתֵר אֲנִי חִזַּק שֶׁאֵלּוּ הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים מְסַגְּלִים לְתַקְוֹת אֶת פְּגַמֵּי הַבְּרִית, וְאֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאֹמְרִים בְּכָל יוֹם. וְלִכֵּן צְרִיכִים לְהִזְהָר מְאֹד מְאֹד לֹא לְהִיּוֹת חֲכָם בְּעֵינָיו, וּלְהוֹסִיף אֶפְלוּ מִזְמוֹר אֶחָד עַל אֵלּוּ הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרִים, כִּי אִם רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר, שֶׁהוּא חִזַּק בִּיּוֹתֵר, אֲשֶׁר ה'תַּקְוֹת הַכְּלָלִי, אֵלּוּ הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים מְסַגְּלִים לְתַקְוֹת אֶת פְּגַם הַבְּרִית, אֲסוּר לְהִיּוֹת חֲכָם בְּעֵינָיו וּלְהוֹסִיף אִיזָה מִזְמוֹר, כִּי הַכֹּל דְּמִיּוֹן וְרַעוּת רוּחַ, כִּי לֵנוּ אֵין אֱלֹא דְבַרֵי רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁהִזְהִירֵנוּ כָּל-כֶּךָ לְגַלוּת וּלְפָרְסָם אֶת ה'תַּקְוֹת הַכְּלָלִי, הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים אֵלּוּ דִּיקָא, לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן אֵין לְהוֹסִיף אֶפְלוּ מִזְמוֹר אֶחָד. וּבִנְדָאֵי מִי שְׂרוּצָה לְגַמֵּר אֶת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ, וְיִרְבּוּ כְמוֹתוֹ בְּיִשְׂרָאֵל, אֲבָל לְגַבֵּי הַתַּקְוֹת שֶׁל פְּגַם הַבְּרִית, הֵם רַק הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים אֵלּוּ הַנִּקְרָאִים 'תַּקְוֹת הַכְּלָלִי', וְאֲסוּר לְהוֹסִיף אוֹ לְגַרְעוֹ מֵהֶם, כִּי אֲמִירַת תַּקְוֹת הַכְּלָלִי, הוּא תַקְוֹת גְּדוֹל מְאֹד לְפָגַם הַבְּרִית, וּבִפְרָט בִּימֵי שׁוֹבְבֵי"ם, מִי שֶׁזֹּכֵר לֹמַר בְּכָל יוֹם אֶת ה'תַּקְוֹת הַכְּלָלִי, וְשׁוֹב וְיִמְחַלוּ לוֹ.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', אות תתקנז)



הספר הקדוש הזה בדפס
להצלחת עמותת "ישמח צדיק"
ולאחדות בקהילת ברסלב יבנאל

הספר הקדוש הזה בדפס
לישועה השלמה
עבור החפץ בעילום שמו

קרן הדפסה "היכל הקודש" - תרומה שכולה קודש!
התקשר להקדיש לזכותך או לזכותך יקירך: 04-6656666





סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם

זה שמו נאָה לו

תקון הפקלי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליית
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא ליצלן

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה בכל
הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

יסדו, תקנו, גלו וצנה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיר הקדש יבנאל תובב"א



טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל
הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שזכני
עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק
יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן
עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמרות
נריע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי. לשם יחוד
קודשא בריך הוא ושכינתה ברחילו ורחימו על ידי שהוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בה: ב אמרת ליי אדני
אתה טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל
חפצי בם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיד נספיהם מדם
ובל אשא את שמותם על שפתי: ה יי מנת חלקי וכוסי אתה
תומיד גורלי: ו חבלים נפלו לי בנעמים אף נחלת שפרה עלי:
ז אברך את יי אשר יעצני אף לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יי
לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט: ט לכן שמח לבי ויגל כבודי אף
בשרי ישכן לבטח: י כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך
לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך
נעמות בימינך נצח:

לב א לְדוֹד מוֹשְׁכִיל אֲשֶׁרִי נְשׂוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם
 לֹא יִחְשַׁב יי לוֹ עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמַי
 בְּשֹׁאֲנָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָד נִהְפָּךְ לְשֹׂדֵי
 בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סְלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעָךְ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי
 אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִי וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סְלָה: ו עַל זֹאת
 יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵד אֱלֹהִים לְעֵת מְצֵא רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהִים
 לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סֹתֵר לִי מִצָּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פִּלְט תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה:
 ח אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדַרְךָ זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֵל תִּהְיוּ
 כְּסוּם כְּפָרֵד אִין הִבִּין בְּמַתְג וְרִסוֹן עֲדִיו לְבָלוּם בַּל קָרַב אֱלֹהִים: י
 רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בְּיַי חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: יא שְׁמַחוּ בְּיַי
 וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל:

מא א לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מוֹשְׁכִיל אֵל דָּל בְּיוֹם רָעָה
 יִמְלֻטְהוּ: ג יי יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ
 אִיבִיו: ד יי יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דְּוִי כָּל מוֹשְׁכֵי הַפִּקֵּת בְּחַלְיוֹ: ה אֲנִי
 אֲמַרְתִּי יי חֲנָנִי רַפְּאָה נִפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי
 מִתֵּי יָמוֹת וְאֵבֵד שְׁמוֹ: ז וְאֵם בָּא לְרֹאוֹת שׂוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבֹּץ
 אֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ח יִחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ כָּל שֹׁנְאֵי עָלַי יִחְשְׁבוּ
 רָעָה לִי: ט דַּבֵּר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לְקוֹם: י גַּם
 אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכֵל לַחְמִי הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: יא
 וְאַתָּה יי חֲנָנִי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לָּהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חִפְצָתְךָ
 בִּי כִּי לֹא יִרְעֵ אִיבֵי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכָּתְךָ בִּי וְתִצְיַבֵנִי לְפָנֶיךָ

א) אחר אתה סותר לי - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ר"ג)

לְעוֹלָם: יד בָּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהֶעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:
מב א לְמִנְצַח מְשַׁכֵּיל לְבַנֵּי קִרְח: ב כְּאֵיל תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם בֵּן
 נִפְשֵׁי תַעְרֹג אֱלֹהֵי אֱלֹהִים: ג צְמָאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתֵי
 אָבוֹא וְאֶרְאֶה פְנֵי אֱלֹהִים: ד הִיְתָה לִי דְמַעְתֵּי לְחֵם יוֹמָם וְלִילָה
 בְּאִמּוֹר אֵלֵי כָל הַיּוֹם אֵיזָה אֱלֹהֵיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכְרָה וְאֲשַׁכַּח עָלַי
 נִפְשֵׁי כִי אֶעְבֵּר בְּסֶךְ אֲדָרְדָם עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רְנָה וְתוֹדָה
 הַמּוֹזֵן חוּגְג: ו מָה תִּשְׁתַּחֲוֶי נִפְשֵׁי וְתִהְיֶי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים
 כִּי עוֹד אֲוֹדְנִי יְשׁוּעוֹת פְּנִי: ז אֱלוֹהֵי עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶי עַל כֵּן
 אֲזַכְרָךְ מֵאֶרֶץ יִרְדֵן וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְצָעֵר: ח תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם
 קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֵיךְ כָּל מִשְׁבְּרֵיךְ וְגִלְיָד עָלַי עָבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְוֶה יי
 חֲסִדוֹ וּבְלִילָה שִׁירוּ עִמִּי תִפְלֶה לְאֵל חַי: י אֲוִמְרָה לְאֵל סְלֵעֵי לְמָה
 שָׂכַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֱלֹהֵי בְלַחֲץ אוֹיֵב: יא בְּרַצַּח בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוֹנֵי
 צוּרֵי בְּאִמְרָם אֵלֵי כָל הַיּוֹם אֵיזָה אֱלֹהֵיךָ: יב מָה תִּשְׁתַּחֲוֶי נִפְשֵׁי
 וּמָה תִהְיֶי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲוֹדְנִי יְשׁוּעוֹת פְּנֵי וְאֱלֹהֵי:
נט א לְמִנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ
 אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאֹיֵב אֱלֹהֵי מִמֵּתִקוֹמִי תִשְׁגְּבֵנִי:
 ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֲנֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אָרְבוּ
 לְנַפְשֵׁי יַגְרוּ עָלַי עֲזִים לֹא פִשְׁעֵי וְלֹא חַטָּאתַי יי: ה בְּלֵי עוֹן יְרוּצוֹן
 וַיִּכְוַנְנִי עוֹרָה לְקִרְאֹתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה יי אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל הַקִּיְצָה לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תַּחֲן כָּל בְּגָדֵי אֲנֹן סִלָּה: ז
 יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כְּכֶלֶב וַיִּסּוּבּוּ עִיר: ח הִנֵּה יִבְעִיעוֹן בְּפִיָּהֶם
 חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יי תִשְׁחַק לְמוֹ

תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמוני אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם פן ישכחו עמי הניעמו בחילך והורידמו מגגנו אדוני: יג חטאת פימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם ומאֵלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה ואיגמו וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה: טו וישבו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: טז המה יניעון לאכל אם לא ישבעו וילינו: יז ואני אשיר ענה וארנן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך אשמרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: בקולי^ב אל אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו חשבת ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים זנח אדני ולא יסיף לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר: י השכח חנות אל אם קפץ באף רחמי סלה: יא ואמר חלזתי היא שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם פלאך: יג והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים בקדש דרפך מי אל גדול פאלהים: טו אתה האל עשה פלא הודעת בעמים ענה: טז גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף סלה: יז ראוך מים

(ב) באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

אלהים ראוך מים יחילו אף ירְגְזוּ תהמות: יח זרמו מים עבות
 קול נתנו שחקים אף חצציר יתהלכו: יט קול רעמך בגלגל האירו
 ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרכך ושבילך במים
 רבים ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביד מושה ואהרן:
צ א תפלה למושה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר
 ודר: ב בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם
 אתה אל: ג תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם: ד כי אלה
 שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בלילה: ה זרמתם
 שנה יהיו בבקר פחציר יחלף: ו בבקר יציץ יחלף לערב ימולל
 ויבש: ז כי כלינו באפה ובחמתך נבהלנו: ח שתה עונתינו לנגדך
 עלמנו למאור פניך: ט כי כל ימינו פנו בעברתך כלינו שגינו כמו
 הקה: י ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה
 ורהבם עמל ואנן כי גז חיש ונעפה: יא מי יודע עז אפה וכיראתך
 עברתך: יב למנות ימינו כן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יי עד
 מתי והנחם על עבדיך: יד שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה
 בכל ימינו: טו שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז יראה
 אל עבדיך פעלך והדרך על בניהם: יז ויהי נעם אדוני אלהינו
 עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קה א הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו: ב שירו לו
 זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו ישמח לב
 מבקשי יי: ד דרשו יי ועזו בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו
 אשר עשה מפתיו ומשפטי פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב

בחיריו: ז הוא יי אלהינו בכל הארץ משפטיו: ח זכר לעולם
 בריתו דבר צנה לאלה דור: ט אשר כרת את אברהם ושבעתו
 לישיחק: י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא לאמר
 לך אתן את ארץ פנען חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר
 כמעט וגרים בה: יג ויתהלכו מגוי אל גוי מממלכה אל עם אחר:
 יד לא הניח אדם לעשקם ויזכח עליהם מלכים: טו אל תגעו
 במשיחי ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב על הארץ כל מטה
 לחם שבר: יז שלח לפנייהם איש לעבד נמפר יוסף: יח ענו בכבל
 רגלו ברזל באה נפשו: יט עד עת בא דברו אמרת יי צרפתהו: כ
 שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו: כא שמו אדון לביתו
 ומשל בכל קנניו: כב לאסר שריו בנפשו וזקניו יחפם: כג ויבא
 ישראל מצרים ויעקב גר בארץ חם: כד ויפר את עמו מאד
 ויעצמהו מצריו: כה הפך לבם לשנא עמו להתנפל בעבדיו: כו
 שלח משה עבדו אהרן אשר בחר בו: כז שמו בם דברי אתותיו
 ומפתים בארץ חם: כח שלח חשף ויחשף ולא מרו את דברו: כט
 הפך את מימיהם לדם וימת את דגתם: ל שרץ ארצם צפרדעים
 בחדרי מלכיהם: לא אמר ויבא ערב כנים בכל גבולם: לב נתן
 גשמייהם ברד איש להבות בארצם: לג ויד גפנם ותאנתם וישבר
 עץ גבולם: לד אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר: לה ויאכל כל
 עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: לו ויד כל בכור בארצם ראשית
 לכל אונם: לז ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו פושל: לח שמח
 מצרים בצאתם כי נפל פחדם עליהם: לט פרש ענו למסד ואש

לְהַאִיר לְיָלֵה: מִשְׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלוֹ וְלַחֵם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעַם: מֵא פֶתַח
צוּר וַיִּזְוְבוּ מַיִם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נְהַר: מִבִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת
אַבְרָהָם עֲבָדוֹ: מִגִּ וַיִּזְצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשׁוֹן בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו: מִד וַיִּתֵּן
לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: מֵה בַעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי
וּתּוֹרָתָיו וַיִּנְצְרוּ הַלְלוּמָה:

קלז א על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בְּזַכְרֵנו אֶת צִיּוֹן: ב
על ערבים בתוכה תלינו פְּנּוֹתֵינוּ: ג כי שם שָׁאֲלוֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי
שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ שְׁמִחָה שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךָ נָשִׁיר אֶת שִׁיר
יְיָ עַל אֲדָמַת נֶכֶר: ה אִם אֲשַׁכַּחְךָ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְבַּק
לְשׁוֹנִי לְחִפֵּי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ
שְׁמִחָתִי: ז זָכַר יְיָ לִבְנֵי אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ
עַד הַיּוֹם בָּה: ח בַּת בָּבֶל הִשְׁדּוּדָה אֲשֶׁרֵי שִׁישְׁלָם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ
שְׁגַמְלָתָ לָנוּ: ט אֲשֶׁרֵי שִׁיאֲחֹז וְנִפְּץ אֶת עַלְלִיךָ אֵל הַסֵּלַע:

קנ א הללו יהוה הללו אל בקדשו הללוהו בְּרִקִיעַ עֲזוֹ: ב הללוהו
בְּגִבּוֹרָתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ
בְּנִבְל וְכִנּוֹר: ד הַלְלוּהוּ בְּתֶף וּמְחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב: ה
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כָּל הַנְּשֻׁמָּה
תְּהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּמָה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שְׁבוֹת עַמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב
יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיַּי מַעֲוֹזָם בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם
יְיָ וַיִּפְלְטֵם וַיִּפְלְטֵם מִרְשָׁעִים וַיִּשְׁעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

קרבן הדפסה "היכל הקודש" למען זיכוי הרבים!



**תבחרו איזה ספר אתם רוצים לזכות את הרבים
וכבר ההדפסה מתחילה!**

**אנחנו דואגים להדפסה והפצה
והזכות כולה עומדת לכם!**



כבוד קדושת הצדיק מיבנאל זצוק"ל הכתיח:

"כל מי שצריך איזו ישועה יהיה מה שיהיה וכו' זיווג, או
בנים, או בריאות וכו' וכו', וידפיס ספר אחד או ישתתף
בהדפסת הספר, יראה ישועה בלי שום ספק".

"אשרי מי שעוזר להדפיס את הספרים האלו, ואשרי
ואשרי מי שעוזר להפיצם, כי אין מספיק שכר לשלם עבור
זה, כי הספרים האלו מחיים את כל הנפשות ההוגים בהם".

התקשרו: 04-6656666



זקוק לישועה?
רוצה לשמח עניים ביום החתונה?
זקוק לזיווג, פרנסה, זרע של קיימא,
שלום בית, נחת מהילדים?

**בזכות ההשתתפות
במצווה הגדולה
של בית התבשיל
"אהל אברהם"!**

72x12 ש"ח

פּרנס שבוע

"אין עוד חסד גדול יותר מהאכלת
רעבים ועל ידי זה הקב"ה יעזור
שתראו ניסים וישועות"
מכתב מהצדיק מיבנאל

50x12 ש"ח

פּרנס יום

101x12 ש"ח

פּרנס חודש



התקשרו עכשיו: 04-6656666